

İstanbul, Adana,
Antakya, Mersin,
Diyarbakır,
Adıyaman,
Malatya, Elazığ,
Dersim, Samsun,
Amasya, Ordu,
Trabzon ve
Ege'den
geldiler!
Oligarşinin
başkentinde
hesap sordular.

HÖC Ankara'daydı Adalet İstiyoruz!

Haklıyız Kazanacağız!

Ekmek ve Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 127 / Tarih: 10 Ekim 2004 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.net | Mail:info@ekmekveadalet.net

Tecrite Karşı Direniş
5. yılına giriyor

Savaş ahlakları bile yok!

- ✱ **Silahlı-silahsız
ayrımı
yapmadan
katlettiler!**
- ✱ **Cesetlere
işkence yaptılar!**
- ✱ **Kolye yapmak
için parmakları
kestiler!**

Ekmek ve
Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Sağ Ele Geçirilip Katledildi!

Tokat Yağmurlu Beldesi'nde katledilen 5 kişiden dördü gerillaydı. Salih Çınar ise bir gerilla değildi. Silahsız, savunmasızdı. Katliamcılarla çatışması söz konusu değildi.

Sağ ele geçirildiği kesindi.

Ama Tokat Jandarma Komutanlığı yetkilileri ve burjuva basın, televizyonlar, 5 kişinin 5'inin de "çatışmada ölü ele geçirildiğini" açıkladılar.

Bir kez daha infazcılık larını yalanla örtüyorlar.

Aciz, korkak, sinsî ve komplocu ve yalancılardır. Salih Çınar'ı nerede, nasıl yakalayıp katlettiklerini gizlemektedirler.

Önce DÖRT olarak açıklanan ölü sayısı nasıl BEŞ oldu?

İnfazcılar, tüm tecrübelerine(!) rağmen, infazı ellerine buluşturup gizleyemediler. Halkın Hukuk Bürosu tarafından 5 Eylül'de yapılan açıklamada Salih Çınar'ın katledilmesi şöyle anlatıldı:

"Haber ajanslarına Jandarma Komutanlığı tarafından yaşamını yitiren gerilla sayısını ilk olarak isimleri ile birlikte 4 olarak verilmiş-

ti. İsimleri yayınlandıktan sonra ailelerinin başvurusu üzerine gerek savcılıkla gerekse de Tokat Devlet Hastanesi ile görüşülmüştür. Burada da 4 cenazenin bulunduğu söylenmiş ama kimlik tespitlerinin henüz yapılmadığı tarafımıza bildirilmiştir. Saatler sonra ajanslardan ölü sayısı 5 olarak geçmiş, beşinci kişinin isminin Salih Ç. olduğu belirtilmiştir. Bunun üzerine tekrar savcılık ve hastane aranmış sadece 4 kişinin cenazesinin bulunduğu cevap olarak bildirilmiştir.

Şu gerçek ortadadır ki Salih ÇINAR sağ yakalanmış ve katledilmiştir. Üzerinde kimliği olmasına rağmen soyadının söylenmemesi bir katliam hazırlığı, cenazenin hiçbir görgü ve tanıklığa izin vermesizin ailesine teslim edilip ZORLA defnedilmesinin sağlanması da katliamı örtme girişimidir."

Halkın Hukuk Bürosu tarafından yapılan açıklamada bunlar anlatıldıktan sonra şu çağrıda bulunuldu:

"Bu ülkede yaşayan namuslu ve onurlu aydınları, hukukçuları ve tüm halkımızı ahlaksızlıkla beslenen bu katliam ve vahşeti açığa çıkarmaya çağırıyoruz"

Evet, bu infaz açığa çıkarılmalı.

"Bu ülkenin gerçeği"

1990'lar, 2000'ler benzer sayısız infazla doludur. Öğrenci evleri basılmış, silahsız savunmasız insanlar katledilmiş ve rutin olarak "teslim ol çağırısına silahlı karşılık verdiler, ölü ele geçirildiler" açıklaması yapılmıştır. Silahsız, savunmasız insanlar sokak ortasında infaz edilmiş, "dur ihtarna uymadı, kaçarken vuruldu" diye açıklanmıştır. Açın bakın, gazeteler polis müdürlüklerinin, jandarma komutanlıklarının bu tür açıklamalarıyla doludur. Daha kısa süre önce, Adana'da Şiyar Perinçek adlı PKK'lı, bir caddede, herkesin gözleri önünde infaz edildi. Herkesin gözü önünde bunu yapanların dağda neler yapabileceğini tahmin etmek zor değildir. Salih Çınar'ın sağ ele geçirilip infaz edilmesi ve gerillalara yapılan işkenceler, tahmine de gerek bırakmıyor zaten.

Salih Çınar, silahsızdı ama devrimciydi. Silahsızdı ama Cepheliydi. Silahsızdı ama sömürülen emekçilerin mücadelesinin önderlerinden biriydi. Bunlar da onun "ölü ele geçirilmesi" için yeterdi. Oligarşinin hukukunda infazlar için tek gerekçe buydu...

Ernesto Che Guevara, Küba devrimine katılışından Boliviya'da şehit düşüşüne kadar ki yaşamıyla, teorisi ve pratiğiyle devrimciler için örnek ve önder olmuştur. Che'nin enternasyonalist bilinci, savaşıma kararlılığı, ve feda ruhu, 21. yüzyılda sosyalizm için savaşılan tüm devrimcilerin rehberi olmalıdır.

Devrimin temel sorunu iktidar sorunudur ama iktidar devrimin tek sorunu değildir; Che, devrimin hedefini yeni insanı yaratacak kesintisiz bir süreç olarak nitelendirir. Yeni insanı kendinde somutlayan örneklerden biridir. İyi bir gerilla, hayatının her evresinde emekçi, iyi bir ajitatör, bir iktisatçı, bir mühendis... Onun kişiliğinde ve pratiğinde devrimin ihtiyacı olan her şey vardır.

Castro, Che'yle ilgili bir konuşmasında onun bu yanını şöyle özetler: "Militalarımızın, insanlarımızın nasıl olmasını istediğimizi açıklamamız gerekirse Che gibi olsunlar. Gelecek kuşakların nasıl olmasını istediğimizi açıklamamız gerekirse yalnız bunu söylemeliyiz; Che gibi olsunlar.

Çocuklarımızın nasıl eğitilmesini istediğimizi açıklamamız gerekirse yine hiç duraksızın Che'nin düşüncelerini uygun biçimde eğitilmelerini istiyoruz demeliyiz. Eğer örnek bir insan bugün değil, geleceğe özgü örnek bir insan arıyorsak tüm kalbimle söylüyorum; davranışlarında

"Militalarımızın, insanlarımızın nasıl olmasını istediğimizi açıklamamız gerekirse, Che gibi olsunlar..."

Binbaşı Ernesto Ölmedi daha!

kusursuz, eyleminde kusursuz böyle bir örnek Che'dir ancak. Çocuklarımızın ilerde ne olmalarını dilediğimizi açıklamamız gerekiyorsa, ateşli devrimciler olarakta yürekten Che gibi olmalarını istiyoruz demeliyiz."

Che, 14 Haziran 1928'de Arjantin'in Rosario kentinde doğdu. 1947'de tıp fakültesine girdi. 1949'da bir arkadaşıyla birlikte bütün Latin Amerika'yı içine alan motosikletli bir tura çıktı. Bu tur, O'nun hayatının dönüm noktasıdır. 1955'te Castro'yla tanıştı ve Küba gerilla hareketinde yeralmaya karar verdi. Daha sonra onun Küba'nın Sierra Maestra Dağları'nda bir gerilla komutanı olarak görürüz. Zaferden sonra ise Küba Ulusal Reform Enstitüsü Bölümü Müdürlüğü'ne, ardından Merkez Bankası Başkanlığı'na atanır. 1961'de de Endüstri Bakanı olur.

Che 1965'te Küba'dan ayrıldı. Önce Kongo'da ardından Boliviya'da gerilla savaşını örgütlemeye çalıştı. "İki Üç Daha Fazla Vietnam" şiarını gerçekleştirmek için yine dağlardaydı. 9 Ekim 1967'de Boliviya Dağları'nda şehit düştü.

Tüm devrimci yaşamı boyunca "Zafere Kadar Daima İleri, Özgürlük ya da Ölüm" şiarıyla mücadele etti. Bu şiar, onun dünya halklarına bıraktığı mirasın da özünü teşkil eder. Bu mirasın içinin boşaltılması çabaları boşunadır. Türkiye devrimci hareketi, bu mirasın dünya çapında en kararlı taşıyıcılarından biri olarak Che'yi mücadelesinde yaşatmaya devam ediyor.

ÇAĞRI DUYURU

1 Nisan Davası Başlıyor

İlk Duruşma; 25 Ekim, Saat 09.30, İstanbul 4 No'lu DGM (12. ACM)

HALKIN SESİ

Radio Televizyon

<http://www.halkinsesi-tv.com/>
E-mail: info@halkinsesi-tv.com
Tel: 0032 2 734 45 20

Halkın Sesi'nde Neler Bulacaksınız?

- Görüntülü, Yazılı Haberler
- TV-Röportajlar
- Radyo / Film
- Eylem Takvimi
- Kültür-Sanat / Şiirler
- Tutsakların Sesi
- Arşiv... Ve Linkler

Ekmeke Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.net

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.net

Ekmeke ve Adalet Dergisi

Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Serkan Uymaz
Genel Yayın Yönetmeni: Gülizar Kesici
Adresi: İnebey Mahallesi İnkilap Caddesi Oto Han 55/54
Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusuypaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama
ISSN: 1304 687X

Fiyatı: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro
Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro
İngiltere: £ 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Yayınlar Venloerstr. 507-A 50825 Ksln
Tel: 0049 221 280 87 74 0049 221 280 87 75
Faks: 0049 221 280 90 84
E-mail adresi: ekmekveadalet@arcor.de
Adana: İnönü Cad. Örnekler Apt. No:5 Kat:5
Tel-faks: 0 322 363 32 09
Ankara: GİMKB Bulvarı Onur İğhanı Kat: 6 Daire: 151 Katlay
Tel-faks: 0 312 419 27 38
Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 2 Daire:9
Tel-faks: 0 362 223 87 18
Bursa: Sakarya mah. Uluyol cad. Aydın İğhanı-2 No: 24 Kat: 2
Daire: 2 Osmangazi/Bursa
Tel-faks: 0 224 224 93 97
Hopa: Hopa İş Merkezi Zemin Kat No: 1 HOPA
Tel-faks: 0 466 351 42 08
İzmir: Milli-H Kültürpazı Cad. No: 17/104 Tepekçiyli İş Merkezi
KonaK/İzmir Tel-faks: 0 232 482 29 54
Kocaeli: Hüryet Caddesi Gakkı Kervan Saray İğhanı Kat:7
No:79 Tel-faks: 0 262 331 65 51
Malatya: Dabakhan Mah. Bakırçılar Çarşısı Sarıbeyoğlu İğhanı
Kat:1 No:43 Tel: 0422 323 24 77
Mansin: Bahçe Mah. 4694 Sk. Tütlüncü Apt. Kat: 1/6
Samsun: 19 Mayıs Mah. Tahirhan Cad. Altayrak İğhanı NO:24
Kat:2 Daire:9 Tel-faks: 0 362 435 25 80
Traabzon: Kemerkaya Mah. Kunduracılar cad. Dedeoğlu sokak
Pustular İğhanı Zemin Kat No:4
Tel-faks: 0462 321 14 80

- 3... *Hiçbir güç, emperyalizme
ve oligarşiye karşı
savaşma irademizi...*
- 5... *Katletmekle bitiremezsiniz*
- 14... *HÖC Ankara'ya yürüdü*
- 18... *Olay aynı, 'deliller aynı',
iki karar*
- 19... *İyi hakim hükümeti ve
hücreleri savunur!*
- 20... *AKP yalakalığı ve
tasfiyecilik*
- 22... *Konuş Özkök!*
- 24... *Şimdi 'Söke söke alma'
zamanı*
- 26... *İlerleme raporundaki
yalanlar değil, aslanan bu
sözlerdir*
- 29... *Avrupa Birliği, AKP ve
Sol-3*
- 32... *AKP'nin Kıbrıs uyanıklığı
sökmeli*
- 33... *'Dönen dönsün ben
dönmezem yolumdan'
diyen Pir Sultan'ın...*
- 35... *TAYAD, TBMM önünde*
- 36... *35. yılda selam olsun
DEV-GENÇ'e ve
DEV-GENÇ'lilere*
- 38... *Açılıştaki protesto*
- 39... *Şakirpaşa Temel Haklar
kampanyası*
- 40... *İşte dünyada bunlar
yaşandığı için...*
- 42... *"İnsan Hakları" mücadelesi
ve İHD'cilik*
- 44... *Yaşasın Yğmurlu
Direnişimiz*
- 46... *Sebahattin Yavuz*
- 47... *Songül Koçyiğit*
- 48... *Kahramanlar ölmez*
- 49... *İnfazcılar, "görevini"
sürdürebilir!*
- 50... *Faşizmin islamcı eli*

Hiçbir güç, emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşma irademizi kıramaz

"Ahlaksızlıkla, onursuzlukla tanımlanan bir düşmanla savaşmak, biz devrimcilerin zorunlu görevi olmuştur. Ancak şurası iyi bilinmelidir ki, onların yürüttüğü bu 'kirli savaş'ın pisliklerine, çirkefine hiçbir zaman ortak olmayacağız, savaşımızı yine dürüst ve ilkelimize bağlı olarak sürdüreceğiz. Kuracağımız düzenin temelinde, hatta en küçük bir parçasında dahi pislik, çirkef olmasın, onur ve ahlak onun tek harcı olsun istiyoruz ve sonuna kadar da bunu koruyacağız, korumakta ısrarlı olacağız.

Ahlak ve onurdan yoksunluk korkuyu ve yalanı ön plana çıkarır. Ve bugün düzenin tüm kurumları korkuyla titreyen, yalanla yaşayan bir durumdadır."

(12 yıl önce, 17 Nisan katliamından sonra yazılmış bir yazıdan)

5 devrimci katledildi Tokat'ta. 5 devrimcinin cesetlerine işkence yapıldı. Halka dışı yedirmeyi "şaka" sayan, tecavüzü "taş gibi delikanlılarımız var, niye cop kullansınlar" diyerek savunan, katlettikleri gerillaların parmaklarından, kulaklarından kolye yapan bir ahlakın temsilcileri, geçen hafta Avrupa Birliği'nden müzakerelere başlama sözü aldılar. İşkenceciliği, katliamcılığı ahlak edinmiş bu düzenin temsilcileri, "AB'ye uyumun gereklerini yerine getirdik, sessiz devrim yaptık, demokratikleştik" demecileri verdiler. Demokrasi şampiyonluğunu, insan hakları savunuculuğunu kimselere bırakmayan Avrupa Birliği, bu ahlâkı hiç sorgulamadan içine almak yolunda bir adım daha attı. AB'ye "üyelik müzekareleri"nde, sağ yakalanan binlerce insanın infaz edilmesi tartışılmadı hiç. Geçmişte olanlar tartışılmadığı gibi, müzakarelerin sürdürüldüğü günlerde olanlar da gündeme girmedi. Çünkü bu ahlak, sadece dağda gerillanın üzerine sürülmüş üç beş kontrgerillanın değil, emperyalizmin ve oligarşinin ahlakıdır.

Takım elbiseli, kravatlı, "beyefendi" görünümlü burjuva politikacılar ve tekelci burjuvalar ve elbiseleri her daim ütülü generaller, cesetlere işkence yapan, cinsel organlarına kurşun sıkan sefil, serseri sürüşü sayesinde iktidarlarını sürdürüyorlar. Katlettikleri gerillaların parmaklarını kesen, panzere bağlayıp sürükleyen, bayan gerillaların göğüslerine, cinsel organlarına kurşun sıkan serseriler sürüşünün hamisi ve amiri, bu ülkeyi yönetenlerdir. Bu aşağılık insanlık suçlarından onlar sorumludur. Kulak, parmak koleksiyonu yapma izni en tepeden verilmiştir. Katledenleri ödüllendiren, terfi ettiren onlardır.

Tokat'ta katledilen gerillaların cesetlerine yapılan işkencenin fotoğrafları, belgeleri ortadadır. O fotoğraflara bakıp, bu alçaklığı kimlerin yapmış olacağını düşünün. Belki bir subay, belki bir astsubay, polis, özel timci, itirafçı; oligarşinin "kahramanları" bunlar işte ve "kahramanlıkları" da budur... Ve bir an gözünüzü kapayıp, bu ülkeyi yöneten başbakanı, içişleri bakanını, generalleri, gerillaların cinsel organlarına kurşun sıkarken, onların parmaklarını keserken düşünün. Gözünüzün önünde canlandırdığınız sahne, politik gerçeğin kendisidir. Eğer bu ülkede, onylardır en alçakça işkenceler, en vahşi katliamlar sürüyorsa ve bunlardan dolayı hiç kimse soruşturulmuyor, yargılanmıyorsa, en tepedekilerin, düzen partilerinin, genelkurmayın, yasama, yürütme ve

yargının bu insanlık dışılığı onayı olduğu içindir. Devrimciler, hayatın her alanında böyle bir ege- men sınıfa karşı mücadele ediyorlar. Hapishane- lelerde, işkencehanelerde böyle bir ahlakın sefil ve aşağılık temsilcilerine karşı direniyor- lar. Ve buna rağmen, devrimcilerin direniş ve savaşında bugüne kadar asla savaş ahlakın- dan, kurallarından uzaklaşmamıştır. Emper- yalizm ve oligarşinin savaş ahlakıyla, devrim- cilerin savaş ahlakı birbiriyle kesin bir biçim- de ayrılır. Çürüyen düzenin sahipleri, düzenle- rini savunurken ahlaksızlık batağının en dibi- ne kadar giderler. Halkı sindirmek, devrimci- leri yoketmek için hiçbir ahlaki kural tanımaz- lar. Adaletin, özgürlüğün eksiksiz varolduğu bir toplum yaratmaya çalışan devrimciler ise, bu amaçlarına uygun olarak savaşıyorlar.

Çürüyen düzenin sahipleri ve bekçileri için her Cepheli bir kabustur. Dört Cepheli gerillayı katletmekle, dört kabustan kurtulmanın se- vinç çıkışıklarını atıyorlar. Sevinçleri cahil ve korkak sevincidir.

"Biz Kızıldere'de, idam sehbalarında, işken- cehanelerde, zindanlarda, sokaklarda, evler- de, dağlarda defalarca öldük. Ve istisnasız her seferinde, tüm iletişim araçları kullanı- larak 'çökerttik', 'yok ettik', 'büyük darbe vurduk' propagandası yapılarak, halk kitle- lerinin güvensizliğe düşürülmesi, umutları- nın tüketilmesi amaçlandı. Ama başarama- dılar.

Devrimciler, halkı sindirmeyi ve teslim al- mayı hedefleyen bu politikaya boyun eğ- meyecektir."

(13 yıl önce, 12 Temmuz katliamının ardından yazıl- mış bir yazıdan)

Emperyalizm ve oligarşi, devrimci hareketi ve halk- ları asla yenemez. Ne sa- vaş ahlakı olmayan katli- amcılık, ne işkenceler, psi- kolojik savaş yöntemleri, kurtuluş gerçeğimizi de- ğiştiremez. Kurtuluşumuz kavgadadır. Halk direnecek, savaşacak, oli- garşinin iktidarını yıkacaktır. Cephe işte bu savaşın cephesidir.

Oligarşinin emrinde bir milyonluk bir ordu, üçyüzbine yaklaşan bir polis gücü, MİT'i, hapishaneleri, emper- yalizmin askeri, istih- bari desteği vardır. Ama buna rağmen, "bir avuç" dediği dev- rimcileri yokedeme- mekte, devrimcilerin önderliğindeki iktidar için mücadeleyi gün- deminden çıkarama- maktadır. Bu kadar büyük güç dengesizli- ğine rağmen oligarşi-

nin sonuç alamamasının sırrı, kavganın özün- de emperyalizmin halkla kavgası olmasıdır. Devrimcilerin yokedilemezliğinin, yenilmezli- ğinin tek açıklaması, halkın savaşçıları olma- larıdır. Sömürü ve zulmün böylesine büyük ol- duğu bir ülkede, halkın direniş ve savaşı yo- kedilemez.

Emperyalizm ve oligarşi, devrimci hareketi ve halkları asla yenemez. Ne savaş ahlakı olma- yan katliamcılık, ne işkenceler, psikolojik sa- vaş yöntemleri, kurtuluş gerçeğimizi de ğiştire- mez. Kurtuluşumuz kavgadadır. Bağımsızlığın, demokrasinin ve sosyalizmin başka hiçbir yolu yoktur. Tarihin, bilimin ve yaşadığımız gerçek- lerin ortaya koyduğu kesin gerçek budur. Halk, direnecek, savaşacak ve oligarşinin iktidarını yıkacaktır. Cephe işte bu savaşın cephesidir. Birleşmeyen, örgütlenmeyen bir halkın zafere ulaşamayacağını da öğretir bize tarih. Cephe, halkın savaşının zafer güvencesidir.

34 yıldır, bu ülkenin dağlarında, şehirlerinde sa- vaşanlar var. Kırdı, şehirde, halkın olduğu her yerde devrimci adalet ölçüleri içinde, devrim- ci ilke ve kurallarla bu savaş sürdürülecektir. Kızıldere'den bugüne, benzeri katliamları çok yaşadık. Buna rağmen bir an bile mücadele- den vazgeçmeyi düşünmedik. Kendimizi dü- zen sınırlarına hapsedmeyi reddettik. Bu, Cep- he'nin 34 yıldır kırlamayan siyasi iradesi ve kararlılığıdır. Bu toprakların derinlerine uza- nan kökleriyle, halkın içine dal budak salan bağlarıyla mücadele 34 yıldır kesintisiz sürdü- rülmüştür.

Katliamcılar, işkenceciler boşuna sevinmesin. Bitirdik diye salyalarını akıtmassınlar. Halkın kurtuluş mücadelesini bitirmek, halkın kurtu- luş cephesini yoketmek ham hayaldir. Se- vinçleri 34 yıldır her katliamda kursaklarında kalmıştır. Şimdi de farklı olmayacaktır. 70 milyonun yoksulluğa mahkum edildiği, em- peryalizmin kölesi yapıldığı, baskıyla, terörle susturulmaya çalışıldığı bir ülkede, halkın ba- ğımsızlık, demokrasi, özgürlük, adalet, eşitlik özlemleri yokedilebilir mi? Bu özlemler belki bir dönem çarpıtılıp düzen partilerine yönlen- dirilebilir, kurtuluşun emperyalizmde olduğu propaganda edilebilir, ama **su ergeç yatağına oturur**; halkın özlemleri devrimle buluşur. Cephe, devrimin hiç kurumayan yatağıdır. Halkın mücadelesi bu yatakta çağlaya çağla- ya akmaya başladığı gün, işte asıl o gün, ege- men sınıfların asıl kabusu başlamış olacaktır. Ne katliamlar, ne işkenceler, ne F tipleri, bu kabusu er geç yaşamaktan onları hiç bir şey kurtaramaz.

Dağlarımızın her karışında Cephe gerillalarının kanı var...

KATLETMEKLE BİTİREMEZSİNİZ

Recai Dinçel Karadeniz Kır Silahlı Propaganda Birliği'ne bağlı Cephe savaşçıları ile oligarşinin askeri güçleri arasında çıkan çatışmada, 4 Cephe gerillası son nefeslerine kadar çatışarak şehit düştüler.

Gerilla birliğinin kuryesi Salih Çınar sağ yakalandıktan sonra infaz edildi.

Katliamcılar, Halk Kurtuluş Savaşçıları'nın inancı, cüreti karşısında çaresizliklerini ve düşkünlüklerini, gerillaların cesetlerine işkence yaparak gösterdiler. Cesede işkence yapan bu sefil ahlak topraklarımız üzerinden sökülüp atılacaktır.

Cephe tarafından yapılan açıklamada, hiçbirşeyin Cephe'yi Birleşik Devrimci Savaş yolundan döndüremeyeceği belirtildi ve "katletmekle bitiremezsiniz, savaşımız sürecektir" denildi.

Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için savaşan gerillalar binlerce yoksul halk tarafından sahiplenildi. Gerillaların kanlarıyla suladığı topraklar binlerce filiz verecektir. Dağlarında, kentlerinde vuruşanları, yiğit savaşçıları bağrına basan halkı olan bir ülkenin bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm yürüyüşü durdurulamaz.

29 Eylül gecesi Karadeniz dağları silah sesleriyle yankılandı. Onyıllardır bu topraklarda süren bir savaşın tarafları karşı karşıya geldi yine. Bir yanda; ülkemizi emperyalizm adına gizli işgal altında tutan işbirlikçi ordu, diğer yanda "vatanımız bağımsız, halkımız özgür olacak" diyen Halk Kurtuluş Savaşçıları.

Pusuya yatmıştı Bush'un çocukları. Hain pusuya düşürülen Cephe gerillaları, dört bir yandan sarılmış, kendilerinden sayıca, silah gücü bakımından kat be kat üstün durumda olan oligarşinin ordusuna teslim olmadılar. Teslim olmak yoktu geleneklerinde, silahlarının son mermisine, göğüs kafeslerindeki son nefeslerine kadar çarpışmak, direnmek ve kurtuluş kadar savaş şiarını bir kez daha Karadeniz dağlarında yankılandırmak vardı. Yılların tec-

rübesi ve sınıf kinleriyle, devrimci coşkularıyla savaştılar. Oligarşinin ordusu o kadar hazırlıklı olması-na karşın kayıp vermekten kurtulamadı.

Halk Kurtuluş Savaşçılarının onyıllardır Karadeniz dağlarında dalgalandığı bayrağı yere düşürmeyi umanlar, bir kez daha yanıldılar. 1972'nin 30 Mart'ında Kızıldere'de Mahirler'in yaktığı o ateş söner miydi hiç? Durdurabilirler miydi halkın kurtuluş yürüyüşü. 29 Eylül 2004'ün gecesinde Cephe gerillaları kanlarını Karadeniz dağlarına dökerek bu ateşi daha da harladılar.

Onyıllardır dağlarda yanan devrim ateşini söndürmek için düzenlenen katliamlardan, operasyonlardan biri daha, savaşçıların direnişi ile sonuçsuz kaldı. Çünkü

bu topraklar binlerce kez tanık olmuştu ki; teslim olmayanlar katledilseler de yenilmezlerdi. Oligarşi de biliyordu bunu. Cephe gerillalarının kahramanca direnişi karşısında acizleşerek, ahlaki düşkünlüğünü bir kez daha gösterip cesetlere işkence yapmaları da bu yüzdendi.

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi tarafından yapılan, 2 Ekim 2004 tarih ve 342 No'lu açıklamada, çatışma ve direnişte şehit düşenlerin kimlikleri şu sözlerle ifade edildi:

"29 Eylül'ün son saatlerinde Tokat ilinin Yağmurlu Beldesi kırsal alanında **Recai Dinçel Karadeniz Kır Silahlı Propaganda Birliği**'ne bağlı savaşçılarımızla oligarşinin askeri güçleri arasında çıkan çatışmada birliğimizin ko-

Cephe yaptığı açıklamada şehitlerden Sebahattin Yavuz hakkında şu bilgiyi verdi:

Yoldaşımız **Sebahattin Yavuz (Niyazi)** aslen Erzincan-Kemah'lı olup, ailesinin Tokat'a taşınmasının ardından Almus ilçesi Mescit köyünde doğup büyüdü. 20 Mayıs 1973 doğumlu olan yoldaşımız, yoksul ve Alevi-Kürt bir ailenin çocuğudur.

İlkokulu köyde bitirdikten sonra, binlerce yoksul Anadolu çocuğu gibi, o da okumak için şehire gitti.

Ortaokulu Sivas'ta bitirdikten sonra Sivas Endüstri Meslek Lisesi Motor Bölümünde okumaya başladı.

Devrimcileri arıyor, onlarla tanış-

Sebahattin Yavuz: "Ben harekete aitim"

mak, devrimci olmak istiyordu. 1992'de ikinci sınıfta okurken, 16/17 Nisan direnişinin ardından bir misilleme eyleminde şehit düşen Önder Özdoğan'ın cenazesinden gözaltına alındı ve tutuklandı.

Henüz örgütlü bir devrimci değildi. Yoksulluğun çelişkilerini yaşaması, bölgede devrimcilere yönelik sempati ve demokrat bir aile yapısı olmasından kaynaklı bütün devrimcilere sempati duyan biriydi. Bu ilk gözaltısı O'nun örgütlü mücadeleye adım atmasının da vesilesi oldu.

Kayseri Hapishanesi'nde 3,5 ay tutuklu kaldıktan sonra tahliye olan yoldaşımızın devrimci tercihleri de netleşmeye başlıyordu. Kendi iradesiyle okul yerine mücadeleyi tercih edip, okulla ilişkisini kesti.

Devrimci hareketle ilişki kurması da bu süreçtedir. Devrimci Solun silahlı mücadelesine duyduğu sempati, artık somut ilişkiye dönüşecekti. Tanıdığı, bildiği solcu, devrimci insanlardan Devrimci Solcuları soruyor, "kendimi oraya ait hissediyordum" dediği devrimci hareketi arıyordu. Aralık 1991'de Dev-Gençlilerle tanışarak örgütlü mücadele içinde yer aldı. Bir süre Sivas'ta legal-illegal görevler aldı, bir yandan kendini eğitirken, öte yandan yoksul halkı örgütlemek, bilinçlendirme çalışmalarına katıldı. Bu dönemde, birlikte şehit düştüğü Songül Koçyiğit ile birlikteydi.

Tokat-Turhal'da görevlendirildiğinde ikinci gözaltısını da burada yaşadı. 1993'te Turhal Hapishanesinde 2 ay kadar tutsak kaldıktan sonra tahliye oldu. Her iki gözaltısında yaşadığı işkenceler, tehditler, kararını verdiği devrimcilikten, özlemini duyduğu dağların şahanı olma

düşünden vazgeçemedi.

Kır gerillası olma isteğini her fırsatta dile getiren yoldaşımız, bu isteğini, Turhal'da gerillanın lojistik ihtiyaçlarını karşılamakla görevlendirdiği süreçte sıkça yineledi. İsteğine 1994'te kavuştu. Artık dağların şahanlarından biriydi, halkın adalet özlemi, yaşamın içinde gördüğü ve büyük bir öfke duyduğu yoksulluğun kaynağı olan sömürü düzenini yıkarak halkın iktidarını kurma mücadelesinin silahlı gücünün öncülerinden.

10 yıl boyunca dağların zorlu koşullarında, savaşın ortasında kararlılıkla mücadelesini sürdürdü. Gerilla birliği içinde savaşçılıkla başlayan süreci, çeşitli sorumluluklarla sürdürdü. Yoldaşımız şehit düştüğünde Recai Dinçel Karadeniz Kır Silahlı Propaganda Birliği'nin komutanıydı.

Özgeçmişinde "ben harekete aitim" diyen yoldaşımız, devrimci harekete bakışını şu sözlerle anlatıyordu:

"Örgütlü mücadele içerisinde yer aldığım, devrimciliğimin ilk dönemlerinde; hareketi sadece ülke sınırları içerisinde yer alan, ezilen tüm halkların devrimci öncüsü olarak algılıyordum. Zamanla ideolojik ve siyasi çizgisini kavradıkça, geçmiş ile bugünkü pratiğine ve gelecek için önüne koyduğu hedeflere baktıkça; hareketin sadece Türkiye halklarının kurtuluş umudu ve temsilcisi olmadığını, aksine daha geniş ve evrensel bir niteliğe sahip olduğunu, tüm dünyadaki ezilen-sömürülen halkların, emperyalizm ve faşizm karşısındaki başeğmez temsilcisi olduğunu kavradım. Parti Cephe, Marksizm-Leninizmin ölmeyen ve ölmeyecek olan ruhudur."

mutanı **Sebahattin Yavuz**, komutan yardımcısı **Songül Koçyiğit** ve savaşçılarımız **Derya Devrim Ağırman** ve **Mustafa İşeri**, son nefeslerine kadar çatışarak şehit düştüler. Kurye olarak bölgede bulunan Cephe üyesi **Salih Çınar** ise sağ yakalandıktan sonra infaz edildi.

Saat 22.00 sıralarında yaşanan çatışmada, burjuva basına yansıyan bilgilere göre, oligarşinin katliam birliklerinden astsubay Ahmet Kurt da öldü.

Katledilen yoldaşlarımız gerilla mücadelesinde en tecrübeli yoldaşlarımızdandı. Songül Koçyiğit 11 yıl, Sebahattin Yavuz 10 yıl, Mustafa İşeri 10 yıl, Derya Devrim Ağırman ise 6 yıldır dağlardaydılar. Yıllardır dağlarda “evim, işim, eşim” demeden devrim ve sosyalizm bayrağını taşıdılar. Aç kaldılar, malzemesiz kaldılar, yorulmadılar. Yılmazdılar. Yaralandılar, yaralarını otlarla sarıp

umudu yaydılar Karadeniz’in yoksul köylerinde.

Parti-Cepheilik ömür boyu devrimciliktir. Parti-Cepheilik feda ruhudur. Parti-Cepheilik emekçilik, savaşıklık. Halkına ve sosyalizm idealine sarsılmaz bağlılıktır. Onlar Parti-Cephe kimliğinin mükemmel temsilcileriydiler. Dağlardaki her anlarında ve son saatlerinde bu kimliği onuruyla, layıkıyla temsil ederek yolumuzu aydınlatan önderlerimiz oldular.”

Türkiye’nin Tüm Dağlarında, Ovalarında Olacağız

Katliamcı ordunun komutanlarına dayandınlar burjuva basında yer alan haberlerde, yine bildik “DHKP-C Tokat’ta bitti!” haberi yer aldı. Bayram yapıyordu katliamcılar. Cephe, onlarca yıllık mücadele tarihinin birikimiyle şöyle seslendi:

Songül Koçyiğit: “Mücadele konusundaki ısrarım yaşadığım yoksulluktan dolayı düzene duyduğum kin ve öfkemdir”

Cephe yaptığı açıklamada şehitlerden Songül Koçyiğit hakkında şu bilgiyi verdi:

1973’de Sivas ili Ulaş ilçesi Kurtlukaya Köyü’nde doğan yoldaşımız **Songül Koçyiğit (Lütfüye - Sibel)** Alevi-Kürt milliyetinden olup, aslen Dersimli’dir. İsyancı diyarı Dersim’de 1938 isyanından sonra binlerce yoksul Dersimli gibi ailesi Sivas’a taşınmıştır. İlkokulu köyde, ortaokulu Sivas Atatürk Lisesi orta bölümünde okudu. Eylül 1993’de gerilla birliğine katılana kadar temizlikçilik, tarlada ır-gatlık ve çeşitli işlerde çalıştı.

Önder Özdoğan’ın yakın akrabasıydı, mücadeleyle de O’nun aracılığıyla tanıştı. Babası çoban olan Songül, köyün en yoksul ailesinin kızıydı. Önder yoldaşımızın çabalarıyla, iliklerine kadar hissettiği, çoğu zaman okula aç gitmesine neden olan yoksulluğun ancak devrimle yok edilebileceğini erken yaşlarda öğrendi. Ve bunu özgeçmişinde “Mücadele konusundaki ısrarım yaşadığım yoksulluktan dolayı düzene duyduğum kin ve öfkemdir.” sözleriyle ifade etti. Köyün bütün yoksullarıyla ilgilenen, eğiten ve sevgilerini kazanan Önder’in, “ben buralara gelmesem, bizim örgütün insanlarını kesin bulacak ve mücadele edeceksin” öğüdünü tutmaya daha o günlerde karar vermişti. Küçük yaşta evlendirilmek istenmesine de bu nedenle karşı çıktı.

Ailesi Sivas’a taşındığında, o da

devrimcileri aramaya başladı. 1991’de Cumhuriyet Üniversitesi’nde Dev-Genç’lileri buldu. Mücadele Dergisi’ne gidip gelmeye, Nail Çavuş ile görüşmeye başladı. Sebahattin Yavuz ile tanıştı ve 1992 yılından itibaren örgütlü ilişkiler içinde yer aldı. Sivas’ta mahalli alanda çalıştı. Yoksulluğun olmadığı bir düzen yaratma kavgasını dağlarda vermek, gerilla olmak isteğini dile getirerek, 1993’ün Eylül ayında bu isteğine, Mete Nezihi Altınay komutasındaki birliğimizin savaşıcısı olarak kavuştu. Şehit düştüğünde birliğimizin komutan yardımcılığını görevini yapıyordu.

İlk gözaltısını 1992’de yaşadı. Bu 15 günlük gözaltının ardından 1993’de Rifat Özgünger ile birlikte gözaltına alındı. 18 günlük gözaltı süresince, işkenceler, tecavüz tehditleri karşısında başeğmedi, direndi. Sivas katliamında, gerici-faşist güruha karşı direnişin içinde yer alan yoldaşımız, burada da gözaltına alınarak işkence gördü ve direndi. Toplam yedi kez gözaltına alınmasına rağmen, oligarşi yoldaşımızı devrimden koparamadı, yıldıramadı. Düşmanın ininde, onun güçsüzlüğüne tanık olmuş, inançlı insanı yenecek hiçbir gücün bulunmadığını bilince çıkarmıştı.

Küçük büyük iş ayrımı yapmadan verilen her görevi coşkuyla yerine getiren yoldaşımız için, “Parti Cephe olmak, Parti Cephe kişiliği kazanmak, düşmanın karşısına bu kimlikle

çıkma” büyük bir özlem, coşku dolu bir duygu yoğunluğu demektir. “Partim, önderim, şehit yoldaşlarım ve halkımız için düşmana sığıtığım ve sıkacağım her kurşunu da bu duyguyla sıkacağım.” diyen yoldaşımız için yaşam ve ölümün anlamı şu sözlerde ifadesini buluyordu:

“Yaşarsam zafer gününde halaya duracak, şehit olursam geleneklerime yeni bir halka daha ben ekleyip, yoldaşlarımızın zafer gününü şehitler kervanına katılarak selamlayacağım”.

Zaferden başka hiçbir duygusu, düşüncesi olmayan, bu bilinçle savaşan ve şehit düşen yoldaşımıza, o büyük günü armağan edeceğiz.

“Katlederek bitirdiğinizi nerede gördünüz? Arşivlerinize bakın; şehirlerde, dağlarda katlettikçe ne kadar çok kullanmışsınız bu başlığı! İşte dağlarda ve şehirlerde duyduğunuz kurşun sesleri yine bizim silahlarımızdan çıkıyor. Sizin gazetelerinizin arşivleri taniktir; katlediyor, bitiremiyorsunuz, öldürüyor, yenemiyorsunuz. Karadeniz dağlarındaki komutanımızı öldürdüğünüz için sevinmeyin. Ne halk kurtuluş savaşını durdurabilir, ne halk kurtuluş savaşçıları bitirebilirsiniz. Türkiye’nin tüm dağlarında, ovalarında olacağız. Tüm dağlar bizindir. Ege’den Karadeniz’e, Akdeniz’den İç Anadolu’ya, Kürdistan’a kadar tüm dağlar bizindir. Tüm dağlara Kurtuluş Cephesi savaşçıları kanı dökülmüştür, tüm dağlarımıza devrim ateşinin kıvılcımları düşmüştür. Bu demektir ki, tüm dağlarımızda alevlenebilir o kıvılcımlar.

Oligarşinin katliamları hiçbirşeyi engelleyemez. Tersine, iddiamızı, kararlılığımızı daha da kamçılacaktır. Yoldaşlarımızın her tepesinde, her vadisinde, her mağarasında ayak izlerinin olduğu dağları boş bırakmamak, yoldaşlarımızın bize yüklediği büyük sorumluluktur ve bu sorumluluğun gereğinin yerine getirileceğinden kimsenin şüphesi olmamalıdır. **Yağmurlu Direnişi**’nde şehit düşen komutan ve savaşçı yoldaşlarımız, bu yoldaki kararlılığımızı pekiştirmişlerdir.

Hiçbirşey bizi Birleşik Devrimci Savaş yolundan döndüremez. Halklarımızın kurtuluşu, kırlarda ve şehirlerde sürdürülecek silahlı mücadele temelindeki bir stratejiyle mümkün olacaktır. Bu strateji, tek devrimci stratejidir ve biz bu yoldan devrime ilerlemeyi sürdüreceğiz.”

“YAĞMURLU DİRENİŞİ’NDE KATLEDİLEN YOLDAŞLARIMIZ, DAĞLARDA VE ŞEHİRLERDEKİ

SOSYALİZM MÜCADELEMİZDE YAŞAYACAK!”

Salih Çınar, Sağ Yakalanıp İnfaz Edilmiştir!

Kurye olduğu açıklanan Salih Çınar olay esnasında silahsızdı. Onu silahsız ve sağ yakalayan katliamcılar, korkakça, alçakça katlettiler Salih Çınar’ı. Katliamcılar onyıllardır bitiremedikleri halk kurtuluş savaşı karşısındaki acizlikleri buradan da belliydi. Silahsız bir insanı katlederek zafer çığlıkları atanlar, namertliği savaşın kuralı haline getirenler yenilmeye mahkumdur. Bu toprakların alçaklığı hoşgör- düğü, sineye çektiği nerede görülmüş.

Salih Çınar’ın sağ yakalandıktan, gerillalara yönelik operasyon sona erdirildikten sonra katledildiği, burjuva basındaki haberlerden de anlaşılmaktadır. Tüm gazetelerde operasyondaki ölü sayısı önce 4 olarak verilmiş, bölgedeki jandarma komutanlığı ve savcılık da ilk açıklamalarını *“dört kişi ölü ele geçirildi”* şeklinde yapmışlardır. Ama bir süre sonra açıklamalardaki rakam 5 olarak değiştirilmiştir.

“Katliamcılar da bitirilemeyeceğimizin farkındadırlar, Salih Çınar, bu nedenle özellikle bölge halkına karşı bir gözdağı olarak infaz edilmiştir.”

Cesede İşkence Yapan Ahlak, Topraklarımızdan Sökülüp Atılacak

Katliamcılar ahlakının olmadığı bir kez daha görüldü. Oligarşinin ordusunun askerleri gerillaların cesetlerine işkence yaptılar ve parmaklarını kestiler. Kulak, parmak koleksiyonu yapan katiller, demokratikleşme demagogilerinin en üst boyutta sürdüğü bugünlerde, sistemin gerçek yapısının aynasıdır.

Mustafa İşeri: “Devrimci hareket benim için halkın kurtuluşudur”

Cephe açıklamasında Mustafa İşeri hakkında şu bilgiler verildi:

1994 yılı Kasım ayından bu yana gerilla birliğinin bir savaşçısı olan yoldaşımız **Mustafa İşeri (Erdoğan)**, Türk-Alevi bir ailenin oğlu olarak 2 Mart 1971’de Tokat’a bağlı Almus ilçesi Durudere Köyü’nde doğdu.

İlkokulu köyde bitirdikten sonra İstanbul’a gitti ve simitçilik, konfeksiyon işçiliği yaptı.

Küçükarmutlu direniş şehidi Hüsnü İşeri’nin akrabası olan yoldaşımız, mücadeleye 1989 yılında Küçükarmutlu’da başladı. Mahalle çalışması içinde yer aldı. “Devrimcilerin yoksul halka yardım etmesi, yoksulun yanında olması ve hareketin eylemleri” mücadeleye girmesindeki etkenler oldu.

İstanbul Şişli bölgesinde milislik, Küçükarmutlu mahalle komitesi üyeliği ve mahalli alanda çeşitli sorumluluklar aldı, eylemlere katıldı.

Askerliğini yapıp 1992’de döndükten sonra, kurtuluşun örgütlü mücadeleden olduğu bilinciyle hemen devrimci hareketle ilişki kurdu. Bu süreçten itibaren de hiçbir tereddüt yaşamadan devrimci mücadele içinde yerini aldı.

“Devrimci hareket, benim için doğru önderliği, stratejik hedefinden şaşmamayı, devrim mücadelesinde ısrarı, halkın kurtuluşunu, insanın insanca yaşamasını, yoldaşlık sıcaklığını” ifade ediyor diyen yoldaşımız, 10 yıla yakın zamandır, dağlarda halkın adaleti oldu ve halkın iktidarının öncü savaşçılarından biri olarak onurla, başı dik savaştı.

Derya Devrim Ağırman: 17 yaşında dağlarda savaşı

Cephe açıklamasında Derya Devrim Ağırman hakkında şu bilgiler verildi:

Derya Devrim Ağırman (Feride) yoldaşımız, 16 Temmuz 1981 İstanbul doğumludur. Aslen Erzincanlı'dırlar. İstanbul'un gecekondu semtlerinden Kağıthane'de Mahir Çayanlar'ı dinleyerek büyüdü. 16 yaşındayken devrimci hareketimize sempati duymaya başladı. Devrim için şehit düşenlerin yolunda ilerlemeyi kendine hedef seçti. Ve 17 yaşında halkın kurtuluşu için dağlara çıktı. Gerillaya katılmadan önce illegal örgütlenme içinde bir süre çalıştı. Ama daha o zaman hareketine gönderdiği ya-

zısında; "Ben ZEHRA, ZEYNEP, SONGÜL Ablalar gibi gerilla olmak istiyorum." demişti. Bu konuda çok kararlıydı. Sonunda Zehra Ablaları gibi, genç yaşta kavrayıp benimsediği Marksist-Leninist ideolojisiyle devrim ve sosyalizm için gerilla olma isteğine kavuştu. Temmuz 1998'de kır silahlı propaganda birliklerimize katıldı. Gerillada irili ufaklı bir çok görev aldı, aldığı her görevi "elinden gelenin de fazlasını yapma azmiyle" yerine getirdi. Bir yazısında "Bizler, parti kuruluşunu şehitlerimizle kazandık. Devrim için bedel ödedik, bu yüzden güçlüyüz." diyordu.

Devrime, 17 yaşında dağlara çıkan Derya Devrim'imizi de bedel olarak verdik. Şimdi daha güçlüyüz.

Cenazeye işkence yapmak, cansız bedenleri parçalamak ahlaki çöküntünün en büyük göstergelerinden biridir. Kendi halkına karşı savaşan, katliamcılığı temel politika olarak uygulayan dünyadaki bütün işbirlikçi ordularda görülür. Halka karşı savaşmışları için, içinde yaşadıkları toplumun ahlaki, kültürel değerlerinden de tam bir kopuş halindedirler. Oysa herkes bilir ki, cenazeye saygı her inançtan halkların temel özelliklerinden biridir. Hiçbir toplum bunu hoş görmez ve yapanları da lanetler. Ve bu çürümenin daha net görülmesiyle birlikte, halk tarafından dışlanırlar. Oligarşi yıllardır bunu yapıyor. Daha geçtiğimiz haftalarda Güneydoğu'da gerçekleştirilen operasyonlarda katlettikleri gerillaların kulaklarını kestikleri belgelendi. Şimdi de Yağmurlu şehitlerinin cansız bedenlerine işkence yaparak, katillerin ahlakının olmayacağını Tokat bölgesinde de göstermiş oldular.

Erdemin, namusun, halkın ahlakının en olumlu değerlerini üzerinde taşıyan Halk Kurtuluş Savaşçıları, sadece bu sömürü düzenini yok etmek için savaşmıyorlar, aynı zamanda bu ahlaka, bu kültüre karşı da savaşıyorlar. Ve herkes şundan emin olsun ki, cesetlere dahi işkence yapan bu soysuzluk topraklarımızdan sökülüp atılacaktır.

Faşistler Polisin Emrinde

Şehit düşen gerillaların aileleri ve bir grup TAYAD'lı, teşhis amacıyla Tokat'a gittiler. TAYAD'lılara girişte kimlik kontrolü yapıldı. Aileler cenazelerini Tokat Devlet Hastanesi'nden alırken, katliamcıların başdestekçisi sivil faşistler de, bizzat emniyet müdür yar-

dımcısı tarafından örgütlenerek "halk terörist ailelerini taşıladı" mizansenini yaratılmak istendi. Aileler ve avukatlar polis şefine, "eğer taşılatırsan, buradan gitmeyiz" diyerek, oynamak istediği oyunun farkında olduklarını dile getirdiler. Polis şefinin faşistlere taş atırmasının ardından aileler araçlardan inerek Tokat'tan ayrılmayacaklarını belirttiler. Bunun üzerine polis şefinin el işareti ile taşılayanlar inlerine döndüler. Bu da, halk mizanseninin gerçek sahibini hemen ele verdi. Faşist katillere ve kendini dünyanın en akıllısı zanneden faşist emniyet müdür yardımcısına en güzel cevabı ise, gerillaları sahipten binlerdi.

Salih Çınar: Konfeksiyon atölyelerinin fedakar devrimcisi

Cephe yaptığı açıklamada şehitlerden Salih Çınar hakkında şu bilgiyi verdi:

Salih Çınar yoldaşımız Tokat Almus Kınıklı Köyü, 18 Kasım 1972 doğumludur. Tekstil işçisidir. Sömürünün en çıplak biçimde yaşadığı bu sektörde, sömürüye karşı mücadelenin öncülerinden biri olmuştur. Bir süredir Çorap Emekçileri Derneği ÇEM-DER'in başkanlığını sürdürmekteydi. 1998 yılından bu yana mücadele içindeydi. Cephe'nin bir üyesidir. Bir emekçi olarak yaşadı, sıra neferi olarak devrimci mücadelenin gerektirdiği çeşitli görevleri üstlendi. Tokat'a da yine gerillayla ilgili bir görevi yerine getirmek için gitmişti. Sağ olarak ya-falanmış ve infaz edilmiştir.

Yağmurlu Şehitleri Direnişlerine Yaraşır Şekilde Uğurlandı GERİLLALAR BİNLERİN OMUZLARINDA

Armutlu sokaklarında devrim sloganlarımız yankılandı

Nice yiğitler gördü bu topraklar, nicesini bastı bağ-
rına. 3 Ekim günü uğruna hiç çekinmeden can ver-
meye hazır 5 yiğidi daha bağrına basmanın onurunu
yaşıyordu bu topraklar ve bu toprakların halkı. To-
kat'ta bir destan daha yazıldı. Oligarşi bir kez daha
bozguna uğramıştı.

Bre Sivas Dağları, Bağrında Sakla Yiğit Kızını

Şehitlerden Salih Çınar aynı günün sabahı cenaze-
si kaçırılıp Tokat Almus'ta defnedildi. Songül Koçyiğit
ise ailesinin, vasiyetinin Sivas Ulaş'a bağlı Kurtlukaya
Köyü'ne gömülmek olduğunu söylemesi üzerine
Sivas'a uğurlandı.

Songül Koçyiğit, Tokat dışında, Sivas dağlarında
da devrim ateşini harlayanlardandı. Sevdalıydı bu top-
raklara, dağına, ovasına. İsyanların, zulme karşı baş-
kaldırıların hiç bitmediği topraklardı Sivas. Bunun için
diri diri yakılırdı bura insanı. Ama hiçbir zulüm yön-
te-

mi yoksul Sivas köylüsünü is-
yandan döndürmedi, adalet ara-
yışını söndüremedi. O ateş şimdi
daha harlı yanacak. Bu toprakla-
rın yetiştirdiği en yiğit kızlarından
birini daha bağrına bastı Sivas.
Jandarma ve polislin köyü kuşat-
masına, tehditlerine karşın, Son-
gül Koçyiğit Parti bayrağına sarı-
larak köy halkı ve çevre illerden
devrimcilerin katılımı ile uğurlan-
dı. Cenazede TAYAD'lı Aileler im-
zalı "Songül Koçyiğit Ölümsüz-
dür" pankartı açıldı. Mezarlığa
kadar sloganlarla yürüyen kitle,
"Kahramanlar Ölmez, Halk Yenil-
mez, Devrim şehitleri ölümsüz-
dür" sloganlarını haykırdı. Saygı
duruşu ve konuşmaların ardın-
dan, mezar karanfillerle donatıldı
ve marşlar söylendi.

Gerillalar Armutlu'da 2 Bin Kişinin Omuzlarında

Sebahattin Yavuz, Mustafa İşeri ve Devrim Ağır-
man, şehitler toprağı haline gelen Cebeci Mezarlığı'na
defnedildiler.

İlk durak nice yiğit savaşçı yetiştirmiş Armutlu idi.
Armutlu girişinde ise yoğun polis yığınağı vardı.
Amerikan uşakları gelen her arabayı durduruyor zor-
la üst araması dayatıyordu. Hiç vakit geçirmeden ara-
ma izni dahi almışlardı. Amaç halkın gözünü korkut-
mak, şehitleri sahiplenmesine engel olmaktı. Ama
tüm çabaları boş çıktı, halk İstanbul'un çeşitli mahal-
lelerinden Armutlu'ya akıyordu.

Armutlu halkı kucak açtı şehitlerine. Armutlu Ce-
mevi'ne getirilen cenazeler yıkandıkça açığa çıkıyor-
du oligarşinin çaresizliği. Ne yapacağını şaşırılmış bir
vaziyette tüm vahşiliğini sergilemişti. Teslim alamadı-

Cebeci Mezarlığı yine sloganlarımızla inledi, kızılbayraklarımızla selamladık

ğı savaşıçılarının ölü bedenlerine saldırmıştı azgınca!

Yılanma işlemi bittikten sonra geleneklere uygun bir şekilde kınaları yakılıp kızılıra bürünerek ve göğüslerinde uğruna şehit düştükleri umudun bayrağıyla son yolculuklarına hazırlandılar. Dışarıda sabırsızlıkla gecekondlu yoksulları, işçiler, memurlar, öğrenciler bekliyordu onları son bir kez görmek için. Halk için, vatanın özgürlüğü için şehit düşenler sahipsiz kalır mıydı hiç? Sahipsiz bırakmadı halk onları. Halkın omuz başlarında, yüzleri açık bir şekilde dolaşılar son kez Armutlu sokaklarını. Yaklaşık 2000 kişi vardı onları uğurlamaya gelen.

En önde kızılbantlarıyla TAYAD'lılar, "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" pankartının arkasında yürüyorlardı, başları dik, gururlu, verdikleri sözden dönmemişti evlatları. Gözlerinde acı ve o acıyı yaşatanlara karşı kabına sığmayan öfkeleri ile ağıtlar yakıyorlardı. Arkasından "Sebahattin Yavuz Ölümsüzdür" pankartı; komutanın yolundan gitmeye söz vermiş kardeşleri var arkasında. Sonra sırasıyla "Devrim Ağırman Ölümsüzdür, Mustafa İşeri Ölümsüzdür, Songül Koçyiğit Ölümsüzdür, Salih Çınar Ölümsüzdür" pankartları yer alıyordu. Herşey onlara yaraşır bir şekildeydi. Şehitlerin ölümsüzlüğünü haykıran sloganlar hiç susmadı. "Halkız Haklıyız Kazanacağız", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz", "Kurtuluş Kavgada Zafer Cephede" sloganlarıyla inledi Armutlu sokakları. Ve zalim korkuyordu bu öfkeden, onlarca çevik polis otobüsü yığılmıştı bu korkunun bir göstergesi olarak.

Sebahattin ve Mustafa'nın Armutlu'da bulunan ailelerinin yanına götürülmesi sırasında kortejin polis karakolu önünden geçmesi gerekiyordu. Mahalleyi kuşatan IMF polisinin engelleme çabaları boşa çıktı. Karakolun önündeki polis araçları yoldan çektiren kitle, karakol önünden öfkeli sloganlarla geçti.

Armutlu'da yapılan törenin ardından, gerillalar ve halk otobüs ve minibüslerle Cebeci Mezarlığı'na giderken, mahalle çıkışında, sondurak ve civarında halk sokakta özlemle uğurluyordu yiğitlerini.

***Yine Geldik Cebeci, Çünkü;
Halk Kurtuluş Savaşı Sürüyor,
Çünkü; Toprak Kanla Sulandıkça Özgürleşir***

Otobüslerle Cebeci Mezarlığı'na gelen halk, yol boyunca geçtiği yerleri sloganlarıyla inleyen öfkeli bir kitleydi. Sadece öfke miydi yüreklerdeki? Halka verilen sözün, kurtuluş bayrağının zafere kadar ellerden hiçbir zaman düşmeyeceğinin ispatıydı şehitlerimiz. Bunun coşkusu yaşıyorlardı öfkeyle karışık. Anaların ağıtları, marşlar, sloganlar... Birbirine karışıyordu hepsi bu duygu selinde.

Cebeci Mezarlığı'na varıldığında ise yine kortejler oluşturuldu. Alın kızıl bantlıları uğurlamak için defalarca buraya gelen kitle, bu kez halkın kurtuluş savaşının nefelerini taşıyordu omuzlarında. Biliyorlardı ki, bu yol kan revan için yürünecekti. Kahraman evlatlarının kanlarıyla sulanmayan bir toprağın bağımsızlığı da, özgürlüğü de hayaldi. Bu yüzdendi bunca ölümler, bu yüzdendi mezarlıklardaki öfkeli kalabalıklar. Nice yiğitler yatıyordu bu topraklarda, yabancı değildi. Tanıdı hemen ve sarıp sarmaladı onları toprak ana.

kahraman şehitlerimizi, komutan ve savaşıçılar umudun sloganlarıyla uğurlandı

EY VATAN;

Kızların, telli duvaklar yerine kızıl-bayraklara sarılıyorsa, sana kızıl-gelinlik giydirmek içindir.

EY HALK;

Gelinlik kızların elde silah savaşıyor-sa, aç yoksul kalmayasın, kızla-rın, kadınların etini satmasın, herkese ekmek ve adalet olsun diyerdir.

EY GENÇLER;

Devrimler 17'sinde özgürlük savaşı-çısı oluyorsa, gençlerimiz gerçek-ten özgür bir vatanda yaşasın, dü-zenin bataklığında boğulmasın di-yedir.

Devrim, tüm gençlerimize, özgürlük savaşına katılma çağrısıdır.

Gençler,

yaşlılar, kadınlar, erkekler ve hatta çocuklardan oluşan 700'e yakın insan, şehitlerin yolundan yürüme sözleriyle umudun adını haykırdılar. Onlarca kızılbayrak içinde dalgalanan cephe bayrakları devrimci hareketin halk nezdindeki meşruluğunu gösterirken, "Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi, Umudun Adı DHKP-C, Mahir

sahiplenirken, halktan kopanlar yine yoktular.

"Bize bıraktıkları mücadeleyi sonuna sonsuza sonuncu-muza kadar sahipleneceğiz" diyen Kulaksız'ın ardından Grup Yorum'un "Bize Ölüm Yok" ve "Haklıyız Kazanacağız" marşlarına kitle hep bir ağızdan eşlik etti. Törenin ardından, kitle yine kortej halinde sloganlarla mezarlıktan ayrıldı.

Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş, sloganlarıyla inledi Cebeci.

Sebahattin Yavuz ve Mustafa İşeri... Yıllarca birlikte mücadele etmiş, birlikte şehit düşmüşlerdi. Şimdi sonsuzluğa uğurlanırken de birlikteydiler. Yan yana omuz omuza uzanmışlardı toprağa. Devrim Ağırman ise tecrit duvarlarını bedeninde tutuşturduğu ateşle eriten Muharrem Karademir'in yanındaydı. Muharrem'in anası ağıt yakıyordu başlarında ve "gittiğin yerde selam söyle canıma, ciğerime" diyordu yiğit kızına.

Mezarları başında yapılan saygı duruşunun ardından Ahmet Kulaksız bir konuşma yaptı. Cenazeye bazı devrimci gruplar katılırken, olmayanlar da vardı. Kulaksız onlara seslenerek, "hani" diyordu, "omuz başlarınız nerede?". Halk gerillalarını

"İşkence insanlık dışı. Türkiye'de var olamaz"

**KUYRUKLU YALAN!
TAYYİP, BIRAKIN
CANLIMIZA ÖLÜMÜZE
İŞKENCE YAPAN, CE-
SETLERİN PARMAKLA-
RINI KESİP KOLYE YA-
PAN KATİLLERİN DÜ-
ZENİNİN BAŞINDADIR**

CESETLERE İŞKENCE!

Savaş Ahlakları Da Yoktur

Türkiye Cumhuriyeti'nin başbakanı Avrupa ülkelerinde dolaşıyor bugünlerde. Ve istisnasız bütün açıklamalarında işkenceyi soranlara, "işkenceye sıfır tolerans" dediklerini, "işkencenin insanlık dışı olduğunu" hatta resmen yalan söyleyerek "ben de yaşadım bilirim" şeklinde cevaplar veriyor. Türkiye'de işkencenin devlet politikası olduğunu anlatmayacağız. Çünkü bu ülkede ölümlere işkence yapılıyor, cesetlerin uzuvları kesiliyor. TC Başbakanı masal anlatırken, TC Ordusu katlettikleri gerillalara işkence yapıyor.

Yağmurlu'da şehit düşen DHKP-C gerillalarını teşhis için morga giren aileler, avukatlar vücudutlarının çeşitli yerlerinde işkence izleri olduğunu gördüler.

Songül Koçyiğit'in cinsel organına kurşun sıkın, her gerillanın "tetik çeken" parmağını ya parçalayan, ya da kesen, bileklerinden bağlayarak yerlerde sürükleyen, yüzlerine dipçik darbeleri indirenler, bu iktidarın özel timcileri, korumasındaki Su-surlukçu katillerdir.

Cesetlere İşkence Vahşeti

Katledilen gerillaların ailelerinin avukatlarından olan ve cesetler üzerinden incelemeler yapan, Av. Özgür Yılmaz, Av. Taylan Tanay'dan alınan bilgiler ve Halkın Hukuk Bürosu açıklamasında, cesetlere yapılan işkenceler açık:

Songül Koçyiğit: Yoğun kurşun izleri, sol **baş** ve **işaret parmağı kesik**, yüzünde **dipçik** izleri, **cinsel organı** ve **göğsünde kurşun, sürüklenmeden** olabileceği düşünülen yaralar

Devrim Ağırman: Sırtında iki adet açık **yanık** ve kurşun yaraları, **boyunu kırık**, kafada bir kurşun, sağ baldırda büyük açık **yanık** ve yara, sağ göğüste meme ucunda iki adet kurşun yarası, sol kolda kurşun, sol ayakta büyük açık yanıkla beraber kurşun yarası, sol bilek tümüyle açılmış, **parmaklar tamamen ezilmiş**, sağ elde ikinci **parmak kırık**, sağ kulak üstünde kafada derin kesik, kurşun yarası, kafatasında kırık, sağ el iç kısmında kesik, vücutta tahminen sürüklemekten kaynaklı onlarca yara.

Sebahattin Yavuz; ön tarafı belden aşağı **yanık** ve onlarca kurşunla parçalanmış. Göğsünde ve kafasında kurşun. **Baş parmağı kesik**, parmaklar ezilmiş. **Ayak bileklerinin kemikleri çıkmış...**

Mustafa İşeri; Yüzünde **dipçik** yaraları, yoğun kurşun. Baş parmağı **parçalanmış**. sol el parmaklarda açık yanık ve yaralar, aynı elde serçe parmağı sadece deri tutuyor. Ayak bilekleri **kırık**, **kemikleri çıkmış**. **Sürüklenmeden** kaynaklı yaralar...

Av. Tanay, cesetlerin durumunun işkence yapıldığını gösterdiğini belirtirken, bunun yaşamlarını yitirdikten sonra mı, önce mi olduğunu otopsi raporlarının göstereceğini belirtiyor. **Salih Çınar'ın silahsız** olduğunun bilindiğini hatırlatan Tanay, cenazesinin kaçırılarak toprağa verilmesinin de infaz edilmiş olduğu kuşkusunu güçlendirdiği ifade ediyor. HHB açıklamasında ise cesetlerin durumu açıklandıktan sonra şu ifadelere yer verilerek cesetlere işkence vahşeti lanetleniyor;

“Yaşamını yitiren tüm gerillaların bedenlerindeki onlarca kurşun, kırılan parmaklar, dipçik izleri, parçalanmış ayak bilekleri bir çatışma olgusuyla açıklanacak kadar basit değildir. Ölüme neden olabilecek her noktada kurşun izi, belli bir sıra halinde giden kurşun izleri, bayan gerillalardaki kurşun yerleri bir vahşetin fotoğrafıdır. Özellikle bayan gerillalara yapılan işkencenin hangi ahlaktan beslendiği sorulmalıdır. bu hangi ahlak ki cinsel organa ateş edebiliyor, bu hangi ahlak ki göğüslere ateş ediyor.”

Sağ Yakaladığını İnfaz Eden, Parmak Kesip Kolye Yapan, Cinsel Organa Kurşun Sıkan Ahlaksızlık

Büyük devletin “vatansever” ordusuna bakın; silahsız yakaladığı insanı infaz ediyor, cesetlere işkence yapıyor, parmakları kesip kolye yapıyor, cinsel organlara kurşun sıkıyor. Ne askeri! Askerliğin, savaşın bir ahlakı, onuru vardır, gerçek bir asker savaş ahlakını ihlal etmeyi en büyük onur sorunu yapar, namussuzluk sayar. **Bunların neresi asker; tam bir serseri sürüsü!**

İddia ediyoruz; o gün katliama katılan bütün katilleri

araştırın, yaşamlarını, ahlaklarını inceleyin; her türlü pisliğin içinde olduklarını, tıpkı Ayhan Çarkınlar gibi piskopat olduklarını göreceksiniz. Çarkınlar da böyle katlediyor, kulağın koleksiyonları yapıyor, kafa kesiyorlardı. Sonra öldürmekten zevk aldıklarını ve nihayet psikopat olduklarını kendileri itiraf ettiler. Bunlar da Susurlukçu katillerin yetiştirmesi psikopatlarıdır. Böyle bir ahlaka sahip olanlar vatan için, halk için ölebilir mi hiç?

Bir de Cephe savaşçıların, devrimcilerin temsil ettiği ahlakı, adaleti düşünün; uzun uzun anlatmaya dahi gerek yoktur onu. Tarih tanıktır, kıyaslama bile yapılamaz.

İslamcılar; AKP'ye Sormayacak Mısınız?

Cesede işkence ahlaksızlığı islamcı AKP iktidarında yaşanıyor. Bu, ordunun işidir diyerek kimse işin içinden çıkmaz, sorumlu AKP iktidardır. AKP iktidarı da katliamlara madalya takarak aynı ahlaka sahip olduğunu göstermiştir.

İslamcılar; AKP iktidarına sormayacak mısınız; hangi inançta cesede işkence vardır? Sormayacak mısınız; hani “işkenceye sıfır tolerans” diyordunuz... Sormamak, sorgulamamak onaylamaktır.

Vahşeti Gizlemek İçin Yalan Haber

Oligarşi, gerillaların cesedine uyguladığı vahşeti gizlemek için kimi yayın organlarına “Amazon terörist” haberleri yaptırdı. Böylece vahşet tartışılacak, bu tartışılacaktı.

Devletin Anadolu Ajansı ve Doğan Medya kaynaklı ve Kanal D, Akşam ve Haber 7’de 1 Ekim günü yayınlanan haberde şöyle deniliyordu:

“... Songül Koçyiğit’in sağ göğsünün olmadığı anlaşıldı. Yetkililer bu durumun kadın teröristin suikast silahı 'kanas' gibi uzun namlulu tüfekleri daha iyi kullanabilmek için özellikle yapıldığını vurguladılar. Bu açıklama kadın militanın göğsünü mitolijide varlıkları tartışılan savaşçı kadınlar Amozanlardan etkilendiği anlamına geliyor.”

www.halkinsesi-tv.com/ adresinden internet üzerinden yayın yapan

Halkın Sesi TV, gerçek habercilik dersi verdi. Songül Koçyiğit’in ailesinin avukatı Özgür Yılmaz ile görüşüp, böyle bir durum olmadığını kanıtlayarak burjuva basın yalanını ortaya çıkardı. Bununla da yetinmedi.

Haberi veren TV ve ajansları aradı. Kanal D ve Haber 7 yetkilileri kaynak olarak Doğan Haber Ajansı ile AA’yı gösterdi. DHA yetkilisi ise, yaptıkları haberin kaynağını vermeden, “Biz bir iddia olarak geçtik, kanallar nasıl yayınlar bilemeyiz” dedi. “İddianın” dayandırıldığı “yetkililerin” kim olduğu sorulduğunda ise, bütün psikolojik savaş haberlerindeki gibi, cevap vermedi.

Yalan haber yapıyor, üstelik bunu yayıyor ve “biz iddia yazdık” deyip işin içinden çıkıyor. Türkiye’de habercilik kisvesiyle yapılan psikolojik savaş gazeteciliğine böylece bir örnek daha ek-

lendi. Sorumsuz medya, olayın tarafı olan Songül Koçyiğit’in ne ailesine, ne de avukatına sorma gereği dahi duymuyor. “İlkel”, “basın ahlakı” hak getire.

Haberin kaynağı ise malum; jandarma, polis, MİT, yani devletin katliamcı güçleri. Psikolojik savaşın basını, katillerin tetikçileri gibi çalışıyor. Devrimcilere karşı haber yapmak için ellerinde bir kanıtın, belgenin olması gerekmiyor, kontrgerilla veriyor, onlar yazıyor. Gerilla cesetlerine yapılan işkenceyi, kesilmiş parmakları haber yapmadıkları gibi, ortaya çıkan gerçeğe rağmen bu haberleri de düzeltmeyeceklerdir.

Biz iddia etmiyoruz, tanıklı, belgeli olarak, ölüm timlerinin cesetlere işkence yaptığını ortaya koyuyoruz. Namuslu bir basın katliamcılara, kesik parmaklardan yaptıkları koleksiyonları, kolyeleri sormalıdır.

HÖC Ankara'ya yürüdü Adalet isteyen sesimiz başkentte yankılandı

Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin başlattığı "Sahte belgelerle tutuklananlar serbest bırakılsın" kampanyasının son eylemi, Ankara yürüyüşü oldu.

3 Ekim akşamı Okmeydanı Sibel Yalçın Direniş Parkı'ndan kalabalık bir grup tarafından uğurlanan Haklar ve Özgürlükler Cephesi üyeleri, toplam 6 otobüs olarak Ankara'ya yola çıktı. Mihri Belli, Nurettin Güleş, Şair Ruhan Mavruk, Grup Munzur ve Demokratik

Haklar Platformu'nun destek verdiği uğurlama sırasında HÖC adına bir basın açıklaması okundu. Grup Yorum üyesi Özcan Şenver'in okuduğu açıklamada, 1 Nisan'da Türkiye genelinde demokratik kurumlara baskınlar yapıldığını söyleyerek, 82 kişinin halen tutuklu bulunduğunu belirtti. Şenver, şöyle devam etti: "Diskette adın geçiyor" diye birçok kişi gözaltına alındı. Halen İstanbul polisinde bulunan sözde diskete her

an birilerinin adı yazılarak, gözaltı ve tutuklama gerekçesi olabilir. Sahte belgelerle tutuklanan arkadaşlarımızın serbest bırakılmasını istiyoruz. Hukuksuzluğun son bulması için Adalet Bakanlığı'na taleplerimizi ileteceğiz. Bu hukuksuzluk son bulana kadar 'Adalet istiyoruz' talebimizi her yerde haykıracağız."

Daha sonra söz alan Grup Yorum elemanı İnan Altın ise, 1 Eylül'de başlattıkları ve 23 mahallede 36 bin kişiye konser verdikleri 'Adalet için türkü söylüyoruz' kampanyasına Adalet Bakanlığı önünde son vereceklerini belirtti. Yapılan açıklamaların ardından Grup Yorum kısa bir dinleti verdi. Türküler eşliğinde halaylar çekildi. İstanbul Gençlik Derneği tarafından hazırlanan ve tutuklamaları anlatan skeç sergilendi. Şair Ruhan Mavruk ve Mihri Belli de birer konuşma yaparken, HÖC'lüler "Sahte Belgelerle Tutuklananlar Berbest Bırakılsın", "Komploları Boşa Çıkaracağız", "Adalet İstiyoruz" sloganlarıyla yola çıktı.

Aynı gün Türkiye'nin başka yerlerinden de Ankara'ya hareket edildi. Adana, Antakya, Mersin, Diyarbakır, Adıyaman, Malatya, Elazığ, Dersim, Samsun, Amasya, Ordu, Trabzon'dan, Ege kentlerinden HÖC'lüler adalet istiyoruz diye haykırmak için yola çıktılar.

Ankara Sokaklarında Adalet Sloganları

Türkiye'nin değişik yerlerinden Ankara'ya ulaşan HÖC'lüler Toros Sokak'ta buluştular. Önde "Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın" pankartı, ardında ön-

Okmeydanı Sibel Yalçın Direniş Parkı'nda basın açıklaması ve Grup Yorum dinletisinin ardından yola çıkıldı

Adalet mücadelesi uzun bir mücadele, soluksuz bir yürüştür. Ankara yürüyüşü de bu yürüşün sadece bir etabıydı.

**HÖC he-
yeti sahte
beleler
hazırlan-
dığını ka-
nıtlayan
belgeler-
den olu-
şan dos-
yayı Ada-
let Ba-
kanlığına
verdi**

lüklerinde de aynı sloganlar olan kitle, beyaz başörtülü kızıl bantlı TAYAD'lılar, ellerinde dövizler ve flamalarla, sahte belgelerle tutuklananlar için adalet istiyordu.

Adalet Bakanlığı ile görüşerek, sahte belgelerle tutuklamaları belgeleyen bir dosya sunacak olan Haklar ve Özgürlükler Cephesi, kortej halinde Abdi İpekçi Parkı'na geldi. Burada bir yıldan fazla bir zamandır tutsakların sesi olan TAYAD'lı aileler ziyaret edildi. 500 kişilik kitle kızıl bayraklarını dalgalandırırken, burada bir basın açıklaması okundu. Haklar ve Özgürlükler Cephesi adına Özcan Şenver'in okuduğu açıklamanın ardından, Grup Yorum da aynı komplo sonucu tutuklanan elemanları için bir açıklama okudular. İnan Altın okuduğu açıklamanın ardından Grup Yorum ve HÖC'lülere İstanbul'dan bu yana destek veren Nurettin Güleç birer dinleti sundu. Parkta büyük bir halay kuran kitle, daha sonra Yüksel Caddesi'ne yürüdü.

Ankara caddelerinde, "Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest

Bırakılsın, Adalet İstiyorum, Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla, disiplinli kortejiyle yürüyen kitleyi izleyen Ankara halkına Türkiye'de hukuksuzluk gerçeği anlatılıyordu. Kitlenin Yüksel Caddesi'ne ulaşmasının ardından, oluşturulan bir heyet, Adalet Bakanlığı ile görüşmeye giderken, geride kalanlar da burada bir etkinlik programı gerçekleştirdi. Programda, Grup Yorum şarkıları eşliğinde halaylar çekilirken, Şair Hasan Biber de bir şiir dinletisi sundu.

KESK'e bağlı BES, İstanbul Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, TAYAD, İdil Kültür Merkezi, Grup Yorum, Halkın Hukuk Bürosu ve Gençlik Dernekleri Federasyonu temsilcilerinden oluşan heyet, Adalet Bakanlığı Müsteşar Yardımcısı ile görüştü. Sahte belgeler hazırlanarak gerçekleştirilen tutuklamalara ilişkin dosya teslim edilirken, Müsteşar yardımcısı dosyayı inceleyeceklerini ve Adalet Bakanlığına bilgi vererek gereğinin yapılacağını söyledi.

Heyet Yüksel Caddesi'ne döndükten sonra görüşme hakkında bilgi verdi. Adalet isteginin bir kez daha haykırıldığı Yüksel Caddesi'ndeki 500 kişi daha sonra eylemlerine son verdiler.

Bu arada heyetin, Bülent Arıncı, Adalet Bakanı Cemil Çiçek ve Başbakan yardımcısı Abdülhatif

DHP, Mihri Belli, Ruhan Mavruk uğurlamaya katılarak destek verenler arasındaydı.

Şener ile görüşmek istediği, ancak bu taleplerine olumlu cevap alamadıkları öğrenildi.

Anadolu'da Kampanya Eylemleri

Kampanya boyunca bir çok eylemin gerçekleştirildiği, milyonlarca bildirinin dağıtıldığı, pankartların asıldığı Anadolu kentlerinden, Ankara yürüyüşüne kitlesel katılım sağlanırken, yürüyüş öncesinde de eylemler vardı.

Mersin/Adana - Mersin Haklar ve Özgürlükler Cephesi 3 Ekim günü Taş Bina önünde yaptığı eylemle 82 kişinin tutuklanmasını

Devlet parkının döndüğü kentin caddeleri, bu düzenin adaletsizliğini haykıran sesimizle inledi.

HÖC'lüler coşkularını Ankara'ya taşıdı ve Abdi İpekçi'de yüzlerce insan Yorum türkülerini eşliğinde halaya durdu

"Adalet İstiyoruz, Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın" pankartı açıldı. HÖC'lüler Ankara yürüyüşü için Adana'ya hareket ettiler.

Adana ve Mersin HÖC'lüler, 3 Ekim akşamı yola çıkmadan önce Dört Yol Ağız'ında bir açıklama yaptılar. "Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın" pankartının açıldığı eylemde konuşan Gülbeyaz Karaer, "Bir kez daha soruyoruz: Türkiye'de Hukuk Yok Mu? Bunun için Ankara'ya gidiyoruz. Adalet Bakanlığı önünde bir kez daha soracağız" dedi.

İzmir - HÖC'lüler 3 Ekim günü saat 22.00'da bir basın açıklaması yaparak Ankara'ya hareket ettiler. Basmane DEHAP önünde toplanan kitle "Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın" pankartı açarak açıklama okudu. Polis hukuksuzluğuna, MİT-Yargı-Polis işbirliğine değinilen açıklamada 1 Nisan operasyonu anlatıldı ve Ankara yürüyüşünün amacı ifade edildi. "Adalet İstiyoruz, Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz" sloganlarının atıldığı eylemin ardından kitle otobüslerle Ankara'ya hareket etti.

İzmir'deki bir başka eylem de 2 Ekim'de AKP Konak İlçe binası önündeydi. Gençlik Derneklileri "Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın" pankartı ve "Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız, Adalet İstiyoruz, Komploları Boşa Çıkaracağız" dövizleri açarak eylem yaptı. Açıklamada, polisin 1 Nisan komplosunu hala sürdürdüğü dile getirilerek, "hak ve özgürlük mücadelesi verenler 'diskette adın çıktı' denilerek tutuklanmaya devam ediliyor" denildi. Hukuksuzluğun sorumlusunun AKP olduğu dile getirilirken, "Devrimcilerin baskı ve yasaklarla, komplolarla teslim alınamadığı ve alınamayacağı" vurgulandı.

Hatay - Ankara'ya yürüyeceklerini duyurmak için 2 Ekim günü Ulus Meydanı'nda basın açıklaması yapan HÖC'lüler "Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın" pankartı ve "Adalet için Ankara'ya yürüyoruz, Adalet İstiyoruz" dövizleri taşıdılar. Kızıl

protesto etti. HÖC a d ı n a açıklama y a p a n Gülbeyaz Karaer, A n k a r a yürüyüşüne çağrı yaparken,

sahte belgeli tutuklamaların devrimci-demokrat, muhalif olan herkese bir gözdağı olduğunu belirterek, "Adaletten, hukuktan yana olan herkesi Ankara'da birlikte olmaya çağırıyoruz. Hep beraber bu hukuksuzluğa karşı mücadele edelim" dedi. Eylem, "Haklıyız Kazanacağız" sloganları ve alkışlarla sona erdi.

Eskişehir - Gençlik Derneklileri 2 Ekim'de Esnaf Sarayı önünde yaptıkları eylemle sahte belgeli tutuklamaları protesto ettiler. Çeşitli DKÖ'lerin de destek verdiği eylemde "Baskılar Bizi Yıldırılmaz, Yaşasın Halkın Adaleti, Halkız Haklıyız Kazanacağız" sloganları atıldı. Açıklamada "Ülkemiz İMF politikalarıyla, ABD ve AB'nin istekleri doğrultusunda emperyalizm ve onun işbirlikçileri için yönetiliyor." denilerek, demokratik haklarını istemenin karşılığının her an sahte belgeli tutuklama olabileceği dile getirildi.

Amasya - 4 Ekim günü dernek binasında basın açıklaması yapan Gençlik Derneği üyeleri, 82 insanın serbest bırakılmasını istedi. Hala komploların sürdüğü, dernek başkanının imzasının polis tarafından taklit edilerek komplo kurulmak istendiği dile getirilen açıklamada, 1 Nisan'da tutuklanan dernek yönetim kurulu üyesi İhsan Özdi'l'in sahte belgelerle tutukluluğunun sürdürüldüğüne dikkat çekildi.

Avustralya - Bu arada kampanyaya bir ses de Avustralya kıtasından geldi. 30 Eylülde Sydney'de Türkiye'li ve Ortadoğu halklarının yoğunlukla yaşadığı Aubrun semti merkezinde "Adalet İstiyoruz! Türkiye'de, Sahte Belgelerle Tutuklanan 82 Kişi Serbest Bırakılsın-TAYAD Komite" yazılı bir pankart asıldı.

Adalet isteyenlere keyfi gözaltılar sürüyor

1 Ekim günü Malatya Zaviye Mahallesi'nde HÖC imzalı "Adalet İstiyoruz, Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın" yazılı el ilanlarını dağıttıkları sırada Gönül Gül ve Çiğdem Dağdeviren sivil polisler tarafından "şüpheli şahıs oldukları" bahanesiyle gözaltına alındılar.

Götürüldükleri karakolda soyarak onursuz arama dayatılan Gül ve Dağdeviren, bu uygulamaya karşı çıktıklarında onlarca polis saldırıp üzerlerini parçalayarak "arama" yapmaya çalıştı. Daha sonra Güvenlik Şubeye teslim edilen Gül ve Dağdeviren, benzeri bir uygulamaya burada da maruz kalırken, gözaltında kaldıkları süre boyunca polisin saldırı, tehdit, hakaret ve küfürlerine maruz kaldılar. Gül ve Dağdeviren gece geç saatlerde serbest bırakılınca, komplocu polis, dağıtılan el ilanlarını yasadışı göstermeye ve altındaki HÖC imzasına karşın kampanyanın Temel Haklar tarafından yapıldığı yönünde ifade almaya çalıştı.

Tarazon'un Araklı İlçesi'nde polislerin keyfi bir şekilde kimlik sorması karşısında yasal hakkını kullanarak izinleri olup olmadığını soran Çetin Güven, akrabalarının yanında dövülerek gözaltına alındı. 4 Ekim günü gözaltına alınan Çetin Güven aynı gün serbest bırakıldı.

Grup Harmanyeli 'Adalet İçin Türkü Söylüyor'

Grup Yorum'un kampanyasına İzmir'den katılarak gecekondu mahallelerinde konserler veren, "adalet istiyoruz, sahte belgelerle tutuklananlar serbest bırakılsın" sloganlarını kitlelere ulaştıran Grup Harmanyeli konserlerini sürdürdü.

29 Eylül günü Güzeltepe Mahallesi'nde dörtyol durağında, 30

Eylül günü Limontepe Heykel'de, 1 Ekim günü ise Bornova küçük Park'ta düzenlenen konserlerde, **"Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın"** pankartları ve "Adalet İstiyoruz" dövizleri açılarak gecekondu emekçilerine sahte belgeler ve Türkiye'de adalet gerçeği anlatıldı. Grup Harmanyeli konserlerinde kavga ve adalet türkülerini söyledi.

1 Ayda 23 Gecekondu Mahallesinde 36 Bin Kişi Devrimci Marş ve Türküleri Dinledi

Yorum, Böyle Grup Yorum Oldu

Grup Yorum; Nurtepe'den İkitelli'ye, Sarıgazi'den Gazi Mahallesi'ne, Çağlayan'dan Okmeydanı'na... İstanbul'un tam 23 gecekondu mahallesinde türkü ve marşları ile "adalet istiyoruz" haykırışını birleştirdi. Gecekondu yoksulları devrimci sanatçıları bağrına bastı, marşları hep birlikte söyledi, büyük halaylar kurup omuz omuza verdi. Sadece bir ayda, büyük organizasyonlar yapmadan, ses düzenlerini, pankartlarını, bağlama ve gitarlarını alıp, gecekonduların meydanlık yerlerine çıktılar ve türkülerini söylediler. 36 bin insana böyle ulaşılar, onbinler onları hep tanıdıkları gibi, yanıbaşında buldu ve dinledi.

20. yılını kutlamaya hazırlanan Grup Yorum, bu kampanyada da farklı bir çizgiyi ortaya koyarak sesini doğrudan yoksul halka ulaştırdı. Sansür fiili olarak etkisizleştirildi. Neredeyse her gün bir konserin gerçekleştirildiği bir kampanyaya imza attı. Bu Yorum çizgisiydi. Devrimci müzik denildiğinde, kavganın, hayatın içindeki sanatçılar denildiğinde Grup Yorum akla geliyorsa, kimse bahsetmemiştir bunu onlara. Bedellerini ödeyerek, emek vererek, dişle tırnakla kazıyarak Grup Yorum oldular. Emekçiler hep yanlarında gördükleri için, 'işte bu bizim sesi-miz' duygusunu her türküde yaşayabildikleri için sevdi onları. Sevmeyenler de bu yüzden sevmemediler ve susturmak istediler.

Küçük-burjuva sanatçılığının, TV kanallarının, kaset şirketlerinin bir bütün olarak düzeninin icazetinin reddi demekti Yorum. Bu yüzden kimileri "militan grup" dedi onlara, kimileri "sokağın sanatçıları" adını taktı. Sokaklarda, eylemlerde, grevlerde, direnişlerde oldular hep.

Bu kampanyada da Adalet Bakanlığı önünde verdikleri son dinletisi dahil her bir konser aynı zamanda birer eylemdi, hak aramayı, adalet isteğiydi. Grup Yorum tarihinden hiç eksik olmayan baskı, yasak, tutuklamaların sonuncusunu yaşamışlar, üç elemanları tutsak edilmişti. Madem oligarşi devrimci sanatçıların türkülerinden, marşlarından korkuyor, susturmak istiyordu. O zaman türküler daha fazla insana ulaşmalı, marşlar kavganın alanına sürülmeliydi. Öyle yaptılar ve 1 Eylül'de başlattıkları kampanyada ulaştıkları 36 bin kişi, "Türküler susmaz halaylar sürer" sloganıyla Yorum'u susturmaya çalışanlara en güzel cevabı verdi.

20 yıldır olduğu gibi bu kampanyasında da hayatın içinde, kavganın ve direnişin olduğu yerde söyledi türkülerini. Yanık yüzlü gecekondu gençlerine, İkitelli'nin ayağı çıplak çocuklarına anlattı bu düzeni; bu düzende adaletin olmadığını.

Grup Yorum kendi çizgisinde yürümeye, onurlu tarihini yazmaya devam ediyor.

Grup Yorum'un Ankara yürüyüşü öncesi, 'Adalet İçin Türkü Söylüyoruz' kampanyası son konserlerini Sefaköy'de, 28 Eylül'de Çağlayan, 29 Eylül'de ise Sarıgazi Nazım Hikmet Parkı'ndaydı. Yorum'a halkın desteği büyük oldu.

Sefaköy İnönü Mahallesi'ndeki Çocuk Parkı'nda yapılan konserde yaklaşık 1200 kişi Yorum türkülerine hep bir ağızdan eşlik etti.

Çağlayan Dere Trafo Önü'nde pankartını asarak konsere başlayan Yorum, kampanyanın içeriğine ilişkin bir açıklama yaptı. Konserde **500 kişi** marş ve türkülerine katıldı ve halaylar çekerek eşlik etti.

29 Eylül günü **Sarıgazi Nazım Hikmet Parkı'ndaki** konserde ise **2 bin kişi** vardı. Kampanya sloganının olduğu pankartın asıldığı alanda, yapılan açıklamanın ardından Grup Yorum coşkusu esti. Bir saat boyunca konseri izleyen halkın sloganları, coşkusu konser sonuna kadar hiç dinmedi. Marşlar hep beraber söylendi, halaylar çekildi.

AYNI OLAY, AYNİ 'DELİLLER', İKİ KARAR:

Karar 1

82 insanın tutuklanmasına...

Karar 2

Koğuşturmaya yer olmadığına...

1 Nisan operasyonundaki tutuklamaların, hukuki değil siyasi bir karar sonucu olduğunun bir delili de, Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı'nın kararıyla ortaya çıktı. Avukat Zeki Rüzgar hakkında yürütülen soruşturmada, savcılık "soruşturmaya yer olmadığını" belirterek TAKİPSİZLİK KARARI verdi.

Bu karar, sıradan, herhangi bir olaydaki "örgüt üyeliği" iddiası sonucu alınmadı. 82 kişinin tutuklandığı operasyonun bir devamı olarak yürütülen soruşturmada alındı. Yani Zeki Rüzgar'ın da "diskette adı çıkmıştı", güya örgüt raporlarında isminin geçtiği iddia ediliyor ve buna ilişkin dosyada da, diğer 82 insanda olduğu gibi, sahte belgeler bulunuyordu. 82 insan ile Zeki Rüzgar arasında, hukuki olarak, dosya kapsamı olarak hiçbir fark yoktu. 82 insan ile ilgili olarak tek bir satır bile "ek delil" gösterilemez.

Biri, onlarca insanı tutuklayıp 6 aydır mahkeme yüzü göstermeden F tipi hapisanelerde tutuyor, ötekisi dosyadaki sahte belgeleri, o meşhur "şifre çözümlerini" de gözönünde bulundurarak, "ÖRGÜT ÜYELİĞİ DELİLİNİN BULUNMADIĞINI" söylüyor.

Hangisi adaleti temsil ediyor? Hangisi hukukçu? Hangisi mevcut yasaları uyguluyor? Dosyada, 82 insanın herbiri için 15-20 yıl hapis cezaları istenecek düzeyde "delil" mevcutsa ve aynı "deliller" Zeki Rüzgar için de geçerli olduğuna göre, burada savcılığın takdiri gibi bir izah sözkonusu olamaz. Ankara Cumhuriyet Savcısı Dilaver Kahveci, bu sahte belgelerin, disket çözümlerinin delil olamayacağını söylüyor, bu kararın başka bir anlamı yoktur. Bu olay bile, 82 insanın tutuklanmasındaki hukuksuzluğu, komploculuğu göstermeye yeterlidir.

Bu kararı veren savcı ile 82 insanı tutuklayanlar farklı yasaları mı uyguluyor?

T.C.
ANKARA
CUMHURİYET BAŞSAVCILIĞI
(5190 Sayılı Yasa ile Yetkili)

HAZIRLIK NO :2004/5190-157
KARAR NO :2004/5190-18
03.09.2004

TAKİPSİZLİK KARARI

Yukarıda açıklandığı üzere sanık Zeki RÜZGAR'a isnat edilen yasadışı DHKP/C örgütüne üye olduğu yolunda hakkında kamu davasının açılmasını gerektirecek delil elde edilemediğinden CMUK'nun 164. maddesi uyarınca sanık hakkında **KOĞUŞTURMAYA YER OLMADIĞINA**, soruşturma sırasında sanığın sorgusu yapılmadığından karar suretinin sanığa gönderilmesine gerek olmadığına karar verildi. 03.09.2004

Dilaver KAHVECİ
Ankara Cumhuriyet Savcısı
(217405)

Abdülkadir 28.9.2004
Sav. İleri M. İleri U.

"... Örgüt mensubu Avni Er ile data alışverişi yaptığı iddiasıyla soruşturma başlatılmış ise de.... dosya içerisinde bulunan ÇÖZÜM TUTANAĞININ incelenmesinde sanığın örgüte üye olduğuna dair BEYAN VE BELGEYE RASTLANILMAMIŞTIR... Zeki Rüzgar'a isnat edilen yasadışı DHKP/C örgütüne üye olduğu yolunda hakkında kamu davasının açılmasını gerektirecek delil elde edilemediğinden.. sanık hakkında KOĞUŞTURMAYA YER OLMADIĞINA karar verildi."

HÜCRELERDEN

emperyalizmin
ve oligarşinin
hücrelerine
karşı direnişte

4. yıl

**Hukukçuların
cellatlaştığı bu
ülkede, tecrit zulmüne
karşı direniş sürüyor;**

**Ölüm Orucundaki
Tutsaklar:**

DHKP/C Davası Tutsakları

Sevgi ERDOĞAN

Ölüm Orucu Ekibi

Fehim Horasan

Vedat Çelik

M. Kemal Eren

M. İnan Işık

H. Sergül Albayrak

TKEP/L Davası'ndan

Remzi Aydın

İyi Hakim Hükümeti ve Hücreleri Savunur!

İnsan Haklarında Yeni Taktikler Sempozyumu'nun "Hükümetlerle işbirliğine dayanan ilişkiler..." oturumunun konuşmacılarından biri, Adalet Bakanlığı temsilcisi Hakim Necati Nursal'dı.

Hakim Nursal, insan hakları konusunda hapishanelerde ne büyük reformlar gerçekleştirdiklerini, hapishaneleri "sivil toplum örgütlerinin" denetimine açtıklarını anlatarak, tüm dünya önünde AKP iktidarının yalanlarının sözcülüğünü yaptı.

"Koğuş sisteminden oda sistemine geçildiğini" söyleyen Hakim, yalan söylüyor; HÜCRE gerçeğini gizliyordu.

"Daha küçük yaşam üniteleri oluşturdıklarını" söyleyen Hakim, yalan söylüyor; TECRİT gerçeğini gizliyordu.

"Hapishaneleri sivil toplum örgütlerinin denetimine açtıklarını" söylerken yalan söylüyor; "İzleme Kurulları"nın tecrit ve işkencenin meşrulaştırıcısı olduğunu gizliyor.

Hakim Nursal, bu reformları gerçekleştirirken karşılaştıkları "sıkıntıları" da anlatmış. Nursal'a göre karşılaşılan sıkıntıların en büyüğü "reformların maliyeti" sorunuymuş. Ne 20 hapishaneyi yakıp yıkarak düzenlenen operasyon, ne 19-22 Aralık'ta 28 kişinin öldürülmesi, ne yüzlerce insanın kurşunlarla, bombalarla yaralanması, ne de 117 ölüm, Hakim Nursal'a göre bir "sıkıntı" sayılmıyor.

Hukukçu dediğiniz böyle olur işte. Hak, hukuk ihlal edilmiş, güvenliği devletten sorulan tutsak insanların can güvenliği yok edilmiş, önemli değil; sanki hukuk değil de maliye okumuş. O, F tiplerinin ekonomik maliyetiyle meşgul. Her fırsatta "devletin F tiplerine trilyonlar harcayarak ne büyük fedakarlıkta bulunduğunu" anlatan bir bakanın hakimi de başka türlü düşüncecek değil elbette.

"Benim görevim hükümeti savunmak" diyen hakimlerin başında yeraldığı bir adalet mekanizmasından adalet beklenebilir mi? Böyle hakimlerin olduğu ve böyle hakimlerin diğer hukukçulardan bir tepki görmediği ülkede hukuk hayat bulur mu?

Hakim Nursal, bir konuşmacının ölüm oruçlarını sorması üzerine de şöyle diyordu: "Ben bir hakim objektifliğiyle reformları anlatmakla yükümlüyüm. Ölüm oruçlarını kimler başlattıysa onlara sorun". Peki soralım, ama önce şunu soralım: Ölüm oruçlarını kim başlattı? Nursal "hakim objektifliğiyle" cevaplayabilir mi bunu?

Cevaplayamaz. Çünkü o hukukun değil hükümetin, adaletin değil, zulmün hakimi. Cüppesinden, sıfatından utanmadan, benim görevim hükümeti savunmak diyor ve bunu da "hakim objektifliği" diye yutturmaya kalkıyor.

"Hakim objektifliği" diye bir şey varsa, o, hakkaniyettir, hukuka saygıdır. Kendi kanunlarını bile çiğneyerek "reform" adına 6 kadın tutsağı diri diri yakanların vahşetini reform diye savunmak hukukçuluk değil, zalimin cellatlığıdır.

Ölüm oruçlarını başlatan AB ve oligarşidir. Hakim Nursal'ın "büyük reformlar" diye savunduğu 19-22 Aralık katliamı ve F tipleridir. Düzen çürümüştür. Düzenin devleti çürümüştür. Ve bu devletin hukukçuları da çürümüştür. Çürümüşlük, hukukçuları darağaçlarının altından sehpaları çeken aşağılık cellatlara dönüştürmüştür.

HUKUKÇULARIN CELLATLAŞTIĞI bir ülkede, adalet için, hak ve özgürlükler için, insan hakları için direnmekten başka yol olabilir mi?

İnsan Haklarında Yeni Taktikler:

AKP Yalakalığı ve Tasfiyecilik

“İnsan Haklarında Yeni Taktikler” adıyla 28 Eylül’de başlayan toplantılar 2 Ekim’de sona erdi. Burjuva basının yanısıra bazı sol yayın organlarında da övülen bu sempozyum neye, kim hizmet etti peki?

ABD Büyükelçisi Edelman’ın bile konuşmacılar arasında olduğu, 93 ülkeden 600’den fazla “*insan hakları aktivisti*” katıldığı, ama bu ülkede onyıllardır haklar ve özgürlükler mücadelesi verenlerin olmadığı bir sempozyumdur bu. Hakları en fazla ihlal edilenlerin sesi yoktu.

Mücadele anlamında da tartışılan, geliştirilen bir şey yoktu; tartışılan, “yeni taktikler” adı altında önerilen, haklar ve özgürlükler mücadelesinin nasıl düzen içine çekileceği idi.

Kısacası, geçen haftaki konuya ilişkin yazımızda da belirttiğimiz gibi, **İnsan Hakları Olimpiyatı’nın AKP’yi aklama ve insan hakları mücadelesini sivil toplumculuğa hapsedme manevrası olduğu sonuçtan da ortaya çıktı.**

AKP Şovu ve AKP Yağcıları

“İnsan Hakları Olimpiyatı” adı da verilen toplantılar, AKP’nin Dışişleri Bakanı’nın konuşmasıyla açılıp Başbakan Tayyip’in konuşmasıyla kapandı. Tayyip ve Gül, ne kadar insan hakları savunucusu olduklarını anlattılar uzun uzun. Ve toplantılardaki “insan hakları aktivisti” etiketli riyakarların hiçbiri, 117 insanı hapishanelerde öldürenlerin, işkence gerçeğini inkar edenlerin insan hakları masallarını dinlemeyiz demedi.

“*Parayı veren düdüğü çalar*”dı; toplantının 1,5 milyon dolarlık finansmanını sağlayanlardan biri AKP’ydi ve AKP parasını verdiği toplantılarda istediği gibi konuşabilirdi. AKP’nin parasıyla toplananlara da onları dinlemek düşerdi.

AB ilerleme raporu öncesinde AKP için bulunmaz bir şov fırsatıydı bu toplantı. AKP de bu fırsatı iyi kullanmıştı.

Toplantının organizatörleri AKP’nin bu toplantıya desteğini AKP’nin demokratlığının bir kanıtı gibi sunuyorlar; örneğin biri şöyle diyordu: “10 ya da 15 yıl önce böyle bir toplantının Türkiye’de yapılması ciddi bir sorun olurdu... Bu toplantı hiç kuşkusuz ülkenin “demokratik

olgunluğa” ulaşmasının göstergesidir...” (Ömer Çelik, 3 Ekim Sabah)

Dertlerinin AKP yalakalığı olduğu belki yeterince anlaşılmaz diye, Murat Belge dayanamayıp bir AKP övgüsü de dizmiş.

“Böyle bir olayı gerçekleştirebilmek için gerçekli mali desteğin önemli bir kısmı Türkiye Cumhuriyeti’nin **hükümetinden** geliyor... Bunun hem genel olarak Türkiye hem de Türkiye’de ‘insan hakları’na verilen yer bakımından hiç azımsanmayacak bir **ilerleme** anlamına geldiği sonucuna vardık.” (Radikal, 2 Ekim 2004)

Hapishanelerde tecrite karşı bir uluslararası toplantı düzenlemeye kalksınlar, bakalım AKP aynı desteği veriyor mu? F tiplerine karşı çıksınlar da sözünü ettikleri o “ilerleme”nin ne menem birşey olduğunu görsünler. Ama toplantının organizatörlerinin böyle bir niyeti yoktur tabii. Onlar iktidar yalakalığı ve halkın mücadelesinin sivil toplumculuk tarafından tasfiyesi görevlerini yerine getirmişlerdir.

Haklar ve Özgürlükler Mücadelesinde Tasfiyecilik

Bu sempozyum, emperyalizmin halkların mücadelesini tasfiye edip yerine sivil toplumculuğu yerleştirme faaliyetlerinin bir parçasıdır. Örneğin bazı oturumların başlığı şöyleydi: “**Hak ihlallerinin önlenmesi için ‘paranın gücü’nün nasıl kullanılacağı**”, “**Hükümetlerle işbirliğine dayanan ilişkiler kurmak**”...

Bu başlıklar esas amaçlardan birinin haklar ve özgürlükler mücadelesinin tümüyle düzen çatısı altına çekilmesi olduğunu gösteriyor.

Örgütlenmeyin, eylem yapmayın, direnmeyin, sadece BİREYSEL olarak, ve sadece RİCACI olarak mücadele(!) edin.

İnsan Haklarında Yeni Taktikler adı altında düzenlenen toplantılarda empoze edilen anlayışın özeti budur. Toplantı boyunca “*insan hakları mücadelesinde deneyler*” başlığı altında sunulan örneklerin neredeyse tamamı bu örneklerden oluşuyor.

Bu toplantılar hakkında övgüler düzenlerden biri de Özgür Politika yazarı **Hüseyin Aykol**’du. 6 Ekim tarihli yazısında toplantıların “*Mükemmelen yakın bir kusursuzlukta yürütüldüğünden, başarı öykülerinin gözlerini yaşarttığından*” söz ediyordu.

Ona göre de “**İnsan hakları mücadelesinde başarılı olan örneklerin ortak noktaları**” şöyleydi: **Hiyerarşik bir örgütlenmeye gidilmiyor, sekreteryaya ya da liderlik istenmiyor. Dikey**

değil, yatay örgütleniliyor...

Bu kadar açık.

Örgütsüzlük, bireycilik, sivil toplumculuk, yani kısacası, burjuvaziye ait ne varsa onlar empoze ediliyor ve hakları en fazla ihlal edilen kesimlerden biri olan Kürt halkının çıkarlarını savunduğunu iddia eden bir gazetede bu anlayış onaylanıyor, övülüyor.

117 ölüm hakkında ağzını açıp tek kelime söylemeyen, infazlar, işkenceler karşısında tek bir mücadele içinde yer aldığına tanık olunmayan, Murat Belgeler'in, Ali Bayramoğulları'nın eline kalmışsa, vay insan haklarının haline! Vay Kürt halkının haline! Vay tüm halkların haline!

Sempozyuma katılan İHD'liler de, bu anlayışın bir parçası oldular. Edelman'a yönelik bir iki cılız protesto ise, bu anlayışa karşı bir tavır olmaktan ziyade, zevahiri kurtaran, tam da bu toplantıya yakışan bir vitrin olmuştur.

‘İnsan hakları mücadelesi’ soytarlığı

“İnsan Haklarında Yeni Taktikler” sempozyumunun yapıldığı günlerde gazetelerde çıkan iki haber, nasıl bir “insan hakları mücadelesi” anlayışı yerleştirilmeye çalışıldığını hiç tereddüte yer bırakmayacak şekilde ortaya koyuyordu.

Haberler “İnsan Haklarında Yeni Taktikler” sempozyumundaki konuşmalardan hareketle yapılmıştı zaten.

Sempozyuma ABD'den katılan “sivil toplum örgütleri”nden biri olan “Kurumsal Sorumluluk İçin Dinlerarası Konsey” (ICCR) adlı kuruluş deneylerini anlatıyordu. Bu kuruluş, emperyalist

tekellerin hisse senetlerini satın alıp bunların insan haklarına saygılı olmasını sağlıyordu. Kendi deyişleriyle “hisse senetlerini baskı unsuru olarak” kullanıyordu. Bu deney de, çok yerinde olarak sempozyumun “hak ihlallerinin önlenmesi için paranın gücünün kullanımı” oturumunda aktarılmıştı. ICCR, bu yöntemle mesela Coca Cola'nın yurtdışındaki tesislerinde, insan haklarına saygılı yönetim anlayışını benimsemesi sağlanmıştı...

Anlaşılabileceği gibi, bu zengin işi bir “insan hakları mücadelesi”ydi!

Öteki başlık ise aynen şöyleydi: **“Cepten mesaj at, işkenceye engel ol”** (2 Ekim, Milliyet)

Sempozyumda konuşan Af Örgütü Hollanda Şubesi sözcüsü de, cep telefonları ile kısa mesaj (SMS) sayesinde işkenceye karşı çok daha etkili olduklarını anlatıyordu. Örgütlenmeye gerek yok, eyleme gerek yoktu, cep telefonlarıyla mesaj çekmek yeterliydi. İşkenceciler de zaten o kadar çok mesaj gelince hemen ellerini manyetolardan çekiverirlerdi...

Hapishanelerdeki tutsaklara bile *“direnmeyin, demokratik mücadele verin”* diyen anlayış, hayatın her alanından örgütlü mücadeleyi, radikal eylemlilikleri tasfiye edip, tüm halkları ricacı, egemenlerin icazeti altına sığınır hale getirmeye çalışıyor. Bu anlayışı savunan “insan hakları örgütleri”, emperyalistlerden, AKP gibi işbirlikçi faşist yönetimlerden büyük destek görüyorlar. Sadece bu destek bile, bu toplantıların ve bu toplantılarda önerilen yöntemlerin kime hizmet ettiğini yeterince açık bir biçimde ortaya koyuyor.

Sayı 127

21

10 Ekim
2004

**“İhlal varsa
önce beni
arayın!”**

**Tayyip Erdoğan
TC. Başbakanı**

Alo! TC Başbakanı Sizi 117 Ölüm İçin Arıyoruz

bizim zamanımızda olmadı” diyerek alenen yalan söyleyen kendisi değil miydi?

İşkenceden sözedenerleri, *“terör örgütlerine yakın”* diyerek bir de suçlu çıkaran kendisi değil miydi?

Evinin sokağına tabutlarla gelenleri, coplatıp yerlerde sürükletenler kendisi değil miydi?

İnsan haklarını savunma adına AKP yalakalığı yapanların, insan hakları mücadelesini emperyalizmin, oligarşinin eteğine sığınıp yürütmeyi marifet sananların karşısında konuşmak, insan hakları savunucusu kesilmek kolay.

İşte gerçekler, ne diyorsun?

“İnsan Haklarında Yeni Taktikler” sempozyumunun kapanış konuşmasını yapan Başbakan Erdoğan, *“İnsan hakları mücadelesine destek veren herkese kapım açık”* diyerek *“insan hakları ihlali varsa, önce beni arayın”* dedi.

Peki arasalar ne olacak? Bugüne kadar ne oldu? Kendisine 117 ölümü hatırlatanlara, *“bunlar*

Konuş Özkök!

Kaydı Genelkurmaydan Geçen Katliamları ve Katilleri Açıkla!

Susurlukçu toprak ağası Sedat Bucak'ın geçen hafta mahkemeye verdiği belgeler içinde en önemli olanları Çatlı'nın generallerle resmi ve Sabancı'nın Çatlı'ya imzaladığı kitaptı. Ve geçen hafta boyunca en az konuşulanlar da bunlar oldu.

Fotoğraflar konusundaki soruların birinci dereceden muhatabı olan Genelkurmay ise Susurluk soruşturmaları dönemindeki tavrını tekrarladı.

Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök, TBMM'nin açılış koyteylinde gazetecilerin "Çatlı'nın bazı generallerle çekilmiş fotoğrafları" hakkında ne düşündüğü sorusuna şu cevabı verdi: **"Bu konuda konuşmayacağız."**

Her konuda konuşuyorsunuz da bu konuda niye konuşmuyorsunuz?

Asıl konuşması gereken sizsiniz. Tüm katliamların, faili meçhullerin, kaybetmelerin kararı Genelkurmay'da alınmıştır. Faşist katillerden, itirafçılardan, subaylardan oluşan Ölüm mangalarının kayıtları Genelkurmay ve JİTEM'dedir.

Binlerce faili meçhul, OHAL generallerinin bilgisi ve himayesi dahilinde gerçekleştirilmiştir. Sizin konuşacak çok şeyiniz var. Ve tam da bu nedenle susuyorsunuz.

TBMM Susurluk Komisyonu'nda da hiçbir general ifade vermemiştir. Bırakın halka hesap vermeyi, düzenin kurumlarına bile hesap vermemişlerdir.

Çünkü onlar, tüm yasaların üstünde görür kendini. "Vatanı

korumak" yalnız onların görevidir! Ve "Vatanı korumak" adına her türlü katliam, işkence, komplo, provokasyon mübahdır. Genelkurmayın zihniyeti budur ve bunu açıkça savunmadıkları için susuyorlar.

Çatlı'yı tanımıyorlarmış!

Fotoğrafların içeriğinin ortaya çıkmasını engelleyemeyen genelkurmay, hemen kendi gazetecilerini devreye sokarak generalleri aklamaya çalıştı.

Saygı Öztürk'e yaptırılan habere göre, evet, generaller Çatlı'yla o fotoğrafı çektiler ama Çatlı'yı faşist bir katil olarak değil, **"bir tekstilci"** olarak tanıyorlardı!!! (2 Ekim Hürriyet)

Şıracının şahidi bozacı misali Korkut Eken'in de şahit olarak demeci alınmıştı, **"komutanlarımız Abdullah Çatlı'yı tanımıyorlardı"** diyordu Eken de.

Ama yine aynı habere göre, her ne hikmetse, generaller, albaylar bu "tanımadıkları tekstilci"yle, **"PKK'nın önde gelenlerinin etkisizleştirilmesi üzerine"** tartışıp görüş alışverişinde bulunuyorlardı.

Demek ki generaller bu işleri tekstilcilerle hallediyorlarmış. Generallerin "operasyonları" birlikte planlayıp uyguladıkları kumarhaneciler, kerhaneciler, uyuşturucu tüccarları, futbol klübü yöneticilerinin arasına bir de tekstilci girmesinde ne mahzur var tabii.

Cumhuriyet'ten Hikmet Çetinkaya, genelkurmayı akla-

makta herkesten hızlı: "Sedat Bucak fotoğraflarla şunu yapmak istiyor: 'Bu olaylarda devlet bizim arkamızdaydı.' **Hayır!.. Türkiye Cumhuriyeti devleti üç-beş polis müdürü, üç-beş yüksek rütbeli askerden oluşmuyor...**" (2 Ekim 2004)

Peki kimlerden oluşuyor? Veli Küçükler, Teoman Koman'lar, Hasan Kundakçı'lar katliamlarını, mafyayla işbirliğini genelkurmaydan, devletten habersiz mi yaptılar yani???

Pislikleri ortaya dökül-dükçe, TSK'ya makyaj

Generallerin "aranan" faşist katillerle birlikte fotoğraflarının açığa çıkmasından birkaç gün sonra hemen tüm gazetelerde **"Orduda değişim rüzgârı"** başlıklı haberler çıktı.

Ne tesadüf, birkez daha generallerin faşist katillerle işbirliği açığa çıkıyor ve iki gün sonra bütün gazetelerde **Orduda değişim, çağdaşlık, şu bu...** üzerine yazılar yayınlanıyor.

Fotoğraflarla ilgili **"bu konuda konuşmayacağız"** diyen Özkök, Harp Akademileri Komutanlığı'nın yeni öğretim yılı açılışı nedeniyle yaptığı konuşmada subayların **"entellektüel bir fikri temelle, özgün düşünebilen, standart dışı hareket edebilen subaylar olarak yetiştirilmesinden"** söz ediyordu.

Özkök, entellektüellik, özgün düşünen subaylar vs. masallarıyla, halka dışkı yediren, korucubaşlarının sofrasında Çatlılarla kadeh tokuşturan, karakollarda işkence yapan subaylarını unutturmak istiyor anlaşılan. **Ütanmasa**, subayların Siverek'te tekstilci Çatlı'yla **"entellektüel çalışmalar"** yaptığını söyleyecek.

Ama o kadar kolay değil. Genelkurmay karargahındaki kan, o kadar kolay gizlenemez.

Susurluk'ta Sabancılar Da Var!

Burjuva basında Susurluk'un her bağlantısına dair yazılar okuyabilirsiniz, ama tek elci burjuvalar hep dokunulmazdır. Sabancı'nın Çatlı'ya kitap imzalaması üzerine de tek satır yazılmadı...

Sakıp Sabancı, 1994 yılında "Değişen ve Dönüşen Türkiye" adlı kitabını Mehmet Özbay adına imzalayarak Abdullah Çatlı'ya vermişti.

Çatlı, bir "imza günü"nde kuyruğa girip kitabı imzalamadığına göre, Sabancı imzalı kitabını Çatlı'ya nasıl verdi?

Sadece gazetecilik merakıyla bile peşine düşülecek bir soru. Ama bu soruların peşine düşecek burjuva gazete yok bu ülkede.

Burjuvazi, her türlü araştırmadan, soruşturmadan muaf-

tır çünkü.

Hatırlayın; Çakıcı'nın adının karıştığı ihale, kredi olaylarında mafya üzerine çok senaryo yazılmıştır; ama onlara bu işleri ihale eden burjuvalar bilinçli bir biçimde hep bu senaryoların dışında bırakılır.

Ülkemiz kan gölü olmuştur, sanki dökülen kanlarda onların hiçbir sorumluluğu yoktur.

Sabancı'nın 1980 öncesi MHP'ye çantalar dolu para taşıması da pek tartışılmamıştır. O çantalar dolusu paranın binlerce gencimizin katledilmesindeki rolü sorgulanmamıştır.

"Demokratikleşme paketleri" hazırlatan, "Kürt sorunu çözülmesi" diyen Sabancılar, bunları derken aynı anda Çatlılar'ın, Susurluk'un mali ve siyasi hamisidirler ve Kürt halkı-

na, devrimcilere karşı sürdürülen imha saldırılarının finansörüdürler.

Sabancılar, Koçlar, Eczacıbaşılar, Zorlular, Doğanlar, Susurluk'un dışında, yanında değil, merkezindedirler. Susurluk politikalarına ihtiyaç duyan, tek elci burjuvazi, toprak ağaları ve tüccarlardır. Genelkurmay, Susurluk'u oligarşi adına ve oligarşinin iktidarını sürdürmek için örgütlemiştir.

Hal böyleyken, Susurluk'taki ilişkiler ağı deşifre olduğunda, "temiz toplum" söyleminin başını da TUSİAD çeker. Tek elci burjuvazi dünyanın her yerinde böyledir. Arada bir, artık o yöntemlere olan ihtiyaç azalınca "temiz eller" operasyonu yapıp geçici olarak ellerindeki kanı, kiri silerler.

Susurlukların hükmettiği ülkelerde, medya da tek elci burjuvazinin elindedir. Bunun için kendisini "herşeyin dışında" gibi göstermekte zorlanmaz. Bucak'ın ortaya çıkardığı belgeler içinde Sabancı'ya ait olanın görmezden gelinmesi de aynı nedenledir

Sayı 127

23

10 Ekim
2004

Bucak'ın Açıkladığı Belgelere AKP'nin Bir Diyeceği Yok Mu?

Generaller, burjuva politikacıları, Özel Harekat yöneticileri, generaller, aranan faşist katiller, bir su başında oturmuş yemek yiyorlar... Bu sahne Türkiye burjuva siyasetinin sahnesidir.

Fakat, şu anda burjuva siyasetin hükümeti olan AKP'nin bu sahneye bir diyeceği yok.

Ne ayıplıyor, ne onaylıyor, ne soruşturacağız diyor, ne de soruşturmaya gerek yok diyor.

Susuyor. "Vatan için!" faşist katillerle birlikte cinayet işleyen Susurluk Kahramanlarının daha fazla deşifre edilmemesi için yapılacak en iyi şey susmak çünkü, susmak ve konunun kapanmasını beklemek.

AKP, Cemil Çiçek'in, Korkut Eken için söylediği "vatana böyle hizmet eden milli kahramanların korunması lazım" politikasını uyguluyor.

En azından Erbakan kadar cesur olup "bunlar fasa fiso" da diyebilir. Ama onu da diyemiyor. Çünkü her konuda riyakar, sinsi politikalar izlemeye alışmıştır.

Yarın rüzgar farklı yönden eserse, nasıl herkesten daha **keskin AB'ci** olduysa, herkesten daha fazla Susurluk karşıtı da olabilir. Ama şimdilik Susurluk hamiliğini sürdürüyor. AKP, oligarşi ihtiyacı duyduğu anda, Susurluk politikalarını en yoğun biçimde sürdürecektir zihniyettedir.

AKP, Van olayını da örtbas etmek istedi. Ama fazla deşifre olunca birkaç kişi tutuklandı. Van'daki uyuşturucu ağına ilişkin kapsamlı bir soruşturma yine yoktur.

AKP'nin en iyi bildiği şey, **herşeyin üzerine örtmek, yok saymaktır**. Bu, Kürt sorununda da böyledir, F tiplerindeki 117 ölüm konusunda da, Susurluk konusunda da, işkence konusunda da böyledir. AKP, **kurmaca bir Türkiye** yaratıp halkı onunla oyalamak istiyor. **Susurluk suskunluğu da bundandır**.

memur toplu görüşmeleri anlaşmazlıkla sonuçlandı Şimdi 'Söke Söke Alma' Zamanı

Son olarak Başbakan Tayyip Erdoğan ile görüşen memur sendikaları, dayatılan ücreti kabul etmediklerini açıkladılar. Görüşmelerin çıkışında bir açıklama yapan KESK Genel Başkanı Sami Evren, en düşük memur maaşı için Ocaktan itibaren 24, Haziran'dan itibaren 26 milyon lira olmak üzere önerilen ortalama 36 milyonluk komik zammı kabul etmediklerini söyledi. Hükümetin verdiği yüzde 10 artışa karşı KESK, Memur-Sen ve Kamu-Sen ayrı ayrı Uzlaştırma Kurulu'na başvurdular.

Kazanımlarla Yetinilmemelidir

Görüşmelerde elde edilen kazanımlardan bazıları şunlar:

1991 yılından sonra kadrolu olanlar için bir kıdem yükseltme, disiplin suçlarının affı, Beca-yiş uygulamasında kuruma tanınan takdir yetkilerinin kaldırılması, disiplin kurullarında, sendika temsilcilerinin de bulunması grev, siyaset, toplu eylemde yasaklarının kaldırılması için Anayasa ve yasa değişikliklerinin yapılması; resmi tatil ve bayram tatillerinde ihtiyaç duyulanlar hariç, il dışına izinsiz çıkılabilecek, kadın memurlara doğumdan önce 3 ay, sonra bir yıl gece nöbeti ve gece vardiyası verilmeyecek.

Tüm bu ve benzeri kazanımlar, ekonomik-demokratik bir kazanım olarak memurların hanesine yazılmıştır. Ancak, bunlar temel konulardaki yaklaşımı ortadan kaldırmamakta, memurların sorunlarının çözümü konusunda ciddi bir adım teşkil etmemektedir. IMF programındaki ısrar, verilen bütün sözlerin aslında boş olduğunun da göstergesidir. Bir diğer nokta ise, grevli toplu sözleşmeli sendika konusundaki muğlak ifadelerlendirmeler değil, somut adımlar önemlidir.

Haklar Sokakta Kazanılacak

Sami Evren, "hükümetin ancak mücadelenin yükseltilmesiyle geri adım atacağını gördüğünü" söylüyor.

Çok yerinde bir tesbit. Bunun pratik karşılığı olmak durumundadır. Sıradan basın açıklamalarıyla, sendika temsilcilerinin göstermelik meşhur eylemleriyle bu süreç omuzlanamaz ve söylenen sözün pratik karşılığı verilmiş olmaz.

Kesintisiz ve radikal bir kitle mücadelesini,

halkın diğer kesimleriyle bütünleşebilen bir mücadeleyi yaratabiliyor muyuz, bütün sorun buradadır. IMF programını yırtıp

atmayı hedefleyen bir mücadele yaşama geçirelebilir. KESK, Memur-Sen ve Kamu-Sen'i de sürükleyecek bir perspektifi yadsımadan, ama bunlarla yetinmeyerek, işçi sendikalarıyla, demokratik kitle örgütleriyle, yasal-meşru ayrıımı yapmadan bütün siyasi güçlerle birlikte hareket etmeye ne kadar hazırız? Tüm bu sorulara verilecek cevaplar, KESK'in direniş noktasındaki samimiyetinin de ölçütü olacaktır. Bugüne kadar yaşandığı gibi, yasal parti ve sendikalarla birlikte olur, diğerleriyle yanyana gelmem politikası izlenirse, yaşanacak olan da bugünden bellidir. Emek Platformu pratiğinden, çeşitli konularda güya yapılan eylem ve kampanyaların ne sonuçlar yarattığına kadar sonuç bilinmektedir. Burjuvazinin böl-parçala-yönet politikasına hizmet eden bu tutumdan vazgeçilmelidir.

İşçi Sendikaları Neden Susuyor?

Türk-İş Başkanı'nın toplu görüşme çadırını ziyareti ve DİSK'in "memurun yanındayız" açıklamasını bir yana bırakırsanız -ki pratik değerleri tartışılırdır- işçi sendikaları memurları sadece izlemektedir. Tıpkı işçilerin toplu sözleşme süreçleri ve saldırılara karşı eylemlerinde memur sendikalarını izledikleri gibi.

Bu tablo tam da iktidarın istediği, yaratmak için politika belirlediği bir tablodur. IMF politikaları işçi sendikalarını ilgilendirmiyor mu? Direnişle alınacak emek cephesinin kazanımları onların umurunda değil mi?

İktidarın dayatmalarına karşı işçi-memur sendikaları ile, demokratik kitle örgütleri ile, ayrımsız bütün halk güçlerinin katılımı ile birlik içinde, haklarımızı ancak direnerek, söke söke alabiliriz. Bu mücadele örgütlenmeden iktidarın IMF politikalarının saldırılarına tek tek tüm halk kesimleri muhatap olmaya devam edecektir.

Metal Sözleşmesinde Uyuşmazlık

Metal işkolundaki patron örgütü MESS ile Birleşik Metal-İş, Türk Metal ve Çelik-İş arasında sürdürülen ve 90 bin işçiyi ilgilendiren grup toplu sözleşmeleri uyuşmazlıkla sonuçlandı.

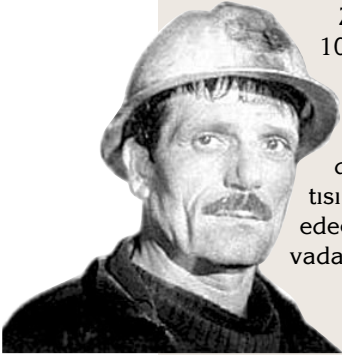
Patronların ücretlere düşük zam, fazla mesai ücretlerinin düşürülmesi, deneme süresinin arttırılması gibi dayatmaları uzlaşmazlığın temel nedenleri oldu.

Onbinlerce işçinin çalıştığı metal sektöründe patronlar, daha fazla üretimi, daha fazla çalıştırarak sağlama politikasını yaşama geçirmeye çalışıyor ve işçilerin kazanılmış haklarını gasp etmeyi hedefliyor. Patronların karı artarken, işçi ücretlerinde ve temel haklarda kısıtlamalar gündeme getiriliyor. Bunun en iyi örneği otomotiv sektörüdür. İstatistiki bilgiler otomobil artışına dikkat çekerken, aynı süreçte işçilerin durumu daha da kötüleşti.

Sendikalar cephesinde ise, sözleşme sürecinde eylem yapan sadece DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası oldu. Türk-Metal yönetiminin faşist, Çelik-İş'in iktidar yalakası Hak-İş'e bağlı olduğu düşünülürse, bu durum şaşırtıcı da olmamıştır.

1 Ekim günü Gebze'deki motor fabrikalarında çalışan işçilerin fabrika önlerine yürüyüşleri bu eylemlerden biriydi. İşçiler sık sık Kıdem tazminatı ve mesailerle ilgili sloganların yanı sıra, "MESS'in Değil Bizim Dedğimiz Olacak, Geliyor Geliyor Genel Grev Geliyor" sloganları attılar. 4 Ekim günü ise, Gebze Şekerpınar'da kurulu olan İsuzu Fabrikası işçileri sabah servislerinden inerek sloganlarla fabrikaya yürüdüler.

AKP'nin Madenciye Yalanı

Zonguldak ziyaretinde halka, madenlere 10 bin işçi alacağı sözünü veren Tayyip Erdoğan iktidarı, şimdi tam tersi bir pratik içinde, maden alanlarını özelleştiriyor ve varolan işçileri de işten atıyor. Aynı şekilde Enerji Bakanı Hilmi Güler'in TBMM çatısı altında söylediği "10 bin işçi istihdam edeceğiz, TTK'yı büyüteceğiz" sözleri de havada kaldı.

Erdoğan'ın halka söz verdiği günden bu yana geçen bir yıl içinde TTK'den tam 2 bin 500 kişi resmen ya da gönüllü olarak emekli edildi. İşçi çıkarmanın bir yöntemi olan emeklilik dayatmasıyla işçileri işinden atan iktidar, yine aynı süreçte yerlerine hiçbir işçi almadı. TTK'nın tasfiyesinin adım adım yaşama geçirildiği bu süreç, özelleştirme ile sürdürülecek. İktidar Aralık 2004 ve Şubat 2005'te dört büyük taşkömürü sahasını ihaleye çıkararak 20 yıl süreyle özel sektöre peşkeş çekmeye hazırlanıyor.

AKP iktidarı halkın karşısında, emekçilere karşı verdiği sözlerden hiçbirini tutmadı ki, bunu tutsun. Tekellerin çıkarları neyi gerektiriyorsa, arsızca onu yaşama geçiriyor.

BES Çalışma Bakanlığı Önünde Eylem Yaptı

BES İstanbul 1, 2, 3, No'lu Şubesi'ne üye emekçiler, 30 Eylül günü Çalışma Bakanlığı önünde, "Nitelikli Kamu Hizmeti İnsanca Yaşama Hakkı Herkese" pankartı açarak eylem yaptılar.

100 kişinin katıldığı eylemde konuşan BES 2 No'lu Şb. Bşk. ve aynı zamanda İstanbul Temel Haklar Memur Komisyonu üyesi Mustafa Aktaş, iktidarın kendi icazetinde bir muhalefet istediğini belirterek, "muhallif kesim üzerinde baskıların giderek arttığı, sendika üyeliğinin fişlemeye tabi olduğu, en sıradan demokratik taleplerin bile baskı altına alındığı, sahte belgelerle demokratik kurumların basıldığı, insanların tutuklanıp yargılanmadan aylarca hapsedildiği, kısacası tüm halkın potansiyel terörist olarak görüldüğü bir Avrupa Birliği demokrasisi var bu ülkede." dedi. Taleplerimizi yok saymaktan vaz geçin diye seslenen Aktaş, "yüzdelik zam değil toplu sözleşme istiyoruz." dedi. Eylem, sloganlarla sona erdi.

Direndiler, Kazandılar

Gebze Bayer İlaç Fabrikası'nda ve Torgem Tersanesi'nde işçiler direnişle haklarını kazandılar. Bayer'de 6 işçinin işten atılması üzerine Petrol-İş Sendikası'nda örgütlü işçilerin başlattığı direniş, 30 Eylül'de yapılan anlaşma ile sonuçlandı. Anlaşmaya göre, 2 işçi Topkapı'daki fabrikada, 4'ü de Gebze'de kadrolu olarak işbaşı yaptı. Torgem Tersanesi'deki taşeron şirket Hakan Gemi işçileri ücretlerinin ödenmemesine karşı 4 Ekim'de işbirakma eylemi yaptılar. Eylem sonucunda patron alacakları ödemek zorunda kaldı.

Sümerbank İşçisi Kararlı

İstanbul Bakırköy Sümerbank işçileri, özelleştirmeye karşı direnişte kararlı olduğunu 4 Ekim günü yaptıkları eylemle bir kez daha gösterdiler. 11 Ekim'den itibaren fabrika önünde direnişe geçmeye hazırlanan işçiler, Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda toplandılar. İşçi memur sendikalarının da destek verdiği eylemde "Fabrikalar Kalemiz Hırsızlara Vermeyiz" sloganları atıldılar.

Türkiye'nin askeri potansiyeli AB'nin kriz durumlarına müdahalesinde yararlı olacak

AB Dış ve Güvenlik Politikaları Koordinatörü Javier Solana

Türkiye Avrupa için pazar ve güvenlik açısından önemlidir

Almanya Başbakanı Schröder

Avrupa Birliği Ortadoğu ve Kafkaslar'da dış politika oyuncusu olmak istiyorsa Türkiye'nin coğrafi konumu, ekonomik durumu, güvenlik ve askeri potansiyeli önemlidir.

Avrupa Birliği Genişlemeden Sorumlu Komiser Gunter Verheugen

İlerleme Raporundaki Yalanlar Değil Aslolan Bu Sözlerdir

AKP iktidarının, sermayenin ve Avrupa Birlikçilerin büyük önem attığı "ilerleme raporu" 6 Ekim günü açıklandı. Verheugen'in kaleme aldığı Avrupa Birliği Komisyonu raporu, kimi hoşnut olunmayan yerler olsa da en genel anlamda iktidarın, sermayenin ve AB'cilerin sevinciyle karşılandı. Avrupa basını, *"Türkiye'nin tepesine Demokles'in Kılıcı'nın yerleştirildiğini"* yazarken, Türkiye basınında ise meselenin özüne ilişkin herşey gizlenerek "bahar havası" estiriliyor. Şimdi Türkiye halkının 17 Aralık'taki zirveye odaklanması sağlanarak, beklenti büyütülmeye devam edilecek.

Stratejik Öneme Uygun 'İlerleme Raporu'

İlerleme raporunda özetle; insan haklarında, hak ve özgürlüklerde, MGK'ya ilişkin düzenlemelerde ilerlemeler olduğu, iktidarın reformlar konusunda kararlı olduğu vurgulanıyor ve sonuçta da, **"Kopenhag Kriterleri'ni yeterli ölçüde yerine getirmiştir. Tam üyelik müzakerelerinin başlatılması tavsiye olunur"** deniliyor.

Raporun bir de "eksiklikler bölümü" var. Bu bölümde de, işkencenin sistematik olmamakla birlikte sürdüğü, reformların uygulanmasında sorunlar olduğu, askerin dolaylı yollarla siyaseti etkilemeye devam ettiği, azınlıklar ve kültürel haklarda atılan adımlara rağmen sorunlar olduğu gibi noktalar yer alıyor. Klasik bir AB raporu. Tek farkı 17 Aralık'ta müzakere tarihi verilmesini önermesidir, gerisi aynıdır. Bir yandan "iyi yoldasınız" denilerek beklenti sürdürülürken, öte yandan "eksiklikler var" denilerek de AB isteklerini yaptırmada elde 'koz' tutuluyor.

Raporun tavsiyeler bölümünde ise, AB'cilerin telaşla üzerinde tartıştığı maddeler, **"gerektiğin-**

de müzakere sürecinin askıya alınabileceği", **"üyelik sürecinin 15 yıl sürebileceği"** ve **"sürecin üyelikle sonuçlanmayabileceği"** şeklinde yer alıyor. Bu maddeler de, AB'nin "isteklerimizi yapmakta sorun çıkardığınızda süreci keseriz" tehditlerini içermektedir.

Rapor bir bütün olarak, Türkiye'nin stratejik önemine, sömürgeciliğin pekiştirilmesi sürecine uygun olarak hazırlanmıştır. Bu nedenle de gerçekler tersyüz edilmekte, AB'nin faşizmin maskesi olma misyonu sürdürülmektedir.

Demokratikleşmede, insan haklarında büyük adımların atıldığını belirten rapor, hapishaneleri kan gölüne dönmüş, meydanlarında hak arayıcıların toplandığı, dağlarında cesetlere işkencelerin yapıldığı, Kürt halkının inkarı ve imhasının sürdürüldüğü bir ülke için hazırlanıyor. Rapor, *"insan hakları, temel haklar, hukukun üstünlüğü gibi alanlarda ciddi ve sürekli sorunlar yaşandığında müzakerelerin kesilmesi"*nden söz ediyor. Buradan bakıldığında bile, bırakın kesilmesini hiç başlamaması gerekir. 117 ölüm ciddi değil mi? Ölümün dört yıldır sürüyor olması süreklilik değil mi? Yargıtay'ın MİT'in emrinde olduğu daha dün ortaya çıkmadı mı? Susurluk pisliğini saçarak her alanda sürerken hangi hukukun üstünlüğünden söz ediliyor?

Açık ki, tüm bunların önemi yoktur, raporun temel mantığı Türkiye'nin stratejik önemi üzerine oturmuştur. Kopenhag Kriterleri'nin ön plana çıkarılması aldatmadır. Amaç, hem Avrupa'nın kendi imajı ve iç kamuoyunu avutma, hem de Türkiye halkının desteğini arkasına alarak, AB'nin gerçek niteliğini -emperyalist tekellerin çıkarlarını koruyan bir kuruluş olduğu gerçeğini- gizlemektir. Aslolan ise, Türkiye'nin stratejik

önemi, tekellerin çıkarlarıdır. Başlığımızda üçünden alıntı yaptığımız gibi, bu konuda son günlerden çok daha açık ifadeler kullanılır hale gelmiştir.

Avrupa İçin Kopenhag Kriterleri Değil, Türkiye'nin Stratejik Önemi, Ordusu ve Zenginlikleri Önemlidir

Almanya Başbakanı Schröder'in "Türkiye Avrupa için pazar ve güvenlik açısından önemlidir" sözü hatırlanacaktır. Schröder açıkladığı sözünü sürdürüyor!!! *"Erdoğan önderliğindeki Türkiye'nin bölgede bir istikrar unsuru olduğunu"* söyleyen Schröder, Alman TV kanalı SAT.1'e verdiği demeçte, *"Türkiye, AB üyeliği ile Avrupa değerlerini üstlenecek ve gelecekte güvenlik politikasının önemli bir unsuru olacak"* dedi. (Cumhuriyet, 5 Ekim 2004)

Kısaca, "vatan hizmeti" diye askere alınan Anadolu gençleri, emperyalist Avrupa'yı koruma nöbeti tutacak. Emperyalizme jandarmalık misyonu, sosyalist sisteme karşı 1960'lardan 80'lere kadar sürdü. Bugün de emperyalizmin denetimine almak istediği ve halkların direndiği bölgelere karşı aynı rol biçiliyor. Almanya'nın Türkiye'ye bakışının özeti bu; ucuz askeriyle Avrupa tekellerinin güvenliğini sağlayacak, çıkarlarını koruyacak bir ülke, lejyonerleşmiş bir Türkiye. Avrupa, bugün ABD karşısında askeri güç olarak zayıf durumdadır ve bu durum rekabet gücünü ciddi olarak zayıflatmakta, dış politikadaki yayılmacı emellerini sınırlamaktadır. NATO'nun ikinci büyük ordusuna sahip, üstelik stratejik bir konumda olan Türkiye'nin katılımı ile, Avrupa bu daralmayı aşma, dengeleme hesabı yapmaktadır. Türkiye'nin stratejik önemi ve ordusu, Avrupa'nın Ortadoğu, Kafkaslar ve Balkanlar'daki çıkarları açısından önemlidir. Emperyalizm, bu bölgeleri kendi tekellerinin yağmasına açmak için Türkiye'yi bir truva atı, ucuz ordusuyla vurucu güç olarak görmekte ve kullanmak istemektedir.

Stratejik önem ve orduya biçilen rol konusunda AB Dış ve Güvenlik Politikaları Koordinatörü Javier Solana, Alman Bild Gazetesi'ne yaptığı şu açıklamada, bu gerçeği daha açık ifade ediyor:

"Türkiye, yakın Doğu, Kafkaslar ve Balkanlar arasında istikrarsız ve tehlikeli bir bölgede yer alıyor. Türkiye'nin üyeliği halinde bu bölgeye istikrarı getirecek olumlu bir etki yapacak ve bizim de güvenliğimizi artıracaktır. İkincisi, Türkiye'nin inanılmaz bir askeri potansiyeli var. Bu özellikle AB'nin kriz durumlarına müdahalesinde yararlı olacaktır." (Sabah, 3 Ekim 2004)

Hatırlanacağı gibi "akıl adamlar" raporunda da stratejik önem ve Avrupa'nın güvenlik bekçi-

Türkiye'nin Karzaisi'ne Almanya'dan Ödül

Emperyalistler, çıkarlarını koruyan sömürge ülke politikacı ve askerlerine, övgüler yağdırma, pohpohlayıp işlerini yaptırma konusunda ustalaşmışlardır. Sömürgecilik tecrübesidir bir nevi. Bu işin uzmanı Amerika olsa da, Avrupa'nın, özellikle de Almanya'nın tecrübesi de tartışılmazdır.

Son örnek, Başbakan Erdoğan'a verilen "Quadriga (saygı ve dostluk)" ödülü oldu. Emperyalistler birine ödül veriyorsa, orada durup düşünmeye bile gerek yok, mutlaka o kişi (ya da kurum) emperyalistlere hizmet ediyor demektir. Aksi görülmemiştir. Burada uzun uzun Tayyip Erdoğan hükümetinin politikaları ve uygulamaları ile Avrupa ve ABD emperyalizmine nasıl hizmet ettiğini anlatmayacağız. Bu biliniyor. Sadece, aynı törende bir başka ödül alan birini hatırlatacağız.

Afganistan'ın kukla Devlet Başkanı Hamid Karzai. Tayyip'e, "Batı ile İslam dünyası arasındaki ilişkilerin geliştirilmesine katkısından" dolayı ödül verirken, Karzai'ye ise, "Afganistan'da demokrasinin yerleştirilmesi çabalarından dolayı" ödül verildi.

Almanlar "beraber yürüdük biz yollarda" şarkısı jesti yapmış, yok Tayyip "yılın Avrupalısı" olmuş, geçin bunları. Emperyalistler kimlere ödül veriyor, Karzai örneğiyle çok daha nettir. Karzai resmen emperyalistlerce atanıp onlar adına ülkeyi yöneten bir kukla. Tayyip ise emperyalistlerden icazet alıp parti kuran ve din istismarıyla, halkın yoksulluğunu kullanarak iktidar olup, halen emperyalistlerin aleni desteğiyle iktidarını sürdüren, karşılığında ise emperyalistler adına ülkeyi yöneten kukla. Her ikisi de hem ABD hem de Avrupa'nın "ortak malı". Her ikisi de kendi bölgelerinde stratejik önemdeki ülkeleri yönetiyor.

Afganistan'da burjuva demokrasisinin yerleştirilmesi dedikleri, işgalin meşrulaştırılması çabasından başka bir şey değildir. Keza, Tayyip'in "Batı ile İslam dünyası arasındaki köprülük" misyonu ise, emperyalist hegemonyanın Ortadoğu ülkelerine yayılmasında emperyalizmin ona biçtiği misyondur.

Bilinir, ödüllendirilen evcil hayvanlar, sahiplerine daha sadık hale gelirlermiş. Emperyalistlerin pohpohlama ve ödülleri de kuklaları emperyalistlere hizmette daha gayretkeş yapar.

Sayı 127

27

10 Ekim
2004

liği temel noktayı oluşturunuyordu.

‘Etki Raporu’ndaki Türkiye

Avrupa Birliği Komisyonu, ilerleme raporunun yanısıra, bir de Avrupalı liderlere sunulan “etki raporu” hazırladı. Bu raporda, esas olarak, Türkiye’nin üyeliğinin jeopolitik, ekonomik, iç pazar, tarım, hayvancılık, bölgesel politikalar, adalet ve iç güvenlik, kurumsal yapılar ve bütçe açılarından Avrupa için ne anlama geleceği anlatılıyor. Gerçek düşünceler burada daha açık.

“Eğer iyi yönetilebilirse Türkiye’nin Avrupa Birliği’ne katılımı önemli fırsatlar yaratacak” denilen rapordan bazı maddeler şöyle:

◆ Eğer Avrupa Birliği Ortadoğu ve Kafkaslar’da dış politika oyuncusu olmak istiyorsa, Türkiye’nin coğrafi konumu, güvenlik ve askeri potansiyeli özellikleri önemlidir. (EMPERYALİSTLER İÇİN TÜRKİYE’NİN STRATEJİK ÖNEMİ KONUSU)

◆ Türkiye, nüfusunun çoğunluğu Müslüman bir ülke olarak bir model oluşturacak. (İSLAM ÜLKELERİNİN EMPERYALİST PAZARIN PARÇASI HALİNE GETİRİLMESİ VE DİRENİŞLERİN YOK EDİLMESİNDE AKP İKTİDARINA BİÇİLEN ROL)

◆ Ekonomik açıdan... Avrupalı yatırımcıya yeni olanaklar yaratırken, Türk tüketicinin alım gücünün artması, AB ile Türkiye arasındaki ticareti geliştirecek. (TÜRKİYE’NİN TEKELLER İÇİN PAZAR POTANSİYELİ KONUSU)

◆ Üyelikten sonra bile, gerektiğinde serbest dolaşımın askıya alınması gibi, AB için korumacı maddeler gerekebilir. (TÜRKİYE HALKINI, ‘ÜYELİK İŞ DEMEKTİR, AVRUPA’DA SERBEST DOLAŞIM DEMEKTİR’ DİYEREK ALDATANLARIN YALANLARI VE EMPERYALİSTLERİN GEREKLİ OLAN İŞGÜCÜ DİŞİNDA

KENDİLERİ İÇİN RİSK ALMAYACAĞI KONUSU...)

◆ Türkiye’deki nüfus dinamiği, yaşlanmakta olan AB toplumlarına çare olabilir. Bu bağlamda Türkiye’ye eğitim ve öğrenim yatırımlarında bulunmak Avrupa Birliği’nin menfaatinedir. (EMPERYALİSTLERİN TÜRKİYE HALKINA ve GENÇLİĞİNE BAKIŞI SADECE UCUZ İŞ VE BEYİNGÜCÜNDEN İBARETTİR. EĞİTİME YATIRIM DA, AB’Cİ BİR GENÇLİK YETİŞTİRİP, TEKELLERE ELEMAN SAĞLAMAK İÇİNDİR.)

◆ Türkiye’nin katılımı, Avrupa’ya enerji kaynaklarına daha kolay ulaşım yolunu sağlayacak. Su kaynaklarının önemi artıyor. Avrupa Birliği, Türkiye’nin katılımıyla birlikte su kaynaklarının yönetimiyle ilgili projeler geliştirmek zorundadır. (GAP’ın yönetimi de AB tarafından dikkate alınmalıdır.) Bu mesele Ortadoğu ve İsrail açısından da önem taşımaktadır. (SÖMÜRGE TÜRKİYE’NİN TÜM KAYNAKLARI EMPERYALİSTLER İÇİN YAĞMA ALANIDIR. ENERJİ EMPERYALİSTLER ARASI ÇELİŞKİLERE, İŞGALLERE ZEMİN OLURKEN, AVRUPA AÇIK İŞGAL YAPMADAN, ENERJİ KAYNAKLARINA VE ENERJİ YOLLARINA ULAŞIYOR.)

◆ Türkiye’nin 39 milyon hektar alana yayılan tarım sektörü, müzakerelerde önemlidir. (KÖYLÜMÜZÜN IMF VE AB POLİTİKALARI İLE YOKEDİLEREK, TOPRAKLARIMIZIN EMPERYALİST TARIM TEKELLERİNE TESLİM EDİLMESİ KONUSU)

(Feraî TİNÇ, 3 Ekim Hürriyet ve 6 Ekim Hürriyet)

Avrupa Birliği denildiğinde, tartışılan, gösterilen hep “insan hakları, demokrasi, hukuk” gibi kavramlar oldu. Okuyun şu maddeleri, hangisinde bu kavramlar var. Gerçek de budur; emperyalistler için sömürge ülkelerin nasıl yönetildiği değil, çıkarlarına hizmet edip etmediğidir.

Erdoğan Almanya’da Protesto Edildi

Başbakan Tayyip Erdoğan, 3 Ekim günü Almanya Başbakanı Gerhard Schröder’in elinden “Yılın Avrupalısı” ödülünü almak için bulunduğu Berlin’de, Anadolu Federasyonu tarafından protesto edildi.

Erdoğan’ın yoğun güvenlik önlemleri ile törenin yapıldığı salona girerken, Anadolu Federasyonu üyeleri Almanca “117 İnsanın Ölümünden Erdoğan Sorumludur”

yazılı pankart açarak, “Katil Erdoğan Hesap Verecek, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz” sloganları attılar. Alman polisi Federasyon üyelerine müdahale etti ama protestoları engelleyemedi.

İkinci protesto Erdoğan’ın çıkışında yaşandı. Üzerinde yine Almanca “Türkiye Hapishanelerinde Tecrit İşkencesi 117 İnsanın Yaşamını Aldı” yazan bir pankart daha açan federasyon üyeleri sloganlarla Tayyip Erdoğan’ın faşist yüzünü

haykırdılar.

İçeride STK’ların misyonunu gözler önüne seren, Alman STK’ların oluşturduğu Almanya Atölyesi Derneği bir katile ödül verirken, dışarıda gerçekler vardı. Erdoğan hükümeti ülkede 117 insanın katlinden doğrudan sorumlu Ertoşunlar’a madalya takarken, emperyalistler de Erdoğan’a madalya takıyor. AB’nin başka STK’ları da F tiplerinin propagandasını yapıyor.

117 insanın katiline ödül vermek, tecrit ve ölümlere Almanya’nın desteğidir. Bir de gerçekleri haykıranlar olmasa, çok rahat edecekler.

Sayı 127

28

10 Ekim
2004

Avrupa Birliği, AKP ve Sol

3

★
Emperyalist Avrupa'nın hiçbir ülkeye, demokrasi, özgürlük, refah getirmeyeceği açıktır. Getireceğini iddia etmek, sömürgeciliği onaylamak, meşrulaştırmaktır.
★

Devrimci Sol Dergisi'nin Temmuz 2004 tarihli 19. sayısından yararlanarak hazırladığımız yazımızın ilk iki bölümünde; "oligarşinin Avrupa Birliği serüvenini", "AB konusunda halkın aldatıldığını", "oligarşinin kitleleri aldatmada en büyük yardımcısının küçük-burjuva aydınlar" olduğunu, "Türkiye aydınının ve solunun Avrupacılık serüvenini", "Günümüzde solun anti-emperyalizmsiz tanımlanamayacağını", AB savunuculuğunun, reformist solun tutarsızlıklarının, açmazlarının kaynağı" olduğunu ele almıştık.

Avrupa Birliği ve "İslamcı" AKP

AB'ye üyelik şu veya bu biçimde onyıllardır gündemde. Gerek oligarşi içi çeşitli güçlerin ekonomik çıkarlarını kaybedecekleri korkusuyla, gerekse de düzen partilerinin farklı kaygılarıyla bu süreç, tekeli burjuvazinin istediği hızda ve biçimde gelişmemiş olsa da, emperyalizm ve işbirlikçi tekeller arasındaki konsensüsle süreç hızlandırılmış ve iktidar olan partilere bu programı hayata geçirme görevi verilmiştir. DSP-MHP-ANAP iktidarı ve ardından da AKP iktidarıyla birlikte bu süreç oldukça büyük mesafeler katetti. Avrupa emperyalizmi, sosyal-demokrat, liberal hiçbir partiye vermediği desteği, "İslamcı", "gerici", "şeriat gündemi olup olmadığı"ndan şüphelenilen AKP'ye vermektedir.

İlk bakışta bu destek gariptir; "çağdaş uygarlığın temsilcisi" Avrupa burjuvazisinin, "ortaçağ karanlığından çıkmış", devleti dinci-yobaz kadrolarla dolduran AKP'yi desteklemesi garip ama, emperyalizm gerçeğine uygundur. AB'nin "emperyalist tekellerin çıkarları temelinde oluşmuş" bir birlik olduğunun da en taze kanıtıdır. Yapılan anayasal ve yasal değişikliklerle düzenin asli niteliğinin değişmediği bilinmesine rağmen, AB'nin AKP'ye desteği tamdır. Çünkü ekonomik ve siyasi tahakküm anlamında AKP'den istediğini alıyor. Dahası, Ortadoğu'da ABD'yle rekabeti, oligarşiyi daha sıkı müttefik olmasını gerektirmekte ve bu nedenle AKP'ye desteğini artırmaktadır.

AKP'yle birlikte Türkiye'yi iyice teslim almış olan AB, her zaman pazarlık kozu olarak kullandığı Kürt sorunu, insan hakları ihlalleri gibi nedenlerle de artık oligarşiyi fazla sıkıştırmamakta-

dır. Tabiri caizse, AKP iktidarı dönemi, AB'yle oligarşinin balayı dönemi olarak yaşanmaktadır. Bu süreçte elbette çok çeşitli iç hesaplar nedeniyle çelişkiler gündeme gelebilir, bu balayı havası bozulabilir, fakat şu an yaşanan budur.

AKP, gerek işbirlikçi tekellerin, gerekse de Avrupa emperyalist tekellerinin isteklerini harfiyen yerine getirmekte, DSP-MHP-ANAP hükümetinden de, önceki hükümetlerden de daha isteklidir. Yıllarca "batı"yı düşman gören, "batı zihniyetini" mahkum eden İslamcı gelenek, çıkarları doğrultusunda çarkedip en hızlı AB'ci kesilmiştir. Tarikat holdingleri tabanlarını bu değişime ikna edebilmek için "türban yasağı" gibi anti-demokratik uygulamaların AB üyeliğiyle çözüleceği propagandasını etkili bir şekilde yapmış ve İslamcı tabanda da AB'cilik geliştirilmiştir.

Tabloya bakın; bir kesim "laikliğin güvencesi" olarak gördüğü için AB'yi savunuyor, diğer bir kesim de "türban özgürlüğünün güvencesi" olarak görüyor AB'yi. Bir diğer kesim ise, demokrasi için umut bağlıyor AB'ye. Oysa gerçek bunların tümüyle dışındadır. Avrupa emperyalizmi de, aynı Amerikan emperyalizmi gibi, ülkelerin nasıl yönetildiğine değil, tekellerin çıkarlarına bakar; tekellerin çıkarları gerektirdiğinde cuntaları da, şeriatçı yönetimleri de desteklemekten geri durmaz. Kendi kamuoyu karşısında tarihsel misyonunu "demokrasi savunuculuğu" olarak biçimlendiren Avrupa emperyalizmi, cuntaları, faşist diktatörlükleri daha örtülü bir biçimde desteklemiştir, ABD'den farkı budur. 12 Eylül cuntası karşısındaki tavır buna örnektir; Amerika cuntayı açıkça desteklerken, Avrupa görünürde karşı çıkmıştır; ama Avrupa emperyalist tekellerinin yatırımları, Türkiye'yle ihracat ve ithalatı 12 Eylül yönetimi altında da artarak sürmüştür. Bir başka güncel örnek, Avrupa Birliği'nin şeriat yönetimi altındaki İran'a verdiği destektir; Ortadoğu'daki ABD-AB rekabetinde işine yarayacağı için "burjuva demokrasisi", şeriatçı bir yönetime destek olmakta sakınca görmemektedir. AB'nin AKP'yle ilişkisi de aynı mantığın ürünüdür.

AKP açısından ise zaten "sorun" yoktur. Tayyip Erdoğan'ın ve AKP'li bazı yöneticilerin eşlerinin başındaki türban dışında İslamcılıkla bir ilgi-

Sayı 127

29

10 Ekim
2004

leri kalmamıştır; o türbanlarda da esas olarak AKP tabanını oyalamayı, aldatmayı sürdürmek için ısrar etmektedirler. Değilse, herşeyleriyle Amerikan ve Avrupa emperyalizmi önünde secdeye gelmiş, her isteneni yapmaktadırlar.

“Demokrasinin ve refahın” kalesinde gedikler

AB ne getirip ne götürecektir? İddialar muhtelif. Ama esas olarak “beklenen” iki şey var; de mokrasi ve refah. Oysa her ikisi de Avrupa’da gün geçtikçe azalıyor. Avrupa’nın son 15 yılı, sosyal hak kısıntılarıyla, demokratik haklarda yapılan budamalarla doludur. Bu gerçekler, özenle Türkiye halkından gizleniyor. Burjuva medya da, Avrupalı sol da bunu gizlemekte aynı pratiğin içinde.

Avrupa ülkelerinde gasbedilen ekonomik demokratik haklar konusunda, keza özellikle 11 Eylül’den sonra geliştirilen “teröre karşı mücadele” yasalarına ilişkin çok ayrıntıya girmeyeceğiz. Uluslararası Af Örgütü’nün hazırladığı 2003 Yılı Raporu’nda Avrupa Birliği ülkelerindeki zulüm yöntemleri konusunda yer alan bilgiler, Avrupa demokrasisinin faşist yöntemlerden azade olmadığını, karakolların orada da “şeffaf” olmadığını göstermektedir. Raporda, Avrupa ülkelerindeki insan haklarını ihlal türleri şöyle sıralanıyor:

Almanya: Gözaltında ölüm, güvenlik birimlerinin kötü muamelesi, sınır dışı uygulamalarında ölüm, Çeçenler’in sonlarının bilinmesine karşın Rusya’ya iadeleri... **Avusturya:** Güvenlik birimlerinin kötü muamelesi, gözaltındakilere gereğinden fazla güç kullanımı, sığınmacılara yönelik sert politika... **Belçika:** Güvenlik birimlerinin kötü muamelesi, ırkçı nitelik taşıyan yaklaşımları, kaçakların ülkelerine gönderilmesinde aşırı güç kullanımı... **Danimarka:** Mültecilerin korunmasına ilişkin düzenleme, terörle mücadele yasasının kapsamının genişliği, yasalarda işkencenin saldırı olarak tanımlanmaması, hücre hapsi... **Finlandiya:** Polisin ırkçı yaklaşımı... **Fransa:** Güvenlik birimlerinin şiddet uygulaması, bunlara verilen cezaların yetersizliği, cezaevlerindeki durumun kötülüğü... **İngiltere:** 11 Eylül sonrası uygulamalar, cezaevlerindeki mahkûmların temel haklarının korunamaması... **İrlanda:** Sığınmacılara yönelik muamele, güvenlik birimlerinin yaklaşımları... **İspanya:** Cezaevlerindeki durum, işkence ve kötü muamele, güvenlik birimlerinin özellikle

mülteci kadınlara yönelik cinsel taciz uygulamaları... **İsveç:** Terörle mücadele yasasının kapsamının çok geniş olması... **İtalya:** Güvenlik birimleri ve cezaevi yetkililerinin bazen işkenceye varan kötü muameleleri... **Portekiz:** Güvenlik birimlerinin ırk ve cinsiyete dayalı sözlü saldırıları ve dayağa varan kötü muamele, hapishanelerin uluslararası standartların altında kalması... **Yunanistan:** Elektrik vermeye kadar varan işkence ve kötü muamele, şikâyet edilen güvenlik birimlerine yönelik soruşturma açılmaması... (14 Ocak 2004, Milliyet)

Bu bilançonun ardından söylenecek tek şey şudur: İşte AB demokrasisi!

Tek tek bu anti-demokratik uygulamalardan daha önemli olan, artık Avrupa’da da bunların “münferit” olmaktan çıkmakta oluşu ve yapılanların “devletin” bilgisi dahilinde yapılmakta oluşu, işkencecilerin devletçe korunmasının genellemesidir. Kuşkusuz bu çok özet ve eksik bilanço dan Avrupalıların çıkaracağı sonuçlar olmalı.

Bu bilanço eksiktir; son üç yıldır AB’de “teröre karşı mücadele” adına hak ve özgürlükleri gasbeden onlarca yasa çıkarılmıştır. “Terör” denilince, AB’de akan sular durmakta, haklar ve özgürlükler rafa kaldırılabilir. Danimarka’daki hücre hapisleri, Yunanistan’daki elektirikli işkenceler, hemen tüm AB ülkelerinde polisin “işkenceci bir yapıya” sahip olması, Avrupa’yı yöneten zihniyetin oligarşinin zihniyetinden farkı olmadığının göstergesidir.

AB’ciler, bütün bunlar karşısında suskunderlar. Şiddeti uygulayan Avrupa emperyalizmi olunca, “her türlü şiddete karşı” olduğunu söyleyenlerin, “karşıtlıkları” belirsizleşiyor, cılızlaşıyor. Veya aynı egemen sınıflar gibi bunları “münferit” olarak görme-gösterme tavrı içindedirler. Bu ise, AB’ciliğin, “demokrasi” istemenin sonucu değil, burjuva düzen içinde yaşama tavrı olduğunu gösterir.

AB sınırları içinde “demokrasi”nin hali buyken, “refah” da farklı durumda değildir. AB’nin “Kopenhag Kriterleri” kadar ünlü olmasa da bir başka “kriterleri” daha var: Maastricht Kriterleri. Maastricht Kriterleri’nin en önemlilerinden biri, ekonomiyi “verimli” hale getirecek “reform”ların yapılmasıydı. Reform dedikleri, özetle **KİT’lerin özelleştirilmesi ve sosyal harcamaların azaltılmasıdır**. Bu AB’ye üye ve aday üye tüm ülkeler için gerekli bir koşuldur. (Görüldüğü gibi bu noktada da IMF’nin istekleriyle AB’nin istekleri aynıdır.) Avrupa emperyalist ülkelerinde zaten fazla özelleştirilecek bir şey kalmadığı için halen gündemde olan ekonomik politikaların ağırlığı “sosyal harcamaların kısıtlanması”ndadır. Bu konuda Almanya’da uygulamaya konulan ve Alman emekçilerinin büyük tepkisini çeken ‘Ajanda

Yıllarca ‘batı’yı düşman gören, ‘batı zihniyeti’ni mahkum eden islamcı gelenek, çıkarları doğrultusunda çarkedip en hızlı AB’ci kesilmiştir.

2010' "reform" paketi örnektir. Bu paket içindeki düzenlemelerle, Alman tekelleri, geçmişte sosyalist sistemin baskılanması altında ve emekçilerin mücadelesi ile vermek zorunda kaldıkları hakları geri alma sürecini hızlandırdılar. Örneğin bu paket içinde yer alan "Hartz IV" isimli reform paketi, Almanya tarihinin en büyük sosyal kesintilerini içeriyor. Yine Alman tekelleri haftalık çalışma saatlerini adım adım uzatmaktadırlar. Benzeri bir "reform" paketi de bugünlerde Hollanda'da da gündemdedir.

Avrupa emperyalistlerinin Maastricht'te yaptığı anlaşmanın uygulanmasının en çarpıcı sonucu, işsizliğin yükselmesi oldu. Maastricht öncesi, Almanya'da yüzde 3 olan işsizlik oranı 2000'lerde yüzde 7-10 arasında dolaşıyor. Fransa'da aynı sürede işsizlik yüzde 1'den yüzde 11'e, İtalya'da yüzde 3'den yüzde 12'ye, Belçika'da yüzde 8'den yüzde 13'e çıktı... Başta Almanya ve İngiltere olmak üzere tüm Avrupa ülkelerinde hak gasplarını öngören programlar gündemdedir. Avrupa işçilerinin son 10 yıldaki eylemleri, artık yeni haklar kazanmaktan ziyade, mevcut hakları koruma çizgisine sıkışmıştır.

2004 Haziran'ında açıklanan **Avrupa Anayasa Taslağı** da, nasıl bir "birliğin" biçimlendirilmek istendiğini herkese yeniden gösteriyor. Üye 25 ülkenin devlet başkanları ve başbakanları tarafından kabul edilen ve 2009'da yürürlüğe girmesi öngörülen taslağın ekonomik modeli düzenleyen maddelerinde, Avrupa'yla adeta özdeşleşmiş sayılan "**sosyal devlet**" politikalarına hiç atıf yapılmaksızın, serbest rekabet, açık pazar statüsüne atıf yapılıyor, bunun her ülkenin uyması gereken "olmazsa olmaz koşul" olduğu belirtiliyor ve ilk örnekleri Almanya'daki hak gasplarıyla somutlanan "Yeniden Ekonomik Düzenleme" planının vakit geçirilmeksizin uygulanması isteniyor.

Avrupa Anayasa Taslağı'nın silahlanmaya ilişkin maddesi de özel olarak dikkat çekicidir:

*"Birliğe üye olan ülkeler askeri yeteneklerini peyderpey iyileştirmekle yükümlüdürler. Birliğin savunma ve müdahale yeteneklerinin güçlendirilmesi için **Avrupa Silahlanma ve Araştırma Merkezi** kurulmalıdır."*

Bu madde **Avrupa Ordusu** kurma planlarıyla birlikte düşünüldüğünde, AB'nin emperyalist niyet ve hedefleri konusunda kimsenin şüphesi kalmaması gerek. Bugün Amerika'yla Avrupa emperyalizmi arasındaki güç dengelerini belirleyen bir yanıyla da ABD'nin devasa silahlı gücüdür. Avrupa'nın "kendi nüfuz alanı" olarak gördüğü Balkanlar'daki askeri müdahalelerin bile ABD desteğiyle yapılması, Almanya'nın Yugoslavya'ya, Kosova'ya müdahalelere ilişkin "**ABD olmasaydı, Avrupa olarak yapamazdık**" deyişi, bu

güçsüzlüğün ifadesidir. Avrupa emperyalizmi silahlanarak dünya pazarından daha büyük pay almaya çalışıyor. Oysa herkes hatırlamalıdır ki, özellikle 1970'li yıllarda silahlanma karşıtı hareketlerin, anti-nükleer kampanyaların en önemli destekçilerinden biri Avrupa'ydı. Avrupa'nın "barışçı, demokrat" görünümü biraz da bu tür desteklerden kaynaklanıyordu. Oysa emperyalist, emperyalisttir; geniş kitlelerin demokratik bir hareketini destekliyorsa bile yine emperyalist hesap ve niyetleriyle. Avrupa, nükleer silahlara karşı kitle hareketini destekleyerek böylelikle hem ABD'ye, hem Rusya'ya karşı ilişkilerinde silahlanma karşıtı hareketi arkalarına alarak güçlü bir koz elde ediyordu. Bugün "küreselleşme karşıtı" hareketlerle ilgili de Avrupa emperyalizmi aynı taktiği izliyor. Bu hareketlere genel olarak icazet vererek, hem onları düzen içinde tutmaya çalışmakta, hem de bu hareketleri ABD emperyalizmiyle pazarlık kozu olarak kullanmaktadır.

AB'nin Türkiye'yi "zorla" demokratikleştirmesinin çerçevesi de emperyalist çıkarlarıdır. AB, demokratikleşmede göstermelik yasalar ve göstermelik uygulamalar istemekte, oligarşiye bununla yetinileceğini göstermektedir... Manisa Davası, idamın, DGM'nin kaldırılması, Zana davası gibi konulardaki AB "hassasiyeti" bu politikanın ürünüdür. Bunun dışında her türlü zulme onay veren, halkı yoksullaştıran ekonomi politikalarını uygulattıran da yine AB'dir. Kimi sol aydınlar, gruplar, hala AB aracılığıyla demokratikleşmeye inanıyorlar mı? AB'ye üyelik meselesinin kitleleri beklentiye sokmasında, AB demokrasisine inandırılmasında, sorumlulukları oligarşiden daha fazladır... Halkı bugüne kadar aldatmanın hesabını vermek zorundadırlar. Devrimci, anti-emperyalist, sol bir hareketin programında NATO'dan çıkılması, Amerikan emperyalizmiyle bağımlılık ilişkilerinin kesilmesi de olmalı, devrimci hareketin programında olduğu gibi, "**Avrupa emperyalizmiyle, AB'yle tüm bağımlılık ilişkileri kesilecektir**" hükmü de yerelmalıdır.

Avrupa demokrasinden, refahından, barışçılığından satır başlarını aktardığımız bu yazının gösterdiği gibi; Emperyalist Avrupa'nın hiç bir ülkeye, demokrasi, özgürlük, refah getirmeyeceği açıktır. Getireceğini iddia etmek, **sömürgeciliği onaylamak, meşrulaştırmaktır.**

- Bitti -

Oysa emperyalist, emperyalisttir; geniş kitlelerin demokratik bir hareketini destekliyorsa bile yine emperyalist hesap ve niyetleriyle.

AKP'nin Kıbrıs Uyanıklığı Sökmedi

4-5 Ekim tarihlerinde İstanbul'da gerçekleştirilmesi planlanan **“İKÖ-AB Ortak Forumu”**, Avrupa Birliği'nin, kendi bakanlarının toplantıya katılmayacağını açıklaması ile, hedefine ulaşamadı.

Neydi hedefi? Kendini uyanık, alemi aptal zanneden AKP, şark kurnazlığı ile, toplantıya KKTC'yi, **“Kıbrıs Türk Devleti”** olarak “gözlemci sıfatıyla” katıp meşrulaştırmak istiyordu.

Bu ucuz numara, yüzyıllık sömürgecilik tecrübesine sahip olan ve Kıbrıs konusunda istediği bütün politikaları AKP'ye dayatarak uygulatan Avrupa'ya çarptı. AB, KKTC'nin ancak **“toplum”** sıfatıyla katılabileceğini söyledi ve toplantıya katılmadı.

Demagojiye alışmış olan iktidar, uyanıklığının tutmadığını görünce, *“amacımız medeniyetler arası köprülüttü, kültürler arası diyalogdu”* açıklamalarıyla durumu kurtarmaya çalıştı.

AKP iktidarı, sömürgeci Avrupa karşısında hiçbir konuda, en küçük bir pazarlık kozu bulunmadığını, hele bu tür şark kurnazlıkları ile sonuç alamayacağını, içeride en geri kitlelere yönelik uyguladığı politikaların dış politikaya uyarlanması ise sadece kendine güldüreceğini daha çok görecektir. Avrupa emperyalistleri, çıkarları için Tayyip'in sırtını sıvazlayıp, “ne büyük liderseniz” dedikçe, bu iktidar da büyük politika yaptığını düşünüyor anlaşılan. Eğer bağımsız bir ülke değilseniz, emperyalistlerin onayı olmadan hiçbir politikayı uygulama şansınız yoktur. Hele Kıbrıs gibi, emperyalist çıkarların sözkonusu olduğu bir konuda, hiç yoktur. AB'yi asıl ilgilendiren, KKTC'nin bir işgalle kurulmuş devlet olması da değildir, çıkarlarıdır. Annan Planı'nın ardından, KKTC'nin tanınıp/tanınmaması AB'nin elindeki bir kozdur, tepe tepe kullanacaktır. Keza, AB içindeki mevcut dengeler de henüz böyle bir tanımaya uygun değildir.

Annan Planı'nı Kıbrıs halkına dayatıp onaylatmak yetmiyormuş demek ki.

Sahte ‘milliyetçiler’ hep şarlatandır

“Vatan, millet” demagojisi arkasına gizlenerek devlet adına suç işleyen, bu arada kendi pis işlerini çevirenler, oligarşinin değerli evlatlarıydı, en büyük milliyetçilerdi. MİT, polis onları eleman olarak aldı ve kullandı yıllarca. Hala da kullanıyor. Alaattin Çakıcı da onlardan biriydi. Avusturya'da tutuklu olan Çakıcı, 4 Ekim günkü iade mahkemesinde, tam bir şarlatanlık sergiledi.

Önce avukatı “Türkiye’de işkence yapıldığını, Fransa’dan iade edildikten sonra da yıllarca hücrede izole edilerek intihara sürüklendiğini” anlatarak iade edilmemesini istedi. Çakıcı da *“Avukatlarının savunmasına katıldığını”* belirtti. “Büyük vatanseverdi” ama, vatana dönmeyi şu an ki siyasi dengeler açısından uygun bulmamıştı anlaşılan.

Kararın iade yönünde verilmesinin ardından ise, şarlatanlığı ortaya çıktı. Az önce konuşan kendisi değilmiş gibi, “karara itiraz etmeyeceğini, Türkiye’ye dönmek istediğini, daha önce olsaydı istemeyeceğini ancak 1946’dan beri ilk kez Türkiye’de sessiz bir devrim gerçekleştiğini” belirterek, “Türkiye’ye dönüp devletimle hesaplaşmak istiyorum.” dedi.

“Hesaplaşma” dediği, kendini kullanan devlete “konuşurum ha” içerikli bir mesaj, bunu geçin. Anlaşılan Çakıcı da AB sürecine uydu, “sessiz devrimi” fark etti! Şimdi de AKP iktidarına yağ çekiyor. Sahte milliyetçi katillerde her türlü şarlatanlığı bulabilirsiniz, her kılığa girerler.

Ömür Boyu ‘Örgüt Üyeliği’ Davası

Bir insana “örgüt üyeliğinden” ceza vereceksin, sonra “sen hapisnede de örgüt üyesi gibi davranıyorsun” diyerek bir daha “örgüt üyeliğinden” dava açacaksın... Olmaz böyle saçmalık demeyin; burası Türkiye ve bakmayın siz AB’ye uyum propagandasıyla süren demokratikleşme masallarına.

1 Eylül 1999 tarihinde Türkiye’ye gelerek teslim olan 1. Barış Grubu Sözcüsü Ali Sapan hakkında, hapisnede de örgütle ilişkisini koparmadığı ve talimatlarla örgüt üyelerini yönlendirdiği gerekçesiyle ikinci kez dava açıldı. Zaten “örgüt üyeliği”nden 15 yıla mahkum edilen Sapan, Van DGM (ACM) Başsavcılığı’nın iddianamesiyle bir daha yargılanacak.

Kanıtlar ise şöyle;

“Serxwebun ve Özgür Politika Gazeteleri’ne yazı yazması, dışarıdaki etkinliklere örgüt üyesi olduğunu hissettirecek şekilde mesaj göndermesi, cezaevinde örgüt üyeleri ile eğitim çalışması yapması...” (3 Ekim Gündem)

“Delillerin” delil olmaması bir yana, bu yolla hapisnelerdekileri ömürlerinin sonuna kadar içeride tutabilirsiniz. Önceden yargılayıp şu kadar yıl ceza vermenize ne gerek vardı o zaman? Klasik hukuk mantığına aykırı olan bu dava, faşizmin mantığına uygundur. Faşizm, “nedamet getirmediği cezalandırırız” mantığıyla açıyor bu davayı. Davanın mantığı hukuki değil, düşüncelerin değiştirilmesine dayanıyor. Hücreler ve tecrit de aynı mantıkla yapılmıştı.

'Dönen Dönsün Ben Dönmezem Yolumdan' Diyen Pir Sultan'ın Geleneğini Sürdüren, Değerlerini Sahiplenen 82 Sosyalist İnsan Hala Tutuklu, Hala Tecritte

Pir Sultan Abdal'ın 1500 yıllarında yaşadığı tahmin ediliyor.

O günlerde, Anadolu'da zulüm kol geziyor, rüzgar ölüm türküleri söylüyordu. Vahşi padişahlar, rüşvetçi kadılar, yobaz müftüler, zalim paşalar ve niceleri halkın hayatını cehenneme dönüştürüyorlardı. Osmanlı devleti halkı ağır vergilere bağlıyor, olmadık baskılar uyguluyordu. Bu baskıların sonucu sürekli isyanlar, başkaldırıları geliyordu. Gelişen başkaldırıları anılsanlı Osmanlı İmparatorluğu'nu sarsıyordu. Osmanlı İmparatorluğu'nun yöneticileri sadece isyan edenleri değil, bir baştan bir başa tüm halkı kılıçtan geçirip, kanlı saltanatlarını sürdürüyorlardı.

İşte Pir Sultan Abdal böylesi koşulların olduğu bir dönemde Anadolu'yu karış karış gezerek bir muhalefet hareketi geliştiriyor ve halkı sömürücü düzene karşı direnmeye çağırıyordu. Pir Sultan Abdal'ın çağrısı salt Aleviler için değil, Osmanlı'nın sömürge düzeninden rahatsız olan herkeseydi. Pir Sultan'ın en büyük propaganda malzemesi Alevi öğretisindeki eşitliği, paylaşmacılığı dile getirdiği şiirleriydi. Pir Sultan Abdal Alevi öğretisi hakkında sahip olduğu bilgi birikimini şiirlerine yansıtıyor, bir 'yol' insanı olarak inancının gereklerini yerine getiriyordu.

Osmanlı ise bu başkaldırı hareketlerine karşı özellikle Alevi toplumu kafirlikle, imansızlıkla ve zındıklıkla suçluyorlardı. Gerek Selçuklu, gerekse Osmanlı döneminde irili ufaklı pek çok ayaklanma girişimi olmuş, fakat hepsi başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

Pir Sultan Abdal, zalimlere, ezenlere karşı şiirlerini bir silah olarak kullandı, ömrünün sonuna dek türkülerini hem de yüksek sesle söylemekten kaçınmadı. Döneminin toplumsal sorunlarına eğilmiş, bunları kendisine konu edinmiş, çıkış yolları aramış, yer yer şiirini sanatını da bu uğurda aracı yapmış bir ozandır. Bu nedenle halkla, halkın sorunlarıyla özdeşleşmiş ve bütünleşmiştir. Pir Sultan Abdal, Osmanlı zulmüne karşı Anadolu halkının sıkılmış yumruğudur. Haksız gidişe "dur" diyen bir haykırıdır.

Bu yıllar Anadolu'da toplumsal kargaşanın hüküm sürdüğü, ayaklanmaların ardarda geldiği, Yavuz'un ardından oğlu Kanuni'nin yoksul Alevi Türkmenler'e kan kusturduğu yıllardır...

İşte bu koşullarda Pir Sultan, halkın yüreğini dinledi, o yüreklerdeki öfkenin sazı sözü oldu. Hiç bitmeyecek

kavga türkülerini, doğru bildiklerini yüreğinde saklamadı. Kendi deyimiyle sonunda ölüm de olsa hak sancağını çekmekten vazgeçmedi.

Anadolu Alevileri'nin zulme karşı başkaldırılarına önderlik eden Pir Sultan, Hızır Paşa tarafından asılmıştır. Bir çok rivayet vardır... Hızır Paşa eski öğrencisidir Pir Sultan'ın, yemeğe davet etmiş ama Pir Sultan haram lokma diye yememiş, 'köpekleri çağır onlar yerse ben de yirim' demiş, ama köpekler bile haram lokmayı yememiş... Ve Hızır Paşa buna çok sinirlenmiş.

B edeli ne olursa olsun düşüncelerinden vazgeçmemenin anıtı

Hakkında anlatılanlar içinde en çok bilinen Hızır Paşa tarafından astırılması ile ilgili olanıdır. Hızır Paşa, Osmanlı'nın Sivas Valisi'dir. Ve tıpkı Osmanlı gibi haram lokma yiyip sefa sürmektedir. Pir Sultan ise halkın sesidir. Karşılıklı yaşanan birçok olaydan sonra Hızır Paşa karşısında lafını sakınmayan ve yaptıklarını yüzüne vuran Pir Sultan'ı zindana attırır, asılmasına karar verir. Bunlar yaşanırken Osmanlı'nın zulmünden bıkan Türkmenler için Safeviler ve Şah bir kurtuluş umudu, zulümden kurtulunacağına olan inancın ifadesidir. Hem bunu kırmak hem de Pir Sultan'ın halk üzerindeki etkisini ortadan kaldırmak için, "Bana içinde Şah'ın adı geçmeyen üç türkü söyle ki canını bağışlayayım" der.

Pir Sultan'ın Hızır Paşa'ya cevabı: "Hızır Paşa bizi berdar etmeden / açılın kapılar şaha gidelim / Siyaset günleri gelip çatmadan / açılın kapılar Şah'a gidelim" olur.

Pir Sultan, Hızır Paşa'nın karşısında haklılığı ve tüm pervasızlığı ile dikilir. Ve asılır. Hızır Paşa'nın öfkesi dinmemiştir. Pir Sultan'ın cesedini taşlamaları için halkı zorlar. O an taşlatır Pir Sultan'ı. Ama yüzyıllardır halk kendi sesine sahip çıkmayı sürdürür. Pir Sultan'ın öldüğüne inanmaz.

Sivas Valisi Hızır Paşa önce hapsetti, sonra da halkın Siyaset Meydanı adını verdiği yerde idam ettirdi.

Sayı 127

34

10 Ekim
2004

Koyun Beni Hak Aşkına Yanayım
Dönen Dönsün Ben Dönmezem Yolumdan
Yolumdan Dönüp Mahrum Mu Kalayım
Dönen Dönsün Ben Dönmezem Yolumdan

Benim Pirim Gayet Ulu Kişidir
Yediler Ulusu, Kırklar Eşidir
On İki İmamın Server Başıdır
Dönen Dönsün Ben Dönmezem Yolumdan

Kadılar Müftüler Fetva Yazarsa
İşte Kemend, İşte Boynum Asarsa
İşte Hançer, İşte Kellem Keserse
Dönen Dönsün Ben Dönmezem Yolumdan

Ulu Mahşer Günü Olur Divan Kurulur
Suçlu, Suçsuz Gelir Anda Derilir
Piri Olmayanlar Anda Bilinir
Dönen Dönsün Ben Dönmezem Yolumdan

Pir Sultan'ım Arşa Çıkar Ünümüz
O Da Bizim Ulumuzdur Pirimiz
Hakka Teslim Olsun Garip Canımız
Dönen Dönsün Ben Dönmezem Yolumdan

Pir Sultan Abdal'ın en büyük özelliği ne pa-
hasına olursa olsun inandığı değerlerden zerre
kadar taviz vermemesi, haksızlığa, sömürüye,
zalimin zulmüne karşı olmasıdır.

Pir Sultan bu ilkeyi sonuna kadar savundu.

Pir Sultan, bağlandığı, yalnız tarikatça dinsel
önder değil, devlet başkanı olarak da görülen
İran Şahları adına, Anadolu halkını Osmanlı'ya
karşı kıskırttığı, ayaklanmaya çağırdığı, belki de
bir ayaklanmaya öncülük ettiği için, Sivas Valisi

Hızır Paşa'nın emriyle tutuklanmıştır. O salt bir
şair değil, aynı zamanda halkın önderi, sözcüsü
olarak siyasi bir kişiliktir. Nitekim bunu bilen
Osmanlı, mevki makam sunmuş, tüm bu yön-
temlerinde başarılı olamayınca, yolundan dön-
meyeceği anlaşıldığında Pir Sultan'ı idam ettir-
miştir. Osmanlı devleti onu idam edip yok ede-
yim derken Pir Sultan daha da ölümsüzleşmiştir.

Pir Sultan kendi çağının acılarına ancak dire-
nişle son verileceğini coşkulu bir şekilde şiirle-
rinde dile getirmiştir.

Yolundan dönmeyen, düşüncelerini değiştirmeyen 82 insan...

82 insan var bu ülkede; hala tutuklu, hala
tecritteler.

Bu 82 insan arasında; bu ülkenin hapisane-
lerinde diri diri yakılanlar, ölmeyip sağ kalanlar
var ve hala sosyalist kimliklerini koruyorlar.

Bu 82 insan arasında; 22 yıl, evet yanlış de-
ğil yirmiiki yıl tutsak kalıp da hala sosyalistim
diyene ve mücadele eden insanlar var.

Bu 82 insan arasında; sosyalist inançları ne-
deniyle eşleri, kardeşleri, arkadaşları dağlarda,
sokaklarda, evlerde sorgusuz yargısız öldürül-
enler var.

Bu 82 insan içinde; oğulları, kızları, yakınları
dört yıldır tecritte ölenler var.

Bu 82 insan içinde; on yıl boyunca tutsak
kalıp da tekrar tekrar gözaltına alınanlar var.

Yani bu insanlar arasında polisin, devletin her
türlü baskı ve işkencesine karşı yıllardır müca-
dele eden, sosyalist kimliklerini, devrimci
kişiliklerini koruyanlar var.

İşkence, baskı, gözaltı ve tutsaklığın yıllardır
yolundan döndüremediği insanlar bu komploya
kurban edilmek isteniyorlar şimdi.

Her yol denendi, şimdi komplo, şimdi sahte
belgelerle mahkum etme, yine yıllarca tutsaklık
bedeli dayatılıyor... TEK AMAÇ BÜ. **Devrimcilik
yapmayın. İnançlarınızdan vazgeçin.** Hayatınızı
yaşayın. Bunları yapmıyor musunuz; o zaman
sahte belge düzenlerim, siz anlatın derdinizi. Po-
lis bunu söylüyor, bunu yapıyor.

Bu insanların tutuklanmasına gerekçe olarak
gösterilen o disketi polis yazmıştır.

O disket delil değildir.

Bu 82 insan sadece PİŞMANLIK GÖSTER-
MEDİKLERİ İÇİN, SOSYALİST KİMLİKLERİNİ
YILLARDIR ONURLA SAHİPLENDİKLERİ İÇİN
bu komploya kurbanıdır.

Bu oyunu bozalım.

TAYAD, TBMM Önünde: “Tecriti Kaldırın”

✳ **İşte TBMM;** Halkın sorunlarına taleplerine kulaklarını tıkayan, hak arayanların zulümle susturulmasına onay veren bir meclis!

✳ **TBMM önünde tecritin kaldırılmasını talep eden TAYAD’lılar tutuklandı.**

TAYAD’lı Aileler TBMM’nin açıldığı 1 Ekim’de meclisin önünde F tiplerindeki tecritle ilgili bir eylem yaptı. “Hapishanelerde 117 İnsan Öldü Tecriti Kaldırın” yazılı bir pankart açan ve “F Tipleri Kapatılsın” yazılı önlüklere giyen TAYAD’lılar, tecrit gerçeğini TBMM’ye hatırlatmak istediler. TAYAD’lılar omuzlarında da F tiplerinin katlettiği 117 şehidin resminin olduğu bir tabut taşıyorlardı. Amerikan Büyük Elçiliği önünde yürüyüşe geçip “Hapishanelerde 117 İnsan Öldü, F Tipleri Kapatılsın” yazılı el ilanlarını dağıtarak meclisin Çankaya kapısına ilerleyen TAYAD’lılar, meclise ulaşmadan gözaltına alındılar. Eylemi izleyen muhabirimiz Mert Kavak da “basın kartının bozuk olduğu” bahanesiyle TAYAD’lılarla birlikte gözaltına alındı.

Gözaltına alınan TAYAD’lılar Hasan Karapınar, Ayşe Arapgirli, Tuncer Gümüş, Hüseyin Gencer ile muhabirimiz Mert Kavak, aynı gün akşam çıkarıldıkları mahkemede “toplantı ve gösteri yürüyüşleri yasasına muhalefet” bahanesiyle tutuklandılar.

Ankara Temel Haklar, 2 Ekim’de yaptığı basın açıklamasıyla, meclisin açılış gününde TAYAD’lıların tutuklanmasını protesto etti.

Ankara Temel Haklar çalışanlarının polis terörünü protesto etmek için yaptığı açıklamada, bütün bu baskılara rağmen Haklar ve Özgürlükler mücadelesinin öncülüğünü yapmaktan, yapanlara destek olmaktan vazgeçilmeyeceği dile getirildi. Eylem sırasında “Tutuklananlar Serbest Bırakılsın!”, “Adalet İstiyoruz!” sloganları atıldı.

Hukuktan, demokrasiden, hak ve özgürlüklerden yanayım diyorsanız; ÇAĞRIMIZDIR

Hukukun nasıl hukuksuzluğa alet edildiğini Gelin Görün !

Tarih: 15 Ekim 2004 / Saat: 09.30

Yer: Ankara Adliyesi 11. ACM

Ulucanlar Hapishanesi’nden; Funda Davran Gök, Nurcan Temel, Umut Şener, Nurşen Teksoy

Abdi İpekçi Kalabalıktı

Bir yılı aşkındır Abdi İpekçi’de direnişin sesi olan TAYAD’lılar, direnişin başından bu yana en büyük ziyaretçi kitlesini ağırladılar.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi’nin “Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın” kampanyası çerçevesinde 4 Ekim sabahı Ankara Abdi İpekçi Parkı’nda toplanan işçiler, memurlar, öğrenciler, TAYAD’lılar, ilk olarak bir yıldan fazla süredir tutsakların sesi olan TAYAD’lı Aileleri ziyaret etti.

TAYAD’lıların adeta şemsiyesi olan havaya açılmış el heykelinin altında bu kez yüzlerce kırmızı bayrak dalgalandı. Abdi İpekçi’de “Tecriti Kaldırın”, “Yaşasın Ölüm orucu direnişimiz” sloganları bu sahiplenmenin gücüne yankılandı bir kez daha.

İpekçi’de Çevik Kuvvet Terörü

Polis, 3 Ekim’de Demokrat Parti’nin Abdi İpekçi Parkı’nda yapılan mitingini bahane göstererek TAYAD’lıları zorla parktan çıkarttı.

Önce mitingi organize edenleri kullanarak TAYAD’lılara çıkartmaya çalışan polis, bu manevrasıyla sonuç alamayınca, bizzat kendisi devreye girerek, mitinge 4 bin kişinin katılacağını, TAYAD’lıların “güvenliklerini alamayacağını”(!) söyleyerek TAYAD’lılardan parkı terketmelerini istedi.

TAYAD’lıların parktan ayrılmayacaklarını, “güvenlik” de istemediklerini belirtmesi üzerine Çevik Kuvvet tarafından aileler yaka paça zorla sürüklenerek parktan çıkarıldı. Polis ailelerin parktaki eşyalarını ve dövizlerini de toplayıp parkın dışına çıkardı. Bu arada düşmanlıklarını gösterip şehitlerin resimlerinin asılı olduğu panoyu yırtmayı da ihmal etmemişlerdi.

Polisin dediği gibi 4 bin kişinin değil sadece 200 kişinin katıldığı mitingten sonra TAYAD’lı Aileler yeniden parka dönüp, dövizlerini yerleştirerek, direnişin sesi olmaya devam ettiler.

Sayı 127

35

10 Ekim
2004

öğrendiler, halka öğrettiler. Gün gün büyüyüp gelişti Dev-Gençimiz. 12 Mart cuntasının baş hedeflerinden biri oldu bu yüzden. Balyoz gibi ineceğiz diyordu egemenler. Önce gençlik göğüs gerdi, işçilerle, köylülerle, aydınlarla ve tüm halkla omuz omuza.

12 Mart'ın ardından direnmiş olmanın onuru ve gücüyle yine onlar vardı meydanlarda. Okullar kav-

35. YILDA SELAM OLSUN DEV-GENÇ'e ve DEV-GENÇ'lilere

Bereketlidir Anadolu toprakları. Nice halklara açmış bağrını, nice yiğitler beslemiş. Nice acılar, nice sevinçler yaşamış ve ne kadar da kendine benzer insanı. Karadeniz gibi hırçın, bozkırı gibi olgun, Egesi gibi efe. Nice savaşlarda yenmiş yenilmiş. Ama hep bir taraf olmuş; sömürücüye, zorbaya karşı durmuş. Basınca zalimin ayakları Anadolu topraklarına, bir tek o mazlumlara sahiplenmiş Anadolu'yu. Almış omzuna kırık dökük silahını ve yüreğindeki vatan sevgisini yürümüş. Pir Sultan olmuş, Şeyh Bedrettin olmuş, Börklüce, Torlak Kemal, Şahin Bey, Mustafa Suphi, Deniz, Mahir, Sabo, Sinan...

Bir isyanlar tarihidir Anadolu. Ve **bu toprakların gençliği**, Anadolu'nun isyanlar toprağında büyüdü, isyanı büyüttü. Zulümle susturulmak istendiğinde direndi, kapitalizmin bataklığında boğulmak istendiğinde karşı durdu. Halkından, toprağından aldığı mirası sahiplenerek geleceği yaratma kavgasından hiç geri durmadı.

Yüzünü hep halka döndü gençlik. Nerede bir haksızlık, nerede bir direniş olsa hep koştu. Yıllardan beri korkulu rüyası oldu zalimlerin.

Halkın aydın, dinamik, cesur bölüğü olarak örgütlenmek gerektiğinin bilincine vardı. Emperyalizme ve işbirlikçilerine direnebilmek için, yoksullukla süründürülen halkının kurtuluşu için örgütlendi.

Bundan tam 35 yıl önce doğdu DEV-GENÇ'imiz. Okullarda, fabrikalarda, köylerde, Dev-GENÇ'liler vardı artık mücadelenin en önünde. Halktan

ganın mevsizi oldu, miting alanları gençliğin susturulamayan sesiyle inledi. Tüm halka ulaşmasını bildi gençlik. Fabrikalar, köyler, gecekondu dev yüreklerle doldu taşı. Yılgınlık, kaçkınlık manevraları bir bozuldu.

12 Eylül'ler de geldi geçti. Ama Dev-GENÇ'imiz hep var oldu. Cuntalar, ölümler yıldırma dev gibi yürekleri olan gençleri. Biliyorlardı Anadolu'nun isyanlar tarihini, başeğmeme geleneğini. Güç aldılar Dev-GENÇ'liler geleneklerinden ve tarihlerinden, yeniden büyümeye durdular o gelenekleri. Bir adım geri durmadılar, boykotlar, eylemler, forumlar, işgallerle yürümeye devam ettiler yollarına. Tam 35 yıl. Gençlik bugün, 35 yıldır devam eden geleneği sahipleniyor.

Her Anında Kavga Olan Onurlu Bir Tarih

İşçi, köylü, öğrenci gençlik birleşmiştir Dev-Genç'te. Lazı, Çerkezi, Kürdü, Arabı, Türküyle tüm milliyetlerden gençlerimiz birleşmiştir.

DEV-GENÇ, kendini hiçbir dönemde okullardaki akademik mücadele ile sınırlamadı. Mücadelenin olduğu her yerde DEV-GENÇ vardı.

İlk bağımsızlık sloganlarını atan onlardır. Anti-emperyalist mücadelenin en önünde yer alır DEV-GENÇ. 6. Filo'nun ülkemize gelişini protesto eyleminde "Bağımsız Türkiye" sloganlarıyla Amerikan askerlerini denize döken de, ABD'nin Irak'ı işgaline karşı çıkanlar da onlardır.

15-16 Haziran Direnişi'nde işçilerin yanında, 1 Mayıs'ta emekçilerin içinde, fabrika işgallerinde, maden ocaklarındaki grevlerde kavganın ortasındadır. Gazi ayaklanmasında gecekondu yoksullarının yanında, Kızılay'da memurların yanında, toprak işgallerinde yoksul köylülerin, Akhisar'da bütün üreticilerinin yanındadır.

Üniversite gençliğinin, liseli gençliğin güçlü, kararlı sesidir o. Okullarda polis işgaline, eğitimin ticarileştirilmesine karşı halk için bilimin, halk için üniversitenin savunucusudur.

DEV-GENÇ'in temeli 1965 yılında kurulan **Fikir**

Sayı 127

36

10 Ekim
2004

Kulüpleri Federasyonu ile atılmıştır.

10 Ekim 1969'da Fikir Kulüpleri Federasyonu 4. Kurultayı'nda federasyon "Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu" yani kısaltılmış adıyla DEV-GENÇ adını alır.

Bu ad, 35 yıldır kesintisiz varlığını sürdüren, gelecekleşen ve güç veren bir mücadele mevzisinin doğuşunun tarihidir.

DEV-GENÇ'in 35 yıllık tarihinde; emperyalizme karşı bağımsızlık, faşizme karşı demokrasi, kapitalizme karşı sosyalizm mücadelesi vardır.

Bu tarihte işgaller, boykotlar, forumlar vardır. İşçilerle, memurlarla, köylülerle kolkola bir mücadele geleneği vardır. Ve bu mücadele tarihinde yüzlerce şehit vardır. Mahirler, Denizler, Sinanlar, Sabolar vardır. Gençliğin bağrından çıkan önder ve savaşçılar vardır.

DEV-GENÇ, 12 Mart cuntası tarafından kapatıldı ve onbinlerce taraftarı tutuklandı.

Ama Türkiye tarihinden silemediler Dev-Genç'i. Dev-GENÇ'liler, 1973'te önce İstanbul'da İYÖKD'ü, ardından bir çok şehirde devrimci gençlik derneklerini kurdular. Devrimci Gençliğin ülke çapında örgütlenmesini merkezileştirmek için Kasım 1976'da Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu'nu (DGDF) kuruldu.

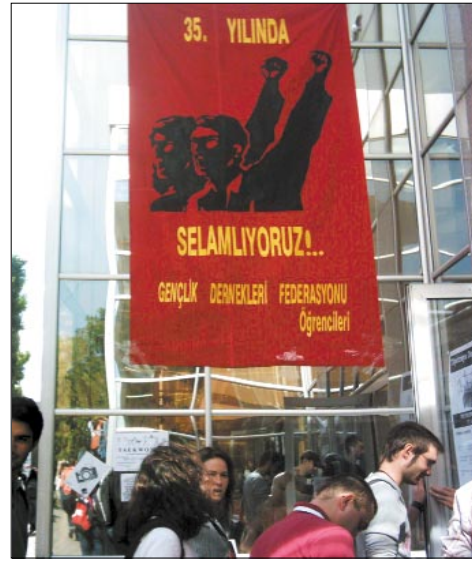
1978'de DGDF'nin devrimci anlayışı tasfiye eden bir hizbin eline geçmesiyle, Dev-GENÇ'liler yeni bir örgütlenme yaratarak 1978'de "Devrimci Gençlik Federasyonu"nu, kısa adıyla DEV-GENÇ'i kurdular. DEV-GENÇ dergisi Ağustos 1978'de yayına başladı.

Federasyon 12 Eylül cuntası tarafından bir kez daha kapatıldı. Ama ne Dev-GENÇ'liler sindi, ne örgütlenmekten vazgeçti.

1986-90 döneminde DEV-GENÇ statükoları kırarak, cuntanın gençlik üzerinde yarattığı pasifikasyonu eylemleriyle parçalayarak sürdürdü mücadeleyi. Dev-Genç geleneğinin devamı olarak Türkiye Öğrenci Dernekleri Federasyonu TÖDEF'i yarattı.

2004'te **Gençlik Dernekleri Federasyonu** ile bu geleneğe yeni bir halka daha eklendi.

Bugün ülkemizde bir yandan dejenerasyon politikaları, diğer yandan resmi-sivil faşist baskılarla gençlik hakları ve özgürlükler mücadelesinden uzak tutulmaya çalışılmaktadır. Ancak ne kadar uzak tutulmaya çalışılsa da gençliğin sesi susturulamıyor. Üzerinde oynanan bütün oyunlara göğüs gererek büyümeye devam ediyor. Çünkü DEV-GENÇ yaşıyor ve yaşadıkça bugünün gençlerine güç veriyor, yol gösteriyor. 6 Kasımlar'da, 13 Martlar'da gençliğe güç veren, yaşayan DEV-GENÇ tarihidir. Bu yüzden sahipleniyoruz DEV-GENÇ'i ve diyoruz ki; "DEV-GENÇ'imiz HEP VAR OLACAK!"

Gençlik, tarihine ve geleceğine sahip çıkıyor

4 Ekim'de İstanbul Teknik Üniversitesi yemekhane girişine asılan pankart, DEV-GENÇ'in kuruluşunun 35. yılını kutluyordu.

Hafta boyunca çeşitli üniversitelere "35. Yılında Dev-Genç'i Selamlıyoruz / Gençlik Dernekleri Federasyonu" yazılı pankartlar asıldı.

Sayı 127

37

10 Ekim
2004

ÇAĞRI DUYURU

35. yılında Dev-Genç'i selamlıyoruz!

Yer: Okmeydanı Sibel
Yalçın Direniş Parkı

Tarih: 10 Ekim Pazar

Saat: 18:00

Etkinliği programında **Grup Yorum** ve **Grup Sılam** türkülerle yer alacak ve **sinevizyon gösterimi** yapılacaktır.

Tüm öğrenci gençlik ve gençlik coşkusunu yitirmeyen halkımız davetlimizdir.

Gençlik Dernekleri Federasyonu Öğrencileri

Kocaeli'nde Gençlik Şöleni

Program: Erdal Erzincan / Ercan Aydın
Grup Kıvılcım / Metin Kahraman
Şiirleriyle Hasan Biber

Yer: Leyla Atakan Kültür Merkezi Fuar içi/İzmit

Tarih: 16 Ekim 2004 Cumartesi **Saat:** 18.30

Düzenleyen: Kocaeli Gençlik Derneği

Açılışta Protesto

4 Ekim günü İstanbul Üniversitesi'nin açılış töreninde Rektör Vekili Tankut Centel gazetecilerle röportaj yaptığı esnada, **İstanbul Gençlik Dernekli Öğrenciler** ve **Sosyalist Gençlik Derneklileri** imzalı, "F Tipi Üniversite İstemi-yoruz, Rektör Gitsin, YÖK Sistemi Değişsin" yazılı bir pankart açılarak, protesto eylemi yapıldı. "Rektör yetmez YÖK de gitsin" şeklinde slogan atan grup adına açıklama yapan bir öğrenci, "YÖK sistemi değişmeden rektör değişmesi bir şey ifade etmiyor. YÖK kaldırılсын, üniversiteler eşit, parasız ve bilimsel olsun" dedi.

Bu arada, açılışın ardından Mazlum-Der, Özgür-Der, Başörtüsüne Özgürlük Girişimi ve Hukukçular Derneği'nden oluşan bir grup da üniversitenin giriş kapısı önünde, Tüban Yasa-ğı'nı protesto ettiler.

Akdeniz Üniversitesi'nde Açılış Şenliği

29 Eylül'de Akdeniz Üniversitesi Tıp Fakültesi'nin açılışı nedeniyle bir konser düzenlendi. Konserde bir rock grubundan sonra Antalya Gençlik Derneği'nin müzik grubu **Grup Sesleniş** sahne aldı. Grup Sesleniş konseri öncesi yaptığı konuşmada, okulda harç paralarının dışında Kayıt Yenileme parası adı altında toplanan paranın % 20 arttırılmasından dolayı Akdeniz Üniversitesi öğrencileri olarak buna karşı imza kampanyası düzenlediklerini bildirdi.

Grup Sesleniş, konserinde çeşitli parçaların yanı sıra Ölüm Orucu Şehidi Canan Kulaksız için yaptıkları şarkıyı söyledi. Canan Kulaksız'ın hayatı, neden ölüm orucuna girdiği ve hapisanelerde onun gibi 117 insan öldüğü vurgulandı. Konserde son olarak direniş şehitleri için saygı duruşunda Cemo tüm kitleyle birlikte söylendi.

Karaelmas'ta Faşist Saldırı

Zonguldak Karaelmas Üniversitesi'nde okulun açılışının hemen ardından terör estirip yeni öğrencilere gözdağı vermek isteyen faşistler saldırılara başladılar.

4 Ekim'de MHP'ye bağlı Ülkü Ocakları ile irtibatlı 10 kişilik faşist bir grup, üniversiteye yeni kayıt yaptırmış bir öğrenciye yurttan demir sopalarla saldırmış, öğrenci başına ve vücuduna aldığı darbelerle ciddi bir şekilde yaralanmıştır.

Polis ise, her zamanki gibi faşistleri himaye etmiştir. Polis, saldırının ardından şikayetçi olan öğrencinin sağlık raporu almasını engellemeye çalışmış, faşistlerle ilgili işlem yapacağı yerde, öğrenciye ajanlık teklifinde bulunmuştur.

Zonguldak Karaelmas Üniversitesi Öğrenci Platformu tarafından saldırıyla ilgili yapılan açıklamada, Üniversite yönetimi, rektörlüğü, yurt müdürlüğü saldırganlar hakkında işlem yapmaya çağırırken, olayın takipçisi olunacağı belirtildi. Ayrıca öğrenciler tarafından 6 Ekim'de rektörlük önüne bir yürüyüş düzenlenerek saldırı protesto edildi. Kantin'de toplanarak alkışlarla yürüyüşe geçen öğrenciler, "Faşizme Karşı Omuz Omuza, Sermayenin İtleri Yıldırıamaz Bizleri, Yaşasın Devrim ve Sosyalizm" sloganlarıyla yürüdüler.

Polis "İş" Başında!

Ankara Gençlik Derneği üyesi Ercan Temur, "Terörle Mücadele" polisleri tarafından tehdit ve taciz edildi.

Eşkiyalıkta üzerlerine olmayan TMSH polisleri yalnızken yolunu kestikleri Ercan Temur'u "Babanın hasta olduğunu biliyoruz. Bu işleri bırak, yoksa yazık olacak!" şeklinde tehdit ettiler. İşbirlikçiliği kabul ettiremeyen polisler Ercan'ı tartakladılar.

Bu saldırganlığı protesto etmek için 5 ekim'de Yüksel Caddesi'nde bir eylem yapan Ankara Gençlik Derneği üyeleri, "polis bu tavırının yeni bir tavır olmadığını, eskiden olduğu gibi bundan sonra da bu tarz taciz, tehdit, şantaj, rüşvet vs. devam edeceğini, bütün bu baskılara karşı devrimcileri mücadeleden uzaklaştırmayacaklarını" dile getirdiler.

Eylem sırasında "Baskılar Bizi Yıldırıamaz!, Komploları Boşa Çıkaracağız!, Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız!" sloganları atıldı.

Şakirpaşa Temel Haklar Kampanyası: “Yoz Kültüre, Uyuşturucuya ve Fuhuşa Son!”

Şakirpaşa Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, yaklaşık 15 gün önce başlattığı uyuşturucuya, fuhuşa ve yoz kültüre karşı birlikte mücadele edelim kampanyasını sürdürüyor.

Kampanya çerçevesinde 1 Ekim’de Adana Uğur Mumcu

Meydanı’nda imza ve bilgilendirme standı açıldı. Açılıшта konuşan Temel Haklar Başkanı Mehmet Bildircin, kampanyanın 9 Kasım’a kadar süreceğini belirterek şunları vurguladı:

“Kampanyamızda öncelikle yaklaşık 18 mahalleyi kapsayan duvar afişlemeleri yapıp el ilanları dağıttık. Çeşitli demokratik kitle örgütlerine gittik. Kampanyamıza destek istedik. Fakat her nedense bu konudaki duyarsızlıkları sürmektedir. Ayrıca geçen hafta Adana polisi çeşitli mahallelerde uyuşturucu satıcılarının evlerini basmış hepsini gözaltına almış ama hernedense ertesi gün hepsi serbest bırakılmıştır.”

Önünde “Yoz Kültüre, Uyuşturucuya ve Fuhuşa Karşı Birlikte Mücadele Edelim” pankartının asıldığı standın açılışında “Yaşasın Örgütlü Meşru Mücadelemiz, Çetelere Son” sloganları atıldı.

Üzerinde “Uyuşturucuya, Fuhuşa ve Yoz Kültüre Karşı Birlikte Mücadele Edelim” yazılı önlükler giyen Temel Haklar üyeleri, standın açılışından sonra Gazipaşa, Atatürk Caddesi, Ziyapaşa Bulvarı, Reşatbey, İnönü Caddesi’nde bildiri dağıtarak birlikte mücadele çağrısını halka iletiltiler.

Temel Haklar Genel Kurulları

Adıyaman Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği 1. Olağan Genel Kurul Toplantısı’nı yaptı. Çeşitli demokratik kurum temsilcilerinin de katıldığı toplantıda, öncelikle gündeme ilişkin konuşmalar yapıldı, Temel Hakların bugüne kadar yaptığı çalışmalar ve uğradığı baskılar anlatıldı.

Konuşmaların ardından seçime geçildi. Yapılan seçimde yeni yönetim şu isimlerden oluştu.

Başkan: Bekir Çiloğlu, Bşk. Yrd: Abuzer Akar, Sekreter: Erhan Yücel, Sayman: Barış Bakır, YK. Üyesi: Şahin Binicier

Ordu Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği de 30 Eylül günü dernek binasında 1. Olağan Genel kurulunu yaptı.

Divan başkanının çağrısıyla mücadele şehitleri için saygı duruşunun yapılmasıyla başlayan genel kurulda, ilk olarak dernek başkanı Bülent Yazıcı faaliyet raporunu sundu.

Genel Kurul yapılan seçimlerde yeni yönetim kuruluna Bülent Yazıcı, İlker Keskin, İlker Gül, Yeliz Sönmez ve Züleyha Ereren seçildi.

'Direnişçilerin çağrısına kulak veriyoruz'

Irak’ta İşgale Hayır Koordinasyonu, Irak’taki kadın tutsakların serbest bırakılması için bir eylem yaptı. İstanbul Galatasaray Postanesi önünde toplanan Koordinasyon üyeleri, **"Irak'taki direniş ve Iraklı kadınlar yalnız değildir"** pankartı açarak, "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol", "İşgale Değil Direnişe Destek" sloganlarını attı. Yapılan açıklamada, Irak’ta ABD denetimindeki 50 hapis-hane ve tutuklama merkezinde işkence ve tecavüzlerin devam ettiği belirtilerek şöyle dendi; *"Bugün Iraklı direnişçilerin tüm dünyanın ezilenlerine bir çağrısı var. Onlar, işgalcilerin önünde diz çökmeyen, İşgalciler karşısında boyun eğmeyen, Irak ve bölge halklarına karşı katillerle işbirliği yapmayan, kadın tutsakların serbest bırakılması için, bizleri ses vermeye çağırıyorlar."* Eylem, Irak’lı direnişçilerin taleplerini destekleyen sloganlarla sona erdirildi.

Eruh'ta 33 Tutuklama

Canlı kalkan olarak Siirt’in Eruh ilçesine giden “İstanbul ve Siirt canlı kalkan girişimi” üyesi 33 kişi, Eruh çıkışında gözaltına alındılar ve tutuklandılar. *"TCK'nın 311 ve 312. maddeleri ile 2911 sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'na muhalefet"* ettikleri gerekçeyle tutuklanan 33 kişi, Siirt E Tipi Kapalı hapishanesi’ne konuldu.

İşte, dünyada bunlar yaşandığı

**Tabutlar
taşıyoruz
durmadan.
Dökülen
kan bizim.
Bu acı,
bu gözyaşı
bizim...**

- ❖ **İsrail Gazze'nin kuzeyini işgal etti**
 - ❖ **28 Eylül'den beri katliam sürüyor**
 - ❖ **Emperyalizm ve siyonizm dayatıyor:**
- ## **"Ya tövbe edeceksiniz, ya öleceksiniz!"**

Sayı 127

40

10 Ekim
2004

İsrail, Gazze'ye karşı 28 Eylül'de büyük bir saldırı başlattı. 200 tank, helikopterler, savaş uçaklarıyla gerçekleştirilen saldırıda Gazze'nin kuzeyinde 9 kilometre uzunluğunda bir bölüm işgal edildi.

Siyonist İsrail, ağababası ABD gibi bir isim de vermişti bu operasyona: "Tövbe Günü Operasyonu". Veya başka bir çeviriyle "Pişman Etme Günleri". Emperyalizmin amacı en açık ifadesini siyonizmin saldırısında buluyor.

Evet, saldırının adı aleni konulmuştur. Saldırı, Filistin halkını direnmekten, savaşmaktan "tövbe ettirmek" için düzenlenmiştir. Bu amaç, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin dünyanın dört bir yanında çeşitli biçimlerde sürdürdükleri saldırının ortak hedefidir.

Gazze'deki katliam tüm dünyanın gözleri önünde cereyan etmektedir. Ve katliamın önünde, Filistin halkının direnişinden, dünya halklarının dayanışmasından başka bir engel yoktur.

Gün gün Gazze Katliamı

30 Eylül; Gazze'ye düzenlenen saldırıda 28 Filistinli katledildi. 80 Filistinli yaralandı.

Filistin Devlet Başkanı Yaser Arafat, "İsrail'in Gazze'deki katliamı durdurması için uluslararası kamuoyundan yardım istedi".

Hangi uluslararası kamuoyundan?

ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell, İsrail saldırısının başladığı gün El Cezire'ye yaptığı açık-

lamada, "İntifadayı sona erdirmenin zamanıdır." diyerek katliamcılarını değil, katledilenleri teslim olmaya çağırırdı.

2 Ekim; İsrail'in saldırısı sürerken Arafat ve Başbakan Kurey bir kez daha dünyadan yardım istedi.

Katledilen Filistinlilerin sayısı 45'e ulaştı.

Siyonist katliamcılar, gün boyunca Gazze'de evlere baskın düzenledi, onlarca Filistinliyi tutukladı. Bazı evleri, tank ve dozerlerle yıktı.

Arap Birliği Kahire'de "olağanüstü" toplanarak Filistin'deki durumu değerlendirdi. Sonuç, malum: SIFIR!

3 Ekim; Çatışmalarda İsrail'li askerler de kayıp verdi. İsrail tankları imha edildi. Feda eylemleri gerçekleştirildi.

İsrail'in 3 Ekim'deki saldırısında sağır ve dilsiz bir Filistinli katledildi.

İsrail savaş uçakları, Gazze'nin kuzeyinde kalabalığın üzerine füze fırlattılar. Hava saldırısında, eşek arabasıyla yolculuk eden 3 Filistinli katledildi.

Katledilen Filistinlilerin sayısı 64'e yükseldi.

Filistin hükümeti, "Uluslararası toplum ve (ABD, Rusya, AB ve BM'den oluşan) Dörtler'i, halkımızın korunmasının sağlanması için derhal müdahaleye çağırıyoruz" açıklaması yaptı. "Dörtler" katliamı seyretmeye devam etti.

AB Dönem başkanı Hollanda tarafından yapılan açıklamada, "İsrail'in vatandaşlarını terör saldırılarından koruma hakkı olduğu, ancak bu hakkı kullanırken uluslararası hukuk kurallarına uyulması gerektiği" kaydedildi.

AB'nin karbon kağıdıyla çoğaltılmış ve her siyonist saldırıda okunan klasik açıklaması.

4 Ekim; Cebaliye Mülteci Kampı'nda 6 Filistinli daha katledildi. Çiftlikler, fabrikalar, işyerleri tahrip edildi. Füze saldırılarıyla İslami Cihad ve Hamas üyeleri katledildi.

İsrail'in tank, buldozer ve helikopterlerle gerçekleştirdiği saldırı sonucunda Cebaliye'de, mülteci kamplarında, Beyt Hanun ve Beyt Lahiya'ya altyapı tamamen çöktü. 250 binden fazla insan, bir haftadar elektrik ve sudan mahrum. Telefonlar çalışmıyor.

Filistin hükümeti, insan hakları örgütlerinin İsrail'in operasyonlarını yoğunlaştırdığı Cebaliye Kampı'ndaki halkın yardımına koşmasını istedi.

Sözü edilen "örgütler" ortada gözükmedi.

5 Ekim, 6 Ekim, 7 Ekim... Katledilen Filistinli sayısı 130'u aştı.

halkla

Öldürülenler arasında 4 yaşında bir çocuk da vardı... 3 Ekim'deki saldırıda sağır ve dilsiz bir Filistinli de katledildi... 6 Ekim'de katledilen 13 yaşındaki Hams'ın vücudundan tam 20 kurşun çıkarıldı.

Siyonist katliamcılık, yaşlı, özürlü, çocuk demeden katletmeyi sürdürürken BM Güvenlik Konseyi "acil" çağrıyla toplandı.

Peki ne oldu?

BM'nin İsrail aleyhine aldığı karar yine ABD vetosuna takıldı.

BM katliamı seyretmeye devam ederken, Gazze'nin işgal edilen bölgesi dünyadan tecrit edildi. Hastanelerce ilaç bulunmuyor, çocuklar yiyecek bulamıyor... Çok sayıda Filistinlinin evi, İsrail askerleri tarafından karakol haline getirildi. Filistin yönetimi dünyayı "kör ve sağır" olmakla suçladı.

Doğrudur ve kör ve sağır olanlar, emperyalistlerdir. Kör ve sağır olanlar "uluslararası" sivil toplum örgütleridir. Kör ve sağır olanlar, riyakar demokrasi, özgürlük, insan hakları savunucusu Avrupa emperyalizmidir.

Ve böyle bir dünyada, kuşatılan, işgal edilen toprakların halklarının şiddetini eleştirenler, adalet ve namus duygusundan yoksundur.

İşgalci, her gün daha çok, daha çok katlederek egemen olmaya çalışıyor!

ABD, imparatorluk stratejisini sürdürebilmek için Irak'ta direnişi kırmak zorunda. Ama Irak, halkların kaniyla örülmüş büyük bir barikat kurdu Amerikan emperyalizminin önüne.

ABD yönetimi, en azından Ocak ayındaki

seçimler öncesinde direnişçilerin egemenliğindeki bazı bölgelerde direnişin etkisini kırarak Irak'taki aczini ve yenilgisini unutturmaya çalışıyor. Bunun için de direnişin güçlü olduğu Samarra, Sadr gibi kentlere saldırılar yoğunlaştı.

Hergün yüzlerce Iraklının öldürüldüğü boyutlarda sürüyor saldırı. Kentler, savaş uçaklarıyla, tanklarla gün boyu bombalanıyor.

Samarra'ya saldırı 1 Ekim'de B-52'lerle onlarca ton ağırlığındaki bombaların Samarra semalarından atılmasıyla başladı. Bombalama tam iki saat boyunca aralıksız sürdürüldü. Bu ilk saldırıda 109 Iraklı katledildi. Çoğu çocuk ve kadın.

1 Ekim'de sabah saatlerinde saldırının hedefindeki bir başka kent Sadr'dı. Zırhlı araçlarla kente giren Amerikan işgal güçleri, daha şehre girişte 12 Iraklıyı katlettiler.

Saldırı 2 Ekim'den itibaren Felluce'ye, Ramadi'ye yayılarak sürdü. Ve hala sürüyor.

ABD yetkilileri, saldırılarda "direnen teröristleri" hedef alındığını açıklıyorlar; B-52 bombardıman uçaklarının, şehirlerin dışında konumlanmış tankların füzelerinin "direnişçileri" nasıl ayırdettiği sorusuna verecek cevapları ise yok.

Fakat ABD, kendi "terörle mücadele anlayışı" çerçevesinde doğru söylüyor; ABD'nin gözünde tüm Irak halkı terörist! Çünkü Irak halkı direniyor. Irak halkı ABD işgalini reddediyor. İşgalciler, bir avuç egemenin ve Kürt milliyetçiliğin etkisi altındaki kesimler dışında işbirlikçi bulamadılar Irak'ta.

Amerikan bombaları, pazar yerlerine, caddelere, evlere, okullara düşüyor. Ama dünya Irak'taki katliamların görüntülerini göremiyor. İşgal saldırısında bile kısmi de olsa yansıyan katliam görüntüleri, uzun süredir gizleniyor. Gizlenmek istenen, Amerikan emperyalizminin Irak'ta **HALK'la savaştığıdır**. El Kaide'ye bağlı Zerkavi'nin kullandığı yerlerin vurulduğu yalanlarıyla hala El Kaide'ye karşı savaştığı yalanını canlı tutmaya çalışıyor.

ABD, ingiltere ve tüm işgal ortakları, Irak'ta jHALK'la savaşıyor. Tek somut gerçek budur. Ve Irak halkı, dünyanın en büyük askeri gücüne karşı direnmenin tek mümkün ve zorunlu biçimiyle, silahla direniyor.

Yeryüzünde yüreğinde insanlık, vicdan ve biraz namus olan bir tek kişi bile, Irak halkına "şiddete başvurmayın, demokratik yollardan direnin" diyemez. Derse, o emperyalizmin terörü karşısında diz çökmüş, savaşımaya **TÖVBE** etmiş bir zavallıdan, işbirlikçiliğe rıza göstermiş bir **düşkünden** başka birşey değildir.

“İnsan Hakları” Mücadelesi ve İHD’cilik

“İnsan Haklarında Yeni Taktikler” adıyla düzenlenen toplantılar, şu veya bu biçimde “insan hakları mücadelesi” yürüten her kesimi yeniden düşündürmelidir. Bu toplantılar, “insan hakları” tanımının ve “insan hakları mücadelesi”nin burjuvazi tarafından nasıl şekillendirilmeye çalışıldığını çok çıplak biçimde ortaya koymuştur. Devrimcilerin bu ülkede yıllardır anlatmaya çalıştıkları, burjuvazinin pratiğinde çok daha somut hale gelmiştir. Devrimci, demokrat olduğunu söyleyen her kesim, burjuvazinin empoze ettiği bu anlayışla **kendi pratiği arasındaki paralelliklerin muhasebesini yapmalıdır.**

Bu toplantılara katılan ve kendini “sivil toplum örgütü” olarak adlandıran kesimlerin önemli bir bölümü burjuva veya burjuvazinin düzenini, kapitalizmi benimsemiş küçük-burjuva kesimlerdir. Dolayısıyla onların **sınıfsal** nitelikleri ve **siyasal düşünceleri** itibarıyla, böyle bir insan hakları mücadelesi anlayışını savunmalarında fazla bir terslik yoktur. Fakat bizim ülkemizdeki “insan hakları” adı altındaki mücadele ve örgütlenmeler, bu açıdan tam bir çarpıklık içindedir.

Türkiye’deki İHD bir çok ülkeden farklı olarak “**devrimciler**” tarafından kurulmuş, örgütlenmiştir. Ama bu onun pratiğinin farklı olmasını getirmemiş, İHD’deki siyasetler, burada siyasi kimliklerini bırakıp İHD’lileşmişlerdir.

Son örnek olarak Dersim’de devrimcileri **oligarşinin yargısına havale eden** anlayışın nasıl meşrulaştırıldığı, solun hangi hesaplarla bu anlayışın payandası olduğu ciddi bir sorgulama konusudur.

İHD ve İHD’liler, kendilerini eleştirmeden emperyalizm patentli insan hakları anlayışını eleştiremezler

Murat Belge, Ali Bayramoğlu gibilerin ABD’nin, AKP’nin finans ve siyasi desteğiyle örgütlediği “insan hakları olimpiyatı”nda ortaya konulan tasfiyeci, bireyci, örgütsüzleştirici, devrimci mücadele karşıtı, halk savaşları karşıtı “insan hakları anlayışı”, solun bazı kesimleri tarafından da eleştirildi, eleştirilecektir. Ama, kendilerinin içinde yer aldığı İHD anlayışı ve pratiği eleştirilmeden, **bu eleştirilerin hiç bir hükmü yoktur.**

Mesela, İHD yöneticilerinden Hüsnü Öndül, sözkonusu toplantıya ilişkin olarak “*global ölçek-*

te insan hakları alanındaki kavramlar aşındırılmaya çalışılmaktadır... Son günlerdeki tartışmalar, global ölçekte farklı anlayışların dışavurumuna işaret etmektedir” derken, kendi içinde bir tutarlılığa sahip değildir. Öndül, geçen hafta Dersim’de İHD’nin yaptığı “yargıyı göreve çağırıyor” açıklamasını mahkum etmiş midir? Öndül, İHD’nin devrimci eylemlere karşı “devleti de kınıyoruz, örgütleri de kınıyoruz” türü açıklamalarına karşı çıkmış mıdır? Veya İHD’lilerin devrimci avukatlara karşı oligarşinin komplosuna alet olmasına karşı çıkmış mıdır? Bunları yapmadığı sürece, tam da o eleştirdiği “global emperyalist insan hakları anlayışına” düşmekten kaçınmaz.

İHD yöneticilerinden Kiraz Biçici de eleştiriyor toplantıyı: “*Sempozyumu izleyen İHD’li arkadaşlarımız ve birçok insan hakkı aktivisti bu hesapları bozmaya yönelik çabalar içerisinde oldular. Özellikle Edelman’ın konuşması esnasında yapılan protestolar bu noktada öne çıktı. Ancak belli ki böylesi önemli bir hamle karşısında alınması gereken tavır daha farklı ve köklü olmalıydı. Bu sempozyum ve benzeri adımlar karşısında ‘Çekin elinizi...’ demeli ve bu sempozyumu daha baştan toplanamaz hale getirmeye yönelik köklü bir karşı tutum üzerine tartışmalıydık.*”

İHD’nin bu toplantıya karşı daha köklü bir tutumu tartışması için, önce kendisini tartışması gerekir. İHD’nin savunduğu ve bugüne kadar da pratik olarak uyguladığı insan hakları mücadelesi anlayışının bu toplantıda savunulanlarla **bir farkı mı var?**

İnsan hakları ihlallerine karşı “*şu yöntemlerle mücadele edin*” diye önerilen yöntemler, İHD’nin pratiğiyle aynıdır. İHD de direnişe karşıdır, örgütlülüğe karşıdır.

“*İHD çatısı altında herkes siyasi kimliklerini bırakıp ‘insan hakları savunucusu’ kimliğiyle davranmalıdır*” diye bu işin teorisini yapan da İHD’den başkası değildir.

‘Marksist-Leninist’ İHD’cilik Ucubesi

Ve bu anlayışın İHD içinde yeralan siyasi hareketler tarafından da kabul görmesinin sonucunda, eşine ender rastlanacak ucubelikler ortaya çıkmıştır. Yönetiminde “devrimci”lerin, “sosyalist”lerin olduğu İHD açıklamalarında devrimci şiddet kınanabilmiş, “biz ne o taraftanız, ne bu

taftanız” diye devletle, halk arasında hakemliğe soyunulabilmiştir. İHD’nin içinde çalışan sosyalistler, “İHD’lilik kimliği” saçmalığıyla, burjuva insan hakları anlayışının onaylayıcısı durumuna düşmüşlerdir.

Bu anlayıştır ki, İHD’nin devrimcilere karşı sayısız tavrını sessizlikle geçiştirmiştir. Bu anlayış, İHD’nin devrimcileri oligarşinin yargısına havale etmesini bile suskunlukla karşıladı. Siz kimsiniz, ne adına bu çağırıyor yapıyorsunuz, devrimci misiniz, demokrat mısınız, yoksa burjuvazi adına mı konuşuyorsunuz diye sormadı hiç biri. (İşin garibi, İHD’nin oligarşinin yargısına havale ettiği devrimciler de o İHD’yi yıllarca savunan, sırf rekabet duygusuyla devrimci kurumlara karşı İHD’yi öne çıkarmaya çalışan, İHD çatısı altında bunlara ortak olan bir anlayıştı.)

İHD’nin, Murat Belgelerin organize ettiği “insan hakları olimpiyatında” savunulanlara söyleyecek birşeyi olamaz, çünkü teori de, pratik de aynıdır. Ama İHD içindeki devrimci, sosyalist, Komünist olduğunu iddia edenlerin bu durumda “biz ne yapıyor, neyi savunuyoruz” diye kendilerine sormaları gereken temel bir soru vardır.

İHD’liler ABD Büyükelçisi Edelman’ı “*insan hakları konusunda konuşamaz*” diye protesto etmişler; Edelman’ı böyle bir toplantıya katıldığı için protesto edeceklerin en sonunda gelir İHD. Edelman konuşamaz da, Avrupa emperyalistlerinin temsilcileri konuşabilir mi? “İnsan hakları” adına, **Amerikan kuruluşlarıyla, Avrupa emperyalizminin yönlendirdiği kuruluşlarla** ilişki kurmanın ağababası İHD’dir bu ülkede. Örnekleri saymakla bitmez. ABD ve AB patentli kuruluşlar, “insan hakları” deyince Türkiye’de İHD’yi muhatap alırken, İHD bundan hiç rahatsız değildi, bu ilişkileri reddettiğini, bu ilişkilerde hesap sorucu olduğunu kimse duymadı bugüne kadar.

İHD, burjuvazinin “uluslararası kurumlar” aracılığıyla empoze ettiği insan hakları anlayışının Türkiye temsilcisidir.

Burjuvazi, bu insan hakları tanımıyla kendi sınıfsal çıkarlarını savunur, ya ötekiler?

Bu anlayış, en çok şiddete başvuran ve şiddetin nesnel koşullarını yaratan burjuvazinin söylemini tekrarlayarak “her türlü şiddete” karşı çıkar.

Bu anlayış, “yaşam hakkını” en çok ihlal eden burjuvazinin “yaşam hakkı dokunulmazdır” söylemini tekrarlayarak halk düşmanlarının, hainlerin cezalandırılmasına karşı çıkar.

Burjuvazi doğal olarak kendi sınıfsal çıkarlarına göre biçimlendirmiştir “insan hakları” anlayışını. Bunun en bariz kanıtı, başta “*BM Evrensel İnsan Hakları Bildirisi*” olmak üzere, tüm bu

“uluslararası” insan hakları belgelerinde **mülkiyet hakkının** “insan hakları” arasında sayılmasıdır. Burjuvazi böylelikle daha baştan devrimlerde sömürücülerin mallarına el konulmasını bir “*insan hakkı ihlali*” olarak nitelendirmek zeminini yaratmış olur... Burjuvazi, halkın şiddetini “kınarken”, “yaşam hakkı ihlali” diye cezalandırmalara karşı çıkarken, mülkiyet hakkını insan hakkı sayarken, kendi sınıfsal çıkarlarını savunmuş olur. Peki kendini devrimci, demokrat, halktan yana görenler bu anlayışı savunmakla ne yapmış olur?

Burjuvazinin bunları savunurkenki ikiyüzlülüğü bir yana, bilimsel bir bakış bile, bu anlayışın tarihe, bilime aykırı olduğunu gösterir. **İnsanın kendine yabancılaşmasının** kaynağı olan “mülkiyet”, “insan hakkı” sayılabilir mi?

Kelimenin en geniş anlamıyla “insan hakları mücadelesi”, yadsınacak, olumsuzlanacak bir mücadele değildir. Ve burada tartıştığımız da bu değildir. Devrimcilerin insanca yaşam için sürdürdüğü mücadele, insan haklarını en geniş biçimde kapsar. Bu çerçevede, devrimcilerin insan hakları mücadelesi de haklar ve özgürlükler mücadelesinin, giderek devrim mücadelesinin bir parçası olarak şekillenir.

Bakin 1980 öncesinin sol literatürüne. Bu kavrama rastlamazsınız bile. Aynı “sivil toplum örgütleri” sözüne rastlamayacağınız gibi.

Dünün ve bugünün muhasebesini yapmak isteyen herkes için dünle bugünü kıyaslamak, işe yarar yöntemlerden biridir. Evet, 80 öncesi solun literatüründe **insan hakları mücadelesi** kavramı yoktur, **sivil toplum örgütleri** yoktur, **aktivistler** yoktur. **Sosyal devlet** yoktur. Peki bugün niye var? Nasıl girdi literatürümüze?

Bu sorunun cevabı, insan hakları mücadelesindeki çarpıklığın ne olduğu ve nasıl sol saflara sızdığı sorusunun da cevabının ipucudur.

Örneğin dünün kadın örgütlenmelerinin adına bakın; devrimci kadınlar, ilerici kadınlar, demokrat kadınlar olan kadın örgütlenmelerinin yerini **mor çatı, uçan süpürge** gibi adlandırmalar almıştır. Üstelik bu adları koyanların bir çoğu da kendilerinin sosyalist olduğunu söylerler.

Bu kavramlar, esas olarak devrim ve iktidar hedefinden vazgeçilerek düzen içi mücadelenin kabul edilmesinin sonucudur. Düzen içi mücadelede ise, siz kendinize sosyalist deseniz de, bir süre sonra burjuvazinin kavramları ve yönlendirmeleri hakim olmaya başlar. Pratikte ise, burjuvazinin icazet vereceği örgütlenme ve mücadele biçimlerine hapsolunur.

Kendine sol diyenlerin İHD çatısı altında başlarına gelen de budur.

Yaşasın Yağmurlu Direniş

Gece kondular Gerillayı selamladı

Devrimci Halk Güçleri 2 Ekim akşamı Alibeyköy Cengiz Topel Caddesi'nde yolun iki tarafını ateşe vererek korsan gösteri düzenledi. Molotoflarla kesilen yola çıkan DHG'liler "Yaşasın Tokat Direnişimiz, DHKC Gerillaları Ölümsüzdür, Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş, Ümidin Adı DHKP-C" sloganlarını attılar. Eylem yerine "DHKC Gerillaları Ölümsüzdür" yazılı pankart asan DHG'liler eylemlerine hesap soracaklarını belirterek son verdiler.

Aynı gün akşam Bağcılar Camlı Kahve'de de korsan gösteri vardı. Saat: 20.30'da başlayan eylemde "DHKC Gerillaları Ölümsüzdür" pankartı açıldı. "Ümidin Adı DHKP-C" sloganları atılan eylemde cadde ateşe verildi.

Yine 2 Ekim akşamı DHG'liler Kadıköy Bahariye Cad. Tokat şehitlerini selamlayarak molotoflarla cadde trafiğe kapatarak "DHKP-C Gerillaları Ölümsüzdür" yazılı DHG imzalı pankart asıldı.

Ayrıca gerillaların direniş haberini alan Cepheliler, 30 Eylül akşamı Esenyurt ve Avcılar'da merkezi yerlere; "Tokat Kır Gerilla Şehitleri Ölümsüzdür, Yaşasın Tokat Kır Gerilla Direnişimiz, Zaferi Şehitlerimizle Kazanacağız, Ölüm Orucu Şehitleri Ölümsüzdür, Ümidin Adı DHKP-C" sloganlarının yer aldığı yazılar yaptılar.

ÇEMDER: "Başkanımızın katili, bizleri bir köle gibi çalıştıran bu sömürü düzenidir"

Çorap Emekçileri Derneği, ÇEM-DER'in yönetici ve

üyeleri yaptıkları açıklama ile, çorap emekçilerinin örgütlenmesinde, haklarını alma mücadelesinin önderi Salih Çınar'ın mücadelesini sürdüreceklerini dile getirdiler. Bilindiği gibi, Salih Çınar, aynı zamanda, kölelik koşullarında çalıştırılan çorap emekçilerinin sendikalaşma, hak alma mücadelesini yürüten ÇEM-DER'in Genel Başkanıydı.

Basının Salih'in de çatışmaya girmiş gibi haber yapmasına değinilen açıklamada, "hak alma mücadelesine sansür uygulayan, yalan yanlış haberler yapan basına inanmıyoruz. Başkanımızın katili, bizleri aç açına bir köle gibi çalıştıran bu sömürü düzenidir!.." ifadelerine yer verildi. Tüm çorap emekçilerine başsağlığı dilenirken, "Sen rahat uyu başkanımız; SÖZ VERİYORUZ!.. Çorap Emekçileri Derneği yöneticileri ve üyeleri olarak çorap emekçilerinin haklarını kazanma mücadelesinde en az senin kadar kararlı ve tavizsiz olacağız. Eninde sonuna sendikalaşmayı gerçekleştireceğiz!.." denildi.

Şehitler Avrupa'da selamlandı

Avusturya Innsbruck'taki Anadolu Kültür Merkezi'nde 3 Ekim günü yapılan anma saygı duruşu ile başladı. Ardından yapılan konuşmada, "dağlarda ve şehirlerde savaşımız sürecektir" denildi. Şehitlerden Devrim Ağırman'ın halası, Devrim'i anlattı ve "ben onunla gurur duyuyorum o inandığı davası için şehit düştü" dedi. Tokat şehitlerinin fotoğraflarının karanfillerle süslediği bir köşe hazırlanan ve "Şehitlerimiz Özgür Vatan Çağrısıdır" yazılı pankart asılan anma, şiirler ve marşlarla son buldu.

İsviçre'nin Basel şehrindeki Basel Kültür Merkezi'nde 2 Ekim günü yapılan anmada önce Sebahattin Yavuz'un İsviçre'de bulunan abisine taziye ziyaretinde bulunuldu. Ziyaretin ardından yapılan anma saygı duruşu ile başladı ve şehitlerin mücadelesi ve yaşamları anlatıldı. Fotoğraf sanatçısı, şair Mehmet Özer de şiirleriyle anmaya katıldı. Yaklaşık 2 saat süren anma, Özer'in şiirleriyle son buldu.

Halk kurtuluş savaşçıları 3 Ekim'de de Belçika Brüksel'de de anıldı. Saygı duruşuyla başlayan anmada yapılan konuşmalarda, kurtuluş savaşının bütün

nişimiz

dünya halklarının emperyalizme karşı verdiği savaşın bir parçası olduğu vurgulandı. Aynı gün Liege'in merkezinde Türkiyelilerin yoğun olarak bulunduğu pazar yerine bir pankart asıldı. "Liege'den Vatanseverler" imzasını taşıyan pankartta "DHKC Gerillaları Halkı ve Vatanı İçin Şehit Düştü" yazıyordu. Pankart saatlerce alanda asılı kaldı.

3 Ekim günü Hollanda'nın Rotterdam şehrinde Anadolu Kültür Merkezi'nde yapılan anma gerillalar için saygı duruşuyla başladı. Hollanda DHKC'nin "Geleneklerimiz Yeni Kahramanlıklarla Büyüyor. Kahramanlarımız Yeni Gelenekler Yaratıyor" başlıklı açıklaması okundu. Ardından, Derya Devrim Ağırman'ın ablası Devrim'i anlattı. Ablası, "Onu hepimiz çok seviyorduk. Devrimcilerin içinde Mahirler'i dinleyerek büyüdük. Devrim, en çok Mahirler'i öğrenmek ister ve sürekli anlattırırdı. Daha o yaşta 'Ben de onlar gibi olacağım' derdi. İnatçı ve kararlıydı. Dediğini yaptı. Onunla gurur duyuyorum" diye konuştu. Anma Tokat direnişiyle ilgili Cephe açıklamasının okunmasıyla bitirildi.

Dortmund Kültür Merkezi'nde 3 Ekim günü yapılan anmada, şehitlerin büyütülmüş resimlerinin bulunduğu bir pano düzenlendi. Saygı duruşuyla başlayan anma şiirlerle sürdü. Daha sonra Tokat şehitlerinin, Mahirlerin destanlar yazdığı topraklardaki mücadeleleri anlatıldı ve geleneğin sürdüğü dile getirildi. Songül Koçyiğit'in ablası ve akrabaları da yer aldığı anmada, akrabaları Songül'ün mücadele azmini, kararlılığını, bu konudaki sözlerini aktardı. Uşak Hapishanesi'nde bulunan Ölüm Orucu direnişçisi Sergül Albayrak'ın yazdığı bir mektup da okunduktan sonra şehitler için helva ve yemekler dağıtıldı.

'Hapishanelerde 107 İnsan Öldü! Duydunuz mu?' Sorusunun Cevabı: 1 YIL HAPİS!

TAYAD'ın "Hapishanelerde 107 insan öldü duydunuz mu?" kampanyası çerçevesinde Trabzon'da afiş asarken gözaltına alınan Zeynep Ertuğrul ve tek "suçu" o anda Ertuğrul'un yanında bulunmak olan Uğur Çavuş'a Trabzon 1. Sulh Ceza Mahkemesi tarafından **1 yıl hapis** ve **para cezası** verildi.

"Hapishanelerde 107 insan öldü duydunuz mu?" diye bir soru sormak suç muydu? Afiş asmak suç muydu?

Bunların ikisi de suç değildi, ama yasalara göre değil, polisin talimatlarına göre karar veren, iktidarın sansürünü sürdürmeyi iş edinen mahkeme, Ertuğrul ve Çavuş'u "suçlu" buldu.

Cenazede ne işiniz var?

Ölüm orucu şehidi Selami Kurnaz'ın Trabzon'da yapılan cenaze törenine katılanlar, Trabzon polisi tarafından çeşitli şekillerde taciz ediliyorlar. Cenaze törenine katılanlardan Ethem Küçük'ün amcasına giden TMSH polisleri, "Cenazede ne işi vardı? Onlarla alakası ne? Bu gidişle operasyon yer, içeri gider" diyerek tehdit mesajları gönderdiler. Devrimcilerin cenazelerinin sahiplenilmesinin polisin en büyük rahatsızlıklarından biri olduğu malum; ama ne yaparlarsa yapsınlar, bu sahiplenmeyi engelleyemeyecekler.

Avusturya'da Konserler

25 ve 26 Eylül günlerinde Avusturya'nın Viyana ve Innsbruck kentlerinde Anadolu Federasyonu tarafından konserler düzenlendi.

Viyana'daki konsere Ferhat Tunç, Arzu Şahin, Özlem Özdil, Grup Yorum, Mehmet Özer katılırken, Tayad Temsilcisi Niyazi Ağırman ve Almanya Anadolu Federasyon temsilcisi birer konuşma yaptı. 900 kişinin izlediği konserde, salona devasa büyüklükteki "Güçlü Olan Emperyalizm Değil Direnen Halklardır", "Avrupa'da Hak Gasplarına Karşı Birleşelim", "Ölüm Orucunda 117 Şehit; Direniş Sürüyor" ve "Anadolu Federasyonu-Avusturya" pankartları asıldı. Ölüm Orucunda şehit düşen 117 şehidin resminin yer aldığı salonda, sanatçılar türkülerle kitleyi coşturdular.

26 Eylül günü Innsbruck Anadolu Kültür Merkezi'nin düzenlediği konseri ise yaklaşık 800 kişi izledi. Arzu Şahin, Özlem Özdil, Grup Yorum, Mehmet Özer ve TAYAD Temsilcisi Niyazi Ağırman ile Almanya Anadolu Federasyon temsilcisinin katıldığı konserde yine aynı pankartlar yer alırken, kitlenin coşkusu Grup Yorum'un sahneye çıkmasıyla daha da büyüdü.

Hukuksuzluk Diz Boyu

Elbistan E Tipi Hapishanesi'nde tutsak bulunan Saadet Çütçü, sorguya çekilmek istendi. 1 Nisan hukuksuzluğunda tutuklandıktan üç ay sonra serbest bırakılan, ancak "tahliye kararı" ulaşmadığı bahanesiyle gittiği memleketi Elbistan'da yeniden tutuklanan Çütçü'ye karşı hukuksuzluklar sürüyor.

Kendi yasalarını bile hiçe sayan faşizm, hukuksuzluğa hergün yeni biçimler ekliyor. Saadet Çütçü, bulunduğu hapishanede **sorguya** çekilmeye çalışıldı. Bir jandarma, sivil polis ve hapishane yetkilisi, Saadet Çütçü'den Sam-sun Temel Haklar ve çalışanları hakkında bilgi almaya çalıştılar. Kim bilir, bu kez hangi sahte belgeleri düzenleyip hangi komploları kuracaklardı?! Ancak sorgulama girişimi Çütçü'nün kararlı tavrıyla boşa çıkarıldı. 2 Ekim'de tahliye edilen Çütçü, kendisine karşı uygulanan bu hukuksuzluklarla ilgili suç duyurusunda bulundu.

Ahmet Savran Anıldı

Ulucanlar katliamında katledilenlerden biri olan Eğitim-Sen üyesi DHKP-C'li Ahmet Savran 25 Eylül'de Zonguldak Eğitim-Sen Şubesinde düzenlenen bir törenle anıldı. Katliam görüntülerinin izlenmesiyle başlayan anmada, Eğitim-Sen üyeleri, arkadaşları, meslekdaşları Ahmet Savran'a ilişkin anılarını anlattılar. Gençlik derneklerinin okuduğu şiir ve türkülerle anma sona erdirildi.

Düzeltilme

125. Sayımızın 17. sayfasında "Nepal; Devrim Yürüyüşü Hızlanıyor" başlıklı yazımızda, NKP(M) Başkanı Prachanda olarak konulan resim Prachanda'ya ait değildir. Düzeltir, NKP(M) ve okurlarımızdan özür dileriz.

Sebahattin YAVUZ

2004 / Kır gerillası şehidi

Songül KOÇYIĞİT

2004 / Kır gerillası şehidi

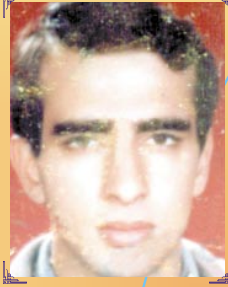
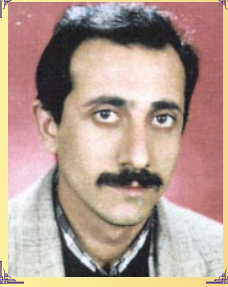
kahramanlar Ölmez

9 Ekim - 15 Ekim Şehitlerimiz

Hayri KOÇ

10 Ekim 1991

Silahlı Devrimci Birlikler savaşılarındandı. İstanbul'da üç işkencecinin ceza-landırılma-sından sonra, Merter'de çatışma da şehit düştü.

Sultan CENİK

10 Ekim 1992

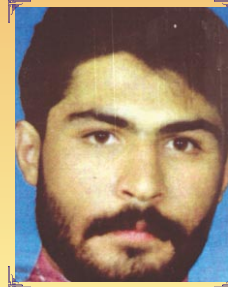
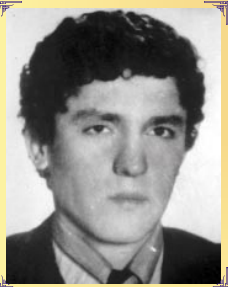
İstanbul Acıbadem'de kuşatılan üste direnerek şehit düştü. 1988'de DEMKAD üyesi olarak devrimci mücadeleye katıldı. 1990 Nisan'ında yeraltına geçti.

Ahmet KARLANGAÇ

12 Ekim 1980

1980 yılında Nihat Erim'in cezalandırılması eylemiyle ilgili olarak gözaltına alındı. İşkencede direndi ve gözaltındayken katledildi. 1957 yılında Adıyaman'da doğmuş, 12 Mart sonrası devrimci mücadeleye katılmış ve bir çok görevler üstlenmişti. Devrimci hareketin önder kadrolarındandı.

Halil İbrahim EKİCİBİL (Vehbi)

Yalçın ÇAKMAK (Yücel)

Mehmet Ali AYDIN (Uğur)

Pınar GÜNGÖR (Hatice)

Aydın BULMAK (Cavit)

Hatice YILDIZ (Behiye)

Adnan BERBER (Akın)

Zeynel KIZILKAYA (Vedat)

Necle ÇAVUMİRZA (Eda)

Adalet YER (Hamiyet)

Tuncay KARAMAN (Arif)

Ali ÇELİK (İbrahim)

Murat ER (Mustafa)

9 Ekim 1994

Cephe'ye bağlı İbrahim Erdoğan Kır Silahlı Propaganda Birlikleri savaşıları ile oligarşinin askeri güçleri arasında Dersim Ovacık Emirgan Köyü mevkiinde çıkan çatışma şehit düştüler.

Çeşitli görevlerden dönen dört müfrezenin buluşma alanında çıkan çatışmada şehit düşen 13 DHKC savaşı, hayatın çeşitli alanlarından, ülkenin çeşitli şehirlerinden gelmişlerdi.

Komutan yardımcısı **Yücel Çakmak**, Elazığ'da lise yıllarında mücadeleye katılmış, 1992'de de gerilla olmuştu.

Halil İbrahim Ekiçibil, müfrezeye komutanıydı. 1972 Adana doğumlu ve Arap milliyetindendi. Elazığ Tıp Fakültesi öğrencisiyken mücadeleye katıldı.

1973'te Dersim'e bağlı Geyikan (Baylık) köyünde doğan **Murat Er**, Ankara Liseli Dev-Genç'te ve sağlık emekçilerinin mücadelesinde yer aldı, 1993'te gerillaya katıldı.

1965 Manisa doğumlu **Adnan Berber**, Dev-Genç kadrolarındandı. 90 başlarında SDB'lerde yer aldı. 92 ocakında kır gerillasına katıldı.

Adalet Yer, Pertek'in Orcan (Yukarı Gülbahçe) köyündendi, gerillaya küçük yaşta katılmış, savaş içinde büyümüştü.

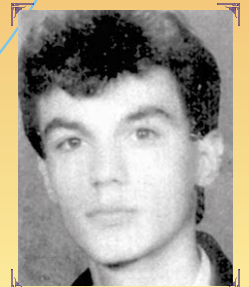
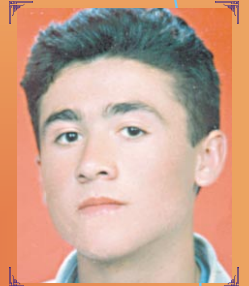
Ali Çelik, 1970 Ovacık Yaylagünü köyü doğumluydu. Dersim'de gerilla faaliyeti başladıktan kısa bir süre sonra gerillaya katılmıştı.

Tuncay Karaman, 1976 Amasya Gümüşhacıköy doğumluydu.

Zeynel Kızılkaya, Mücadeleye lise yıllarında katıldı. Malatya dağlarında gerillada görev aldı.

1972 Elazığ doğumlu **Aydın Bulmak**, Elazığ ve Malatya'da gençlik içinde, mahallelerde devrimci faaliyetler yürüttükten sonra 1993 ekiminde gerillaya katıldı.

Hatice Yıldız Çemişgezek Axtük Köyü'nden, **Mehmet Ali AYDIN** Ankara'dan, Kırşehir'li hemşire **Elâ Necle Çavumirza** Diyarbakırdan, **Pınar Güngör** Hozat'ın Kırnik (Buzlupınar) Köyü'nden gerillaya katılmışlardı.

Barış BUDAK**12 Ekim 1997**

Dersim’de kır gerilla birliğinde savaşıyordu. Zaaflarını yenme konusunda umutsuzluğa düştüğü bir anda, düzene dönmek ya da düşmana teslim olup ihanet etmekten se, nöbet sırasında intihar ederek aramızdan ayrıldı.

Aslan BİLGİN**15 Ekim 1996**

Tokat Turhal’da devrimci demokratik çalışmalarıyla biliniyordu. Kontrgerillanın evlerine düzenlediği baskında annesi ve babasıyla birlikte katledildi.

Behice Boran**10 Ekim 1987**

1910’da Bursa’da doğdu. 1962’de Türkiye İşçi Partisi’ne girişinden ölümüne kadar TİP içinde yer aldı. 1970’den itibaren genel başkanı olduğu TİP, Türkiye solunda reformizmin ana kaynağı olsa da, kapitalizme karşı sosyalizmi savunmakta, faşizme karşı kendi anlayışı içinde direnmekte ısrarlı oldu. 12 Eylül darbesinin ardından çıktığı yurtdışındayken öldü.

Hikmet Kıvılcımlı**11 Ekim 1971**

1902’de Makedonya’nın Priştine kasabasında doğdu. Bundan İstanbul Tıp Fakültesi’nde sosyalizme sempati duydu. Kurtuluş savaşına katıldı. TKP’nin 1925’teki 2. Kongresinde Merkez Komitesine seçildi. 1925’te, 1929’da ve 1938’de sosyalist faaliyetleri nedeniyle hapis cezalarına mahkum edildi. Onlarca yılını hapis hanelerde geçirdi. 12 Mart darbesinden sonra yurtdışına çıktı ve 1971’de Belgrad’da aramızdan ayrıldı.

Devrime ve sosyalizme adanmış hayatı, Türkiye solunun değerlerinin bir parçasıdır.

Devrimci Kamuoyuna ve İşçi Emekçi Halklarımıza

Temmuz ayında Maoist Komünist Partisi (MKP) tarafından işbirlikçi olduğu iddiasıyla yapılan cezalandırma eylemleri sonrasında, cezalandırılan kişilerin Kongra-Gel tarafından sahiplenilmesiyle başlayan süreç, gelinen yerde kimsenin duyarsız kalamayacağı kaygı verici bir aşamaya gelmiştir.

17 Eylül 2004 günü Kongra-Gel tarafından MKP’nin gerillalarına ateş açılmış, bir MKP gerillası bu olayda yaralanmıştır. Açıktır ki, devrimci, sol, ilerici örgütler arasındaki sorunların çözüm yöntemi bu değildir. HPG tarafından yapılan saldırı kabul edilemez. Bugüne kadar ilerici, devrimci sol hareketler arasındaki çatışmaların sadece düzene yaradığı geçmiş örneklerle sabittir.

Bu tür durumlarda yapılması gereken örgütler arasında doğrudan görüşmektir ve sorunu bu şekilde çözmektir. Hal böyleyken DEHAP, EMEP ve İHD tarafından yapılan sorumsuzca açıklamalar sorunu çözmekten öte, krizi derinleştirir bir hal almıştır.

Biz aşağıda imzası bulunan devrimci kurumlar, bölgedeki gerginliğin sona ermesi için Kongra-Gel/HPG’yi sağduyulu olmaya çağırıyoruz. Hiç kimse sorumsuz açıklama ve davranışlarla gerginliği derinleştirme sorumluluğunu taşıyamaz, taşımamalıdır. Bu yönüyle tüm devrim ve demokrasi güçlerini sorunun çözümü noktasında sorumluluk almaya çağırıyoruz.

2 Ekim 2004

Haklar Ve Özgürlükler Cephesi (HÖC), Mücadele Birliği Platformu, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), Devrimci Hareket, Partizan, Demokratik Haklar Platformu (DHP)

SDP Yöneticisi Yılmaz Toprağa Verildi

1980 öncesinden bu yana KSD içinde yer alan, SDP’nin de yöneticilerinden biri olan Şevket Yılmaz, intihar ederek yaşamına son verdi.

Şevket Yılmaz, 29 Eylül’de Gaziosmanpaşa SDP ilçe binası önünde yapılan anmanın ardından Cebeci Mezarlığı’nda “Devrim Şehitleri Ölümsüzdür”, “Kurtuluş Savaşçıları Ölümsüzdür” sloganlarıyla toprağa verildi.

Sayı 127

49

10 Ekim
2004

Faşizmin İslamcı Eli

3 Ekim tarihli Zaman gazetesi, gerillaların Armutlu'daki cenaze törenine ilişkin yaptığı haberle, yine ihbarcılığını gösterdi. Bu kadar terör demagojisine, polis kuşatmasına karşın binlerce insanın nasıl sahiplendiğini, gerilayı kurtuluş umudu olarak bağrına bastığını gören Zaman, habercilik değil, asli görevini yaptı.

Alevi düşmanlığını devrimci düşmanlığıyla, ihbarcılık, kışkırtıcılıkla birleştirerek polisten aldığı talimat doğrultusunda yapılan ve **“DHKP-C, cemevini ‘örgütevi’ne çevirdi”** başlığını taşıyan haberin ilk hedefi anlaşılacağı gibi Cemeviydi. Tayyip yönetimindeki faşist iktidarın, “Cemevi ibadet yeri değil-

dir” söylemine, sunni devlet kafasına uygun olarak, ‘bakın ne ibadet yeri, örgüt yeri’ diyordu Fetullahçı Zaman. Bu kafaya göre 40 bin alevinin kılıçtan geçirilmesi de, Sivas’ta diri diri yakılması da mubahtı zaten.

Armutlu basında en son hedef gösterildiğinde, mahalle gaz bombalarına boğulmuş, dört insan katledilmişti, ama Fetullah’ın umurunda değildi. O, iflah olmaz alevi düşmanlığıyla, anti-komünist kafa yapısıyla hedef göstermekte sakınca görmedi. Şehit babası Ahmet Kulaksız’ın “intikam tehdidinde bulunduğu” şeklindeki ifadelerle TAYAD’lıların meşru mücadelesini de hedefleyen Zaman, cenazeye katılan herkesi de “örgüt üyesi” ilan etmiş, şöyle diyordu:

“Cemevi bahçesine terör örgütü DHKP-C’ye ait ve üzerlerinde çatışmada hayatlarını kaybeden militanların isimlerinin bulunduğu pankartlar asan örgüt üyeleri...”

Kafaya bakın, faşizmin en kaba demagoji ve yalanları sırtıyor. Herkesin alnında mı yazıyor örgüt üyeliği... Yoksa, Cemevi bahçesine Fetullah’ın resmini mi asmalydılar?

Pankartın altında TAYAD’lı Aileler imzası var. Dolaşısıyla pankartı asan da TAYAD’lılar. Bunu yazsa, terör demagojisi yapamayacak. O zaman ne yapıyor, gerçeği çarpıtıyor, gizliyor ve başlıyor ihbarcılığa. Aslanan gerçekler değil, kendini Amerika’nın kucagina bırakan Fetullah’ın çıkarlarıdır. Ne kadar çok ihbarcılık yapar, her vesilede faşizme “ben de sizdenim” derse, çıkarları o kadar korunacak demektir. Gerçekler buna göre tam tersine de çevrilebilir. Fetullah’ın kontra çocukları her kırmızıyı “DHKP-C’ye ait” zannediyorlarsa diyecek bir şey yok ama, altındaki yasal, meşru imzaya polis gibi baktıkları açıktı. Polis raporlarında yasal dernekler “örgüt uzantısı” diye niteleniyor.

Faşizmin psikolojik savaş argümanlarını kullanan islamcı Zaman, Devrim Ağırman’ın tabutuna halkın geleneklerine uygun olarak duvak örtülmesindeki müthiş çelişkiyi de hemen anlayıvermişti. *“Aşk, evlilik gibi konuları burjuvazi âdeti gören DHKP-C örgütünün, bir militanının tabutuna duvak takması”* ne kadar da dikkat çekiciydi!!!

Faşizmin psikolojik savaş yayınlığını üstlenenler, ihbarcılar, mezhepçiler, parmak kesen, cesede işkence yapan ahlaksızlara hizmet edenler ne bilir halkın geleneklerini! Cesetlerin parmaklarını kesenler için nasıl cenazeye saygıdan söz edilemezse, Fetullah’ın çocuklarının da cenazeye saygı adına da olsa, ihbarcılık yapmayı bir kenara bırakması düşünülemezdi. Çünkü onların asli görevi budur.

Faşizmin iki ayağı vardır; terör ve demagoji. Demagojide basın temeldir, faşizmin elidir. Burjuva basın yıpranmış, özellikle AKP iktidarında bu görev Fetullahçı ve benzeri, devlete yaranmak için her kılığa girmeye hazır olanlar öne çıkmıştır. Her olayda emperyalizme, oligarşiye hizmet, ihbarcılık Fetullahçı yayınların temel karakteri olmuştur. Kendi ihtiyaçlarını bile karşılayacak durumda olmadığı bilimsel olarak belgelenen ölüm orucu gazilerini hedef gösteren, gelenekten ve ahlaktan nasibini almamış Fetullahçılar, faşizmin islamcı kolu olarak faaliyet gösteriyor. Sadece şu son haber bile onun niteliğini gözler önüne seriyor. Kışkırtıcılık, provokatörlük, mezhepçilik, ihbarcılık, faşizme ait ne ararsan var; böyle dindar olur mu?